

Dugo Ng Walang Hanggang Tipan

Sa Daniel kabanata 9 ay dinadala upang tingnan ang isa sa mga pinakamahalaga at makapangyarihang mga propesiya na kilala sa sangkatauhan. Sa propetikong Kasulatan, nakita natin ang tiyak na panahon ng pagpapako sa Mesiyas. Sa loob nito, ang ating mga isip ay itinuturo sa “Mesiyas na Prinsipe”, at dapat itong dumating bilang walang sorpresa na nakikita natin ang mga salita na nakapapaliwanag na nagpapagaan sa Kanyang espesyal na gawaing Mesiyas. Si Kristo ay ipinako sa krus “upang iligtas ang mga makasalanan” (1 Timoteo 1:15), at nakikita na “lahat ay nagkasala, at nabigo sa kaluwalhatian ng Diyos” (Mga Taga Roma 3:23), mabuti para sa ating lahat na maunawaan ang mga mahalagang Kasulatan na nauukol sa Kanyang gawain para sa ating kaligtasan.

Ang kamatayan ni Kristo ay ang lahat sa atin bilang isang tao; sa katunayan, sa hinaharap, makikita na mas malinaw na ang Kanyang kamatayan ay nangangahulugan ng bawat tunay na pagpapala na ipinagkaloob sa isang lahi sa ilalim ng paghihimagsik. Sa pagkakita na ang kamatayan ni Kristo ay may mataas na kahalagahan para sa atin, ang mga detalye ng propesiyang ito ay nararapat na maging mas malapit na pansin. Hindi ang layunin ng artikulong ito upang lubusang matuklasan ang prophetic timeline na nasa-at-mismo, kundi upang mas maunawaan kung ano ang sinasabi sa atin ng magagandang hula tungkol sa Kanyang gawain sa pag-save para sa ating mga kaluluwa.

Sinabi sa Daniel na “Pitumpung linggo ang ipinasiya sa iyong mga tao at sa iyong banal na lungsod, upang tapusin ang pagsalangsang, at upang wakasan ang mga kasalanan, at gumawa ng pagkakasundo para sa kasamaan, at upang dalhin ang walang hanggang katuwiran, at upang sirain ang pahayag ng Propeta, at pahiran ang Banal ng mga banal. “(Dan 9:24)

Maraming mga punto dito, at samantalang hindi natin magagawa ang isang lubusang pag-aaral sa bawat punto, ipapaubaya natin ang Banal na Kasulatan tunay na kahulugan.

NAKATAKDANG PANAHOON

Sa propesiya, pitumpu't makahulang mga linggo (katumbas ng 490 taon, tingnan ang Ezekiel 4: 6) ay ibinigay sa bansang Israel upang dalhin ang mabisang ebanghelyo sa kanilang karanasan. Hindi tayo naiiwan sa kadiliman kung kailan magsisimula ang hula ng ebanghelyong ito. Sinabi sa atin na "mula sa paglabas ng utos na ibalik at muling itayo ang Jerusalem" ang simula ng panahon ng propesiya ay magaganap. Naunawaan ni Daniel na mahusay na hinanap niya ang mga banal na pananalita ng Espiritu Santo sa pamamagitan ni Jeremias na propeta tungkol sa pagpapanumbalik ng Jerusalem. Ang lungsod ay nahulog at naging sira dahil sa kanilang mga kasalanan ayon sa hula ni Jeremias, at higit sa lahat sa kanyang propesiya ay sa wakas ay pagkawasak ng kanilang itinatangi na templo, na siyang magiging liwanag na ipinapahayag ang ebanghelyo ng Mesiyas sa mundo. Pa, intead ng pagpapahayag ng ebanghelyo ng kaligtasan mula sa kasalanan sa mundo, ang mga tao ay sumunod sa mundo, at nawala ang paningin ng ebanghelyo; ang mga tao ng tunay na Diyos ay mabilis na lumiliit mula sa lupain, at upang mapanatili ang kaalaman ng Diyos at ng ebanghelyo upang matugunan ang emerhensiya, pinahintulutan ng Diyos ang pagbagsak ng Jerusalem.

Ngunit sa kanyang mga propesiya na nagpapahayag ng paghatol, nagkaroon ng pag-asa para sa pagpapanumbalik: isang pangako ng isang sagana ng awa. Ang Panginoon ay napakita nang una sa akin, na nagsasabi, Oo, aking iniibig ka sa pamamagitan ng walang hanggang pagibig: kaya't sa pamamagitan ng kagandahang loob ay iginuhit kita. Muling itatayo kita, at ikaw ay itatayo, O birhen ng Israel: ... Ngunit ito ang tipan na gagawin ko sa sambahayan ni Israel; Pagkatapos ng mga araw na yaon, sabi ng Panginoon, ilalagay ko ang aking kautusan sa kanilang mga panloob na bahagi, at isusulat sa kanilang mga puso; at magiging kanilang Diyos, at sila ay magiging aking bayan. At hindi na nila ituturo ang bawa't tao sa kaniyang kapuwa, at ang bawa't isa sa kaniyang kapatid, na sinasabi, Kilalanin mo ang Panginoon: sapagka't silang lahat ay makikilala ako, mula sa kaliitliitan hanggang sa kadakidakilaan sa kanila, sabi ng

Panginoon: sapagka't aking patatawarin sila kasamaan, at hindi ko maaalaala ang kanilang kasalanan. "(Jer 31: 3-34) Ang layunin ng Diyos ay, at palagi ay, upang dalhin ang karanasang ito ng ebanghelyo sa Kanyang mga tao, at ang pambansang pagpapanumbalik ng Israel ay walang pagbubukod sa katotohanang iyon. Ang pangako ng ebanghelyo na ibinigay sa kanila ay ang pangako ng tipan ng Kanyang pagpapala na nakabalangkas sa huling mga salita ng Deuteronomio (mga talata 27-31) na ibibigay sa "bawa't bansa, at wika, at lahi, at bayan" (Apoc. 14: 6) . Gayunpaman, hindi nais ng Diyos na palawigin ang bawat magagamit na pagkakataon na makapagbibigay ng banal na pag-ibig upang maibalik ang naibalik na bansa sa karanasang iyon: Ipapadala Niya ang Kanyang sariling Anak-ang pinakamalakas na argumento para sa ebanghelyo na maaari Niyang ibigay. 27-31) na ibibigay sa "bawa't bansa, at wika, at lahi, at bayan" (Apoc. 14: 6). Gayunpaman, hindi nais ng Diyos na palawigin ang bawat magagamit na pagkakataon na makapagbibigay ng banal na pag-ibig upang maibalik ang naibalik na bansa sa karanasang iyon: Ipapadala Niya ang Kanyang sariling Anak-ang pinakamalakas na argumento para sa ebanghelyo na maaari Niyang ibigay. 27-31) na ibibigay sa "bawa't bansa, at wika, at lahi, at bayan" (Apoc. 14: 6). Gayunpaman, hindi nais ng Diyos na palawigin ang bawat magagamit na pagkakataon na makapagbibigay ng banal na pag-ibig upang maibalik ang naibalik na bansa sa karanasang iyon: Ipapadala Niya ang Kanyang sariling Anak-ang pinakamalakas na argumento para sa ebanghelyo na maaari Niyang ibigay.

Narito, ang mga araw ay dumarating, sabi ng Panginoon, na aking gagawin ang mabuting bagay na aking ipinangako sa sangbahayan ni Israel at sa sangbahayan ni Juda. Sa mga araw na yaon, at sa panahong yaon, aking pasisigasig ang sanga ng katuwiran kay David; at siya'y maglalapat ng kahatulan at katuwiran sa lupain. Sa mga araw na yaon ay maliligtas ang Juda, at ang Jerusalem ay tatahang ligtas: at ito ang pangalang itatawag sa kaniya, ang Panginoon ang ating katuwiran. "(Jer 33: 14-16)

Kung hindi dapat magsisi ang Israel, ibinigay Niya ang

propesiya ng panahon ng Mesiyas bilang isang pangwakas na desperadong pag-apila mula sa Diyos para sa Kanyang mga tao na pumasok sa mga biyayang ipinagkakaloob sa kanila kung mauunawaan at sasampalataya sila sa Kanyang Salita. Sa gayon ay “tinutukoy ang iyong bayan at ang iyong banal na lunsod” dito. Ang Divine forbearance ay nagbigay ng sapat na oras at pagkakaloob para ito ay mapangalagaan para sa kanila. Tulad ng maraming mga palatandaan at mga katibayan na ibinigay ng babala sa banal na tawag ni Noah sa paghuhukom bago ang baha, kahit na maraming mga palatandaan at mga token ng banal na awa ay ipinahayag sa isang tao na na-slighted ang mga mensahe na ibinigay sa kanila mas madalas kaysa sa hindi. Si Jehova ay hindi mag-iiwan ng pintuan ng paumanhin na bukas para sa Kanyang mga tao na sisihin ang Diyos dahil sa kawalan ng pagkakataon upang maunawaan ang Kanyang pagmamahal, kabutihan, at pagpapahinuhod sa mga anak ng tao.

PITUMPUNG LINGGO

Pitong pung linggo ay itinalaga sa Israel upang ipahayag sa kanila “na ang kabutihan ng Diyos ay humahatol sa iyo” (Roma 2: 4). “Mula sa paglabas ng kautusan upang ibalik at muling itayo ang Jerusalem” ay minarkahan ang simula ng propesiya sa Israel “sa Mesiyas na prinsipe”. Ang Babilonya ay nakuha bihag Israel mula 606 BC, at ito ay lamang sa kanilang pagkahulog na ang isang utos para sa muling pagtatayo ng lungsod ay matatagpuan. Ngunit hindi ito ang unang utos ni Cyrus na itayo ang templo ng Jerusalem noong 536 BC, ni ang pangalawang utos ni Dario sa 522 BC, kundi ang ikatlong utos, sa pamamagitan ng Artaxerxes noong 457 BC “At sila ay nagtayo, at tinapos ito, ayon sa utos ng Dios ng Israel, at ayon sa utos ni Ciro, at ni Dario, at ni Artajerjes na hari sa Persia. “Sa panahong ito, ang Diyos ay nagbangon ng mga propeta, Mula sa panahong ito, animnapu’t siyam na propetikong linggo (483 taon) ang nagdala lamang ng isang huling linggo na natitira para sa Israel upang yakapin ang mga pinakamahalagang aral na ito, at maging isang liwanag na naiiba at kakaiba mula sa mundo dahil sa kanilang kaalaman sa Diyos at sa Kanyang Mesiyas, gayundin Kanyang batas.

Bilang paghahanda para sa huling linggo na ito, itinaas ng Diyos si Juan na bautista, “upang buksan ang mga puso ng mga ama sa mga anak, at ang mga masuwayin sa karunungan ng matwid; upang maghanda ng mga taong inihanda para sa Panginoon. “(Lucas 1:17) Si Abraham ang ama ng pananampalataya na nagpapawalang-bisa, at ang kanyang halimbawa ng paniniwala sa kapangyarihan ng Diyos at ng Kanyang mga pangako ay susundan kung ang Israel ay papasok kailanman sa kahit na sa simula ng mga aralin ng kaligtasan.

Ngunit ano ang mga aralin na kinakailangan upang matutunan nila, at ano ang karanasang iyon ng ebanghelyo na kinakailangan para sa bawat isa na nagpapahayag kay Cristo bilang kanilang Tagapagligtas?

Sa Daniel, ang kabuuan ng mensahe ng ebanghelyo at ang layunin nito ay ibinigay: “upang tapusin ang pagsalangsang, at upang wakasan ang mga kasalanan, at gumawa ng pagkakasundo para sa kasamaan, at upang dalhin ang walang hanggang katuwiran, at pagtatakan ang paghahayag ng Propeta, at upang pahiran ang Banal ng mga banal. “Ang ebanghelyong iyan ay naging pareho mula pa sa simula, at layunin nito ay palaging pinapanatili ng mga tao ng Diyos. Ang gawaing inilarawan dito ay posible lamang sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo, sapagkat ito ang karanasang ito na si Kristo lamang ang makapagbigay sa bawat mananampalataya sa Kanya. Ang parehong ebanghelyo na ipinangaral ng mga apostol ay ang parehong ebanghelyo na inihandog sa Israel, at walang pagkakaiba, sapagkat “sa atin ay ipinangaral ang ebanghelyo, gayundin sa kanila,” ang sabi ng apostol sa mga Hebreo, “ngunit ang salitang ipinangaral sila ay hindi nakinabang sa kanila, hindi sinasamahan ng pananampalataya sa kanila na nakarinig nito.

MIDST NG LINGGONG

Sinabi sa atin na “sa gitna ng sanlinggo, Siya (ang Mesiyas) ay maghuhugas ng hain at mga handog,” (Daniel 9:27); ang mga sakripisyo na itinatag ni Kristo mismo matapos mahulog ang aming mga magulang ay upang itigil magpakailanman. Ang pag-asa na itinatag sa sistema ng sakripisiyo na nagtuturo sa Kanyang sariling kamatayan sa hardin ng Eden ay upang isara kapag ang

Kanyang kamatayan ay dinadala upang tingnan sa hardin ng Gethseniane sa paghahain ng Kanyang Sarili. Ang hula ay nagpapaliwanag pa rin kung anong paraan ng pagtatrabaho ang mag-aalis ng sakripisyong ito: “Ang Mesiyas ay ihihiwalay, ngunit hindi para sa Sarili.” (Daniel 9:26) Sino ang pinutol ni Kristo? Hindi para sa Kanyang Sarili. Sa Isaias natatagpuan natin ang sagot. “Siya ay nahiwalay sa lupain ng buhay: sapagka’t ang pagsalansang ng Aking bayan ay hinampas Siya.” (Isaias 53: 8) Si Cristo ay pinutol dahil sa mga pagsalansang ng bayan ng Diyos.

Tinatapos ang pag-uugnayan

Naghahanap ng higit pa sa ito, anong karanasan ang kinakailangan ng Israel na gawin ayon sa propesiya ni Daniel sa Mesiyas? Sila ay “upang tapusin ang pagsalansang”; ito ang gawain na kailangan para sa Israel, ngunit sa pamamagitan lamang ng pananampalataya sa gawa ni Kristo ay maaaring magsimula silang tumigil sa kasalanan. “Ang sinumang gumawa ng kasalanan ay isang lingkod ng kasalanan.” Ang isang pagpapasiya ay dapat gawin ng lingkod ng kasalanan na dapat niyang pigilin mula sa kanyang patuloy na mga pagsalansang, sa gayon ay nararamdaman niya ang kanyang pangangailangan ng kaligtasan at patnubayan upang tumingin sa Mesiyas para mapigil ang kapangyarihan magpakailanman mula sa bagay na iyon. Si Cristo lamang ang naglalagay ng pagpigil sa kapangyarihan ng mga kasalanan. Siya ay tinatawag na “Jesus (Kaligtasan), sapagkat ililigtas Niya ang Kanyang mga tao mula sa kanilang mga kasalanan.” (Mateo 1:21) Kailangan ang determinasyon na itigil ang kasalanan. Maaaring ang ilan sa mga ito ay isang masakit na pagsubok dahil nangangailangan ito ng pagtanggap sa sarili. Sinabihan tayo na “siya na nagdusa sa laman ay tumigil sa kasalanan; Na hindi na siya dapat mamuhay nang buong panahon sa laman sa mga pita ng mga tao, kundi sa kalooban ng Diyos. “(1 Pedro 4: 1-2)

PAGBABAGO NG MGA KASALANAN

Ang mensahe ni Juan na bautista ay ang “Narito ang Kordero ng Diyos na nag-aalis ng mga kasalanan ng sanlibutan.” Ang mensaheng iyon ay isang paulit-ulit sa mensahe ni Daniel kung

paano maaaring gawin ang wakas ng mga kasalanan. Sa pamamagitan lamang ng kapangyarihan ng krus na ginawa ang wakas ng mga kasalanan. Sinabi sa atin na “ginawa Niya Siya (ang Mesiyas) na maging kasalanan para sa atin, na hindi nakakaalam ng kasalanan.” (2 Corinto 5:21) at noong ginawa Niyang maging kasalanan, namatay Niya ang kamatayan ng transgressor , sapagkat “ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan” (Mga Taga Roma 6:23). Sa pamamagitan nito, epektibong ginawa ni Cristo ang pagtatapos ng mga kasalanan. Sinasabi sa atin ng Kasulatan na “ang nagpapataw ng kasalanan ay sa diyablo; sapagkat ang mga diyablo ay nagkakasala mula sa pasimula. Para sa layuning ito ipinakita ang Anak ng Diyos, upang mapuksa niya ang mga gawa ng diyablo. “(1 Juan 3: 8)

Ang ebanghelyo ay ang kapangyarihan ng Diyos sa kaligtasan sa lahat ng naniniwala; at ang kapangyarihan ni Cristo at Siya na ipinako sa krus kapag nangaral ay ang ebanghelyo na nagpahayag na ang mga gawa ng diyablo ay pupuksain sa buhay ng lahat na naniniwala kay Kristo bilang isang matibay na Tagapagligtas. Yaong mga tumatanggap sa paniniwalang ito ng pagpapako sa krus ni Cristo para sa kanilang mga kasalanan, binibigyan ni Kristo ang kapangyarihan na ipako sa krus sa kasalanan. Para sa kadahilanang ito, “kung sa pamamagitan ng Espiritu ay pinapatay (patayin) ang mga gawa ng katawan, kayo ay mabubuhay.” (Roma 8:13) “At ang mga na kay Cristo ay ipinako sa krus ang laman sa mga damdamin at mga pita . “(Gal 5:24) Pinapatay nito ang ating lumang karanasan sa kasalanan, naghahanda sa pag-envelop sa amin sa isang mas maliwanag na karanasan:” Alam na ito, na ang ating matandang lalaki ay napako sa krus na kasama Niya, upang ang katawan ng kasalanan ay masira , mula ngayon hindi na tayo dapat maglingkod sa kasalanan. “(Roma 6: 6) Ang huling taludtod ay sumang-ayon para sa ebanghelyo kung ano ang “pagsira sa mga gawa ng diyablo”; ang kasalanan ay nawasak kay Kristo, at ang pang-aalipin sa diyablo ay sigurado.

Sa pamamagitan ng Kanyang kamatayan, may epekto si Cristo, sa pagtatapos ng kasalanan sa iyong karanasan sa pamamagitan ng Kanyang sariling krus, nilipol ang mga pag-angkin ng diyablo

sa iyong kaluluwa at ang mga tanikala ng kasalanan na naging alipin sa iyo. Ang anak ng Diyos ay kailangan lamang na maniwala sa kahanga-hangang pangako na ito at tiniyak sa kanila sa pamamagitan ng isang kapangyarihan na mas malaki kaysa sa mortal na laman, sapagkat ang kabanalan ng Anak ng Diyos ay maaaring magawa ito para sa kanila at sa kanila. Matapos ipadala ni Kristo ang Kanyang mga disipulo upang ipahayag ang ebanghelyo, nagpapalayas sila ng mga demonyo. "At siya (Kristo) ay nagsabi sa kanila," Nakita ko si Satanas na gaya ng kidlat na bumagsak mula sa langit. Masdan, ibinibigay ko sa iyo ang kapangyarihan ... sa lahat ng kapangyarihan ng kaaway: ... Gayon man sa hindi ito magalak, na ang mga espiritu ay sumasailalim sa iyo; kundi magalak ka, sapagkat ang iyong mga pangalan ay nasusulat sa langit. "(Lucas 10: 18-20) Kapag naranasan ang karanasang ito, at ang diyablo ay pinalayas, ang ating mga tinig ay sumasali sa mga anghel, na nagpapatotoo: "Ngayon ay dumating ang kaligtasan, at lakas, at ang kaharian ng ating Diyos, at ang kapangyarihan ng kanyang Cristo: sapagkat ang tagapagsumbong ng ating mga kapatid ay itinapon, na nag-akusa sa kanila sa araw ng ating Diyos at gabi. "" Yamang dahil sa ang mga bata ay nakikibahagi sa laman at dugo, siya rin mismo ay nakibahagi sa pareho; upang sa pamamagitan ng kamatayan ay mapuksa niya ang may kapangyarihan ng kamatayan, iyon ay, ang diyablo "(Heb. 2:14

Paggawa ng pag-aampon

Si Kristo ay nagiging pakikipagkasundo ng lahat ng tao sa Diyos, na nagkakaisa sa Kanyang katawan, habang pinagsasama ang lahat ng sangkatauhan sa isa. "At upang mapagkasundo niya kapwa sa Diyos sa isang katawan sa krus, na pinaslang ang pag-aaway sa pamamagitan nito:" (Efeso 2:16) Ang kasamaan ay nagdulot ng pagkakahiwalay sa pagitan ng Diyos at ng tao. "Ang iyong mga kasamaan ay naghiwalay sa pagitan mo at ng iyong Diyos ..." (Isaias 51: 1) Kahit na higit pa sa paghihiwalay mula sa Diyos, ang kasamaan ay nagdudulot ng paghiwalay sa isa't isa sapagkat "ang mga gawa ng laman" ay nahahayag mula sa Diyos "ay ang mga ito; Ang pakikiapid, pakikiapid, karumaldumal, kalokohan, idolatriya, panggagaway, pagkapoot,

pagkakaiba, paninibugho, galit, pagtatalo, sedisyon, pamamaalam, mga pag-aalipusta, pagpatay, paglalasing, pag-aalipusta, at iba pa. “(Gal 5: 20-21) tanging pagkakaisa sa Diyos sa pamamagitan ng ebanghelyo na nagdudulot ng pagkakaisa ng layunin, ng pag-iisip, at ng puso sa Kanya,

Ang layunin ng Diyos para sa Israel upang ganap na yakapin ang karanasan ng ebanghelyo na dalhin nila ang mensahe ng pagkakasundo sa mga Gentil. At ang pagkakasundo na ito ay posible lamang sa pamamagitan ng pananampalataya sa Mesiyas. Sapagkat Siya ay “nabugbog dahil sa ating mga kasalanan ... at sa pamamagitan ng Kanyang mga guhit ay pinagagaling tayo.” Ito ay pinipigilan sa pamamagitan ng pananampalataya sa Kanyang krus, inihula sa ating unang mga magulang sa Eden (Genesis 3:15) na maaaring magdala ng pakikipagkasundo sa Diyos sa tao, at Itanim ang lahat ng sangkatauhan sa puso ni Cristo. “At bibigyan ko sila ng isang puso, at maglalagay ako ng isang bagong diwa sa loob mo; at aking aalisin ang matigas na puso sa kanilang laman, at ibibigay ko sa kanila ang puso ng laman: upang sila’y magsilakad sa aking mga palatuntunan, at tutuparin ang aking mga kahatulan, at gagawin ko sila: at sila’y magiging aking bayan, at ako’y magiging kanilang Diyos. “(Ezekiel 11: 19-20)

Sa ganitong paraan, ang pinto na naghihiwalay sa tao mula sa Diyos ay isasara, at ang kapayapaan ay ibabalik. “At, nang magkaroon ng kapayapaan sa pamamagitan ng dugo ng kanyang krus, sa pamamagitan niya upang ipagkasundo ang lahat ng bagay sa kanyang sarili; sa pamamagitan niya, sinasabi ko, kung sila ay mga bagay sa lupa, o mga bagay sa langit. At ikaw, na sa ibang panahon ay nahiwalay at mga kaaway sa iyong isipan sa pamamagitan ng mga gawa ng masama, subalit ngayon ay nakipagkasundo siya. “(Col. 1: 20-21) Ang lahat ng sangkatauhan, hindi maliban sa bansang Israel, ay nadama ang paghiwalay na ito mula sa Diyos pagpili ng kanilang sariling mga paraan sa itaas ng mga paraan ng Diyos; ang buong mundo ay nagkasala at nararapat na maging walang hanggan mula sa liwanag ng Kanyang Presensya, ngunit ang ebanghelyo ay nagsasalita ng mas mahusay na mga bagay sa tao, upang walang

maaaring mawalan ng pag-asa. “Sa pagsasakatuparan, na ang Diyos ay kay Cristo, na nagpakipagkasundo sa sanlibutan sa kanyang sarili, hindi ipinahahayag ang kanilang mga kasalanan sa kanila; at ipinagkatiwala sa amin ang salita ng pagkakasundo. “(2 Corinto 5:19) Nilayon ng Diyos na ang Israel ay hindi lamang dapat maging isang taong nagsisisi, kundi pati na rin ang isang tao na nagsiwalat ng kanilang buhay na sila ay malinaw at naiiba sa pagsasangguni sa paghiwalay mula sa Diyos; sila ay hindi dayuhan (dayuhan) mula sa mga naninirahan sa langit, ngunit sila ay, sa pamamagitan ng kanilang mga gawa, ay nagpapakita ng banal na kalikasan sa mundo na nahiwalay sa Diyos.

EVERLASTING RIGHTEOUSNESS

Ang katuwiran na walang hanggan ay ang mga katuwiran na ipinahayag sa kautusan ng Diyos: “Dinggin ninyo ako, kayong mga nakakaalam ng katuwiran, ang mga tao na ang puso ay aking kautusan” (Isaias 51: 7) Hindi natin dapat ipagpalagay na ang Diyos ang kanilang sariling anyo ng matuwid, na hindi perpekto, ngunit ang perpektong katuwiran ng Diyos: “Ang kautusan ng Panginoon ay perpekto ...” (Mga Awit 19: 7). Ang kasakdalan lamang ang makapagbibigay kasiyahan sa pagdadala ng walang hanggang katuwiran, at hindi lamang isang relihiyon ng panlabas na pagsasakatuparan ay maaaring masiyahan ang pangangailangan ng gayong katuwiran na nangangailangan ng buong puso at kabuuan. Ang pagsasalita tungkol sa katuwiran ng tao bukod sa katuwiran ng Diyos, mababasa natin: “Nguni’t lahat tayo ay parang maruming bagay, at ang lahat ng ating katuwiran ay parang maruruming basahan; at lahat tayo ay lumubog bilang isang dahon; at ang aming mga kasamaan, tulad ng hangin, ay umalis sa amin. “(Isaias 64: 6)

Ang isang tao, na nahiwalay sa Diyos, na nagsisikap na sundin ang batas na sinira niya upang makuha ang katuwiran bago gagawin ng Diyos ang walang hangganang Kanyang katarungan. Ito ay halos nagsasaad na ang isang tao, na nasa pagkaalipin sa kasalanan, ay maaaring magtatag ng kanyang sariling matuwid na pamantayan (na nagpapababa sa pamantayan ng kautusan ng Diyos), at walang epekto ang matuwid na katarungan ng Diyos sa

pagsasagawa ng paghatol laban sa manlalabag ng batas. Ang gayong katuwiran ay higit pang pag-angkin ng tao na nagtatangkang hindi siya nangangailangan ng awa, sapagkat maaaring siya, bukod sa Diyos, ay nagtutupad ng mga kahilingan ng kautusan. Ang walang hanggang katuwiran ay ang katuwiran ng Diyos. Kung ang isang tao ay hindi maipahayag nang lubusan ang katuwiran ng Diyos, sa puso at isipan, nabigo siya sa pagkuha ng kanyang pinagtatrabahong napakahirap upang makamit. "Sapagkat sila ay walang kaalaman sa katuwiran ng Diyos, at nagpapatuloy upang itatag ang kanilang sariling katuwiran, ay hindi nagpasakop sa katuwiran ng Diyos. "(Roma 10: 3) Nabigo ang Israel sa walang hanggang katuwiran na ito sapagkat sinubukan nilang itatag ang kanilang sarili bukod sa Diyos. Ginawa nila ang kanilang tahanan sa kanilang makasalanang kalagayan, alienated mula sa Diyos. Sinabi pa ni Jesus ang katotohanang ito ng tila ang pinaka-relihiyosong uri ng mga tao, na pinaniniwalaan ng lahat na maging matuwid: "Sapagka't sinasabi ko sa inyo, na kung ang inyong katuwiran ay hindi lalampas sa katuwiran ng mga eskriba at mga Fariseo, ay huwag kayong magsipasok sa kaharian ng langit. "(Mateo 5:20)

Kahit na ang pinaka relihiyoso ng mga tao ay maaaring masiyahan ang mga kahilingan ng katuwiran ng Diyos. Ang tao, bukod sa Diyos, ay hindi maaaring humingi, sa pamamagitan ng kautusan na kanyang pinaghiwa, upang makipag-ayos sa pakikipagkasundo sa Diyos. Para gawin ito ng Diyos, ang Kanyang katuwiran ay dapat Niyang alisin, ngunit sinasabi Niyang "ang aking kaligtasan ay magpakailanman, at ang aking katuwiran ay hindi mapapawi." (Isaias 51: 6) Kailangan Niyang alisin ang Kanyang batas, o baguhin ito upang matugunan ang pamantayan ng taong nahulog sa kasalanan. Hindi kailanman namatay si Kristo upang bayaran ang parusa para sa sirang batas upang magdala ng pagkakasundo para sa kasalanan (na kung saan ay paglabag sa batas na iyon) kung ito ay maaaring ganito: "Kung ang katuwiran ay nanggagaling sa kautusan, si Kristo ay patay na walang kabuluhan. "(Gal 2:21)

Naririnig natin ang pagtatapos ng pagnanais na maitatag bilang isang makasalanan na nagtatrabaho para sa katuwiran sa mga

salitang ito: “Kaya’t sa pamamagitan ng mga gawa ng kautusan ay walang laman ang makapagtutuwid sa kaniyang paningin: sapagka’t sa pamamagitan ng kautusan ay ang pagkakilala sa kasalanan. Datapuwa’t ngayon, ang katuwiran ng Dios na walang kautusan ay nahayag, na nasaksihan ng kautusan at ng mga propeta; Maging ang katuwiran ng Diyos na sa pamamagitan ng pananampalataya kay Jesucristo sa lahat at sa lahat ng mga naniniwala: sapagkat walang pagkakaiba: “(Roma 3: 20-22) Paano ang katuwiran ng Diyos, na nasa kautusan, ay dumating sa isang lalaki? Ito ay sa pamamagitan ng pananampalataya. At paano ito sa pamamagitan ng pananampalataya? Ito ay sa pamamagitan ng pananampalataya kay Jesu-Cristo, sa kaligtasan na inihandog sa pamamagitan Niya. Gayon pa man, sinabi Niya, “Huwag ninyong isipin na naparito ako upang sirain ang kautusan o ang mga propeta. Hindi ako naparito upang sirain, kundi upang matupad. “(Mateo 5:19) Natupad na ganap ni Cristo ang kautusan na iyon. Tinupad ng Mesiyas ang walang hanggang katuwiran ng Diyos sa laman ng tao. Pagkatapos ay namatay siya para sa sirang batas na sinira namin, bagaman hindi Niya ginawa. Sapagkat “ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan”, maaari tayong tunay na sabihin sa apostol sa mga taga-Galacia, “Ako ay sa pamamagitan ng kautusan ay patay sa kautusan” (Galacia 2:19). Ako ay patay, ipinako sa krus, walang kapangyarihan na gumawa ng anumang mabuting bagay; Ang kamatayan ay ang aking kapalaran. Gayunpaman, sumapi si Kristo sa Kanyang sarili sa aking kamatayan, kaya hindi natapos ang apostol doon, ngunit sinasabi, “Ako’y napako sa krus kasama ni Cristo, gayon pa man, nabubuhay ako, ngunit hindi ako, kundi nabubuhay si Cristo sa akin. At ang buhay ko ngayon ay nabubuhay sa laman, namumuhay ako sa pamamagitan ng pananampalataya ng Anak ng Diyos, na nagmahal sa akin, at ibinigay ang Kanyang sarili para sa akin. “(Gal 2:20) Si Cristo ay nabubuhay sa akin upang tuparin ang kautusan na Siya ay dumating upang lubos na matupad; Ang kanyang kabanalan ay nakakatugon sa aking sangkatauhan; Ang kanyang walang hanggang katuwiran ay mas mataas kaysa sa pamantayan ng tao.

Ito ang karanasan ng Israel. Ang kasalanan ay dapat hatulan sa

laman sa pamamagitan ng pananampalataya ng Mesiyas. Hindi lamang ang kanilang mga kasalanan sa Kanyang laman, kundi sa pamamagitan ng pananampalataya na gagawin Niya ito, hinahatulan Niya ang kasalanan sa kanilang laman at atin, at sa pamamagitan ng Kanyang banal na Espiritu, nakarating sa sangkatauhan na may banal na katuwiran na nakakatugon sa mga kahilingan ng kautusan. Marami ang nagsisikap na gawin ang mga gawa ng buhay Kristiyano nang walang Kristo at walang kapangyarihan sa pag-save na natagpuan sa ebanghelyo, ngunit ang mga gumagawa nito ay walang kapangyarihan upang magdala ng anumang tunay na bunga sa kaluwalhatian ng Diyos; hindi sila magkakaroon ng anumang pag-uunawa kung gaano kataas ang pamantayan ng pagdadala ng "walang hanggang katuwiran". "Ang iyong katuwiran ay walang hanggang katuwiran, at ang iyong kautusan ay ang katotohanan." (Awit 119: 142) Ang pananampalataya ay tumatagal ng banal na kaligtasan, at ang Israel ay makukuha lamang ito sa pamamagitan Niya, matapos nilang wakasan ang kasalanan,

Ang pag-iisip sa kanila na nagdadala sa Kanyang katuwiran ay dapat na magdala sa kanila upang makita ang kanilang lubos na kabiguan sa pag-abot dito, at maaaring maibalik ang kanilang kaluluwa sa kaligtasan ng Diyos; kung gayon ay itatatag Niya ang Kanyang sarili sa kanilang karanasan bilang kanilang katuwiran, at tuparin ang batas sa kanila. "Sa kaniyang mga araw ang Juda ay maliligtas, at ang Israel ay tatahan na ligtas: at ito ang kaniyang pangalan kung saan siya tatawagin, JEHOVA ATING KATARUNGAN." (Jer 23: 6) Sa mga ipinanganak ng Diyos, sinabi Niya, " At ang lahat ng iyong mga anak ay tuturuan ng Panginoon; at malaki ang magiging kapayapaan ng iyong mga anak. Sa katuwiran ay matatatag ka ... Ito ang pamana ng mga lingkod ng Panginoon, at ang kanilang katuwiran ay mula sa akin, sabi ng Panginoon. "(Isaias 54: 13-17)

ANG PAMBATAS NG PROPETA

Kapag sinalangsang natin ang kautusan ng Diyos, ipinahayag natin na tayo ay mga makasalanan, na wala ang Kanyang katuwiran, "sapagkat ang lahat ay nagkasala, at nagkulang ng kaluwalhatian ng Diyos" (Mga Taga Roma 3:23). Ang

kaluwalhatian ng Diyos ay Kanyang karakter. Sa bundok ng Sinai, nang tanungin ni Moises ang Diyos, "Ipakita mo sa akin ang Iyong kaluwalhatian," Siya ay tumugon, "Aking papangyarihin ang lahat ng Aking kabutihan sa harapan mo." Ang lahat ng kabutihan ng Diyos ay ang Kanyang kaluwalhatian; na ang kabutihan ay nahayag sa kautusan. Sinabi sa atin, "Ang iyong kabutihan din, O Diyos, ay napakataas." (Awit 71:19) Ang paggawa ng pangangalunya ay sa pagnanasa, ngunit hindi nangangalunya upang magkaroon ng perpektong katapatan. Upang ang pagpatay ay upang mapoot na walang dahilan, ngunit ang pag-ibig ay ialay ang iyong buhay alang-alang sa iba. Upang gumawa ng isang larawang inanyuan ay upang konseptualisahin ang mga maling ideya ng Diyos sa iyong isip, ngunit upang hindi gumawa ng isang larawang inukit ay upang malaman ang Diyos bilang Siya ay nasa katotohanan.

Ang Israel ay dapat na selyado sa kanila "ang paghahayag ng Propeta", na si Cristo. Ang Propeta na inihula ni Moises ay Siya na nagbabautismo sa bawat propeta na may Espiritu ng propesiya: ito ang mga ipinanganak na muli ng mga anak ng Diyos (Apocalipsis 12:17) Kapag ang karanasan ng pagkakasundo ng Mesiyas ay ginawa, kung gayon Siya ay nagiging katuwiran ng mananampalataya . Sa halip na ang mananampalataya ay lumalapit sa Kanyang kaluwalhatian, gaya ng ginawa Niya, nakikita Niya ngayon si Cristo sa kautusan, at na si Cristo ang Kanyang pinagkukunan ng lakas upang panatilihin ang kautusang iyon, at sa halip na hanapin ang kahatulan sa kautusan, nasumpungan Niya ang Kanyang lakas upang matupad ang batas na iyon. Kaya ang paghahayag ng Propeta ay dumarating sa kanila, at ang paghahayag na ito ay dapat na mabuklod sa kanila: "Bind up ang patotoo, tatakan ang kautusan sa gitna ng aking mga disipulo." (Isaias 8:16) Sapagkat " kayo ay tinatakan ng banal na Espiritu ng pangako ... "(Mga Taga Efeso 1:15). Ang Banal na Espiritu na nasa iyo ay ang parehong nagtutupad ng kautusan sa iyo. Ito ay ang parehong Espiritu na sinabi "buhay ni Kristo" sa iyo. At tinutukoy ng apostol ang pagbubuklod ng perpektong paghahayag ng Propeta sa mga salitang ito: "Ngayon ang Panginoon ay ang Espiritu: at kung saan ang Espiritu ng

Panginoon ay may kalayaan. Ngunit lahat tayo, na may bukas na mukha na nakikita na sa isang salamin ang kaluwalhatian ng Panginoon, ay nabago sa iisang larawan mula sa kaluwalhatian hanggang sa kaluwalhatian, tulad ng sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon. “(2 Corinto 3: 17-18) at kung saan ang Espiritu ng Panginoon ay may kalayaan. Ngunit lahat tayo, na may bukas na mukha na nakikita na sa isang salamin ang kaluwalhatian ng Panginoon, ay nabago sa iisang larawan mula sa kaluwalhatian hanggang sa kaluwalhatian, tulad ng sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon. “(2 Corinto 3: 17-18) at kung saan ang Espiritu ng Panginoon ay may kalayaan. Ngunit lahat tayo, na may bukas na mukha na nakikita na sa isang salamin ang kaluwalhatian ng Panginoon, ay nabago sa iisang larawan mula sa kaluwalhatian hanggang sa kaluwalhatian, tulad ng sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon. “(2 Corinto 3: 17-18)

Ang karanasan ng kaligtasan ay upang makita si Cristo, at si Cristo ay ililigtas tayo mula sa ating mga kasalanan na naging dahilan upang tayo ay mawawalan ng kaluwalhatian ng Diyos. Sa pamamagitan ni Cristo, sa atin, hindi na ito sinabi na tayo ay kulang sa kaluwalhatian ng Diyos, kundi, “papunta sa kaluwalhatian at kaluwalhatian”, na ipinanumbalik sa larawang iyon mula sa kung saan tayo nahulog, at ito ay sa pamamagitan ng pagtingin sa paghahayag ng Kanyang maluwalhating katuwiran, na Kanyang tinutupad sa atin, tulad ng isang salamin, ang gawain ni Kristo ay upang makita ang Kanyang pagmumuni-muni sa atin na ang gawain ng ebanghelyo ay maaaring kumpleto. Ito ang tatak ng katuwiran na kailangan ng Israel mula sa ebanghelyo, at kailangan din natin ngayon. Anumang bagay bukod sa nabigo itong magdala ng walang hanggang katuwiran, at ang selyo ng Kanyang paghahayag ay hindi maaaring mailagay sa ganito. Ito ay ang relihiyon ng mga gawa na tinanggihan ang karanasan ng ebanghelyo, at ang sabi ni apostol Pablo ay binulag.

PAGTUTURO NG BANAL NG MGA BAGAY

Ang pangwakas na karanasan na maisasakatuparan sa ebanghelyo ay ang karanasan sa pagpapahid. Ang wika dito ay may dalawang bahagi, at masyadong marami ang maaaring sabihin na ipahayag nang malinaw dito. Gayunpaman ang Sanctuary sa

lupa ay anointed at benditado sa dugo ng toro at kambing: isang simbolo ng dugo ni Cristo. "Samakatuwid kinakailangan na ang mga pattern ng mga bagay sa mga langit ay dapat na mapadalisay sa mga ito; ngunit ang makalangit na mga bagay ay may mas mahusay na sakripisyo kaysa sa mga ito. "(Hebreo 9:23) Ang makalangit na santuwaryo ay may mas mahusay na sakripisyo," naunang itinakda bago ang pundasyon ng sanlibutan, ngunit ipinakikita sa mga huling panahong ito para sa iyo "(1 Ped. : 20). Siya ang "Lamb slain mula sa pundasyon ng mundo" (Apo 13: 8).

Ang sakripisyo ni Cristo ay upang italaga ang paglilingkod sa ebanghelyo at Sanctuary magpakailanman. Ang kanyang dugo na gumagawa ng karanasan ni Daniel ay isang katotohanan sa buhay ng mananampalataya ay tinatawag na "dugo ng walang hangang tipan". Noong sinaunang panahon, kasama ang mga sakripisyong hayop na tumuturo sa Dakilang Sakripisyo, ang dugo ay hindi lamang anointed at benditahan ang mga santuario artikulo, ngunit din ay anointed sa mga tao, na nagsasabi "Ito ay ang dugo ng tipan na ipinag-utos sa iyo ng Diyos." (Exo. 24: 8) Ito ay dugo na nakikita sa mga Israelita ng laman at dugo, ngunit ang dugo na hindi pa nakikita ay pa rin ang kinabukasan, sila ay inuutos sa pamamagitan ng pananampalataya (Hebreo 11: 1), kahit na tayo. Si Cristo, na bago Siya naputol sa pagbuhos ng dugo ng tipan, ay nagkaroon ng isang misyon na mag-utos sa mga tipang kaluluwa sa lahat ng Israel upang gawin silang makikibahagi sa kahanga-hangang karanasan ng ebanghelyo. Sa gitna ng Israel "Kukumpirma niya ang tipan sa marami sa loob ng isang linggo" at kung matapos matapos ang huling linggo na ito, at ang Israel ay nabigo pa rin upang makamit ang karanasan ng ebanghelyo, ang ebanghelyo ng pagkakasundo ay dadalhin sa mga Gentil kung wala silang mataas na karangalan nagdadala ito sa kanila. Ang pagpapahinuhod ng Diyos sa kanila bilang banal na bansa at mga tao ay titigil, at gagawin Niya ang mga "marami" (isang nalabi) na nagpatunay sa tipan sa pamamagitan ng pananampalataya sa dugo ni Cristo, na nakipagkasundo sa Diyos, at ang Diyos ay nasa kanila ngayon upang "mapagkasundo ang mundo sa Kanyang Sarili. "

Ang pagpapahid ng Banal ng mga banal ay nangyari nang ang Sanctuary at ang mga tao ng Sanctuary ay itinalagang sa dugo ng tipan. Gayunpaman, pinahiran din ito isang beses taun-taon sa pamamagitan ng dugo ng namatay na biktima, ang sakripisyo para sa kasalanan, nang ang Arka ng tipan ay pinahiran ng dugo ng kordero. Malayo pa kaysa sa pagtatalaga, ito ay upang kumatawan sa pagbabayad-sala (ginagawa sa isa sa Diyos). Ang dugo ng sakripisyo sa pagbabayad-sala ay ibinuhos sa trono ng tipan, na tinatawag na luklukan ng awa, kaya tinatakan ang walang hanggang awa ng Diyos sa Kanyang mga tao. Ang Kanyang hustisya ay nasiyahan, at ang awa ay tuluyang nakatago, ang mga tao ay sa pamamagitan ng pananampalataya sa dugo na gagawin sa isa sa Diyos. Pagkatapos nito, wala nang pagkakataon para sa pagsisisi sa Diyos; sinuman na hindi nagsisi bago ang karanasang ito ay isinara sa labas ng awa, at pinutol mula sa gitna ng mga tao. Iyon ay lamang maging isang araling bagay sa tunay na Sakripisyo at ang tunay na pagpapahid ng Banal ng mga banal. Kapag tinutukoy ang lahat ng kaso, dahil tinanggihan nilang tanggapin ang karanasan ng ebanghelyo, o kung mayroon silang karanasan sa tipang ito na nakumpirma sa kanila sa pamamagitan ng pagtanggap sa gawa ng Mesiyas, maaaring alam nilang may pagtitiwala na ginagawa Niya ang pagtubos para sa kanila. “Din kami kagalakan sa Diyos sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na sa pamamagitan niya ay tinanggap na natin ngayon ang pagtubos.” (Roma 5:11) maaari nilang malaman nang may pagtitiwala na ginagawa Niya ang pagtubos para sa kanila. “Din kami kagalakan sa Diyos sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na sa pamamagitan niya ay tinanggap na natin ngayon ang pagtubos.” (Roma 5:11) maaari nilang malaman nang may pagtitiwala na ginagawa Niya ang pagtubos para sa kanila. “Din kami kagalakan sa Diyos sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na sa pamamagitan niya ay tinanggap na natin ngayon ang pagtubos.” (Roma 5:11) Gayon pa man ang katuparan ng pagtubos na ito, kung saan ang paghahandog ng tipan ng awa ng awa ay hindi nagtatapos sa gawain ng Sanctuary, sa Banal na mga banal, nang ang bawat kaluluwa ay pinili na magsisi at maniwala sa ebanghelyo, o

kung hindi ay tinanggihan ito . Kaya ang karanasan ng ebanghelyo na ipinakita sa hula ni Daniel, “upang tapusin ang pagsalangsang, at upang wakasan ang mga kasalanan, at gumawa ng pagkakasundo para sa kasamaan, at upang dalhin ang walang hanggang katuwiran, at pagtatakan ang paghahayag ng Propeta, at pagpapahid ang Banal ng mga kabanalan “ay ang karanasan ng ebanghelyo na dinadala upang tingnan, at ihahayag sa lahat na naniniwala sa ebanghelyo ni Cristo. Walang magiging gitnang lupa. Yaong mga nasa pakikipagtipan sa Diyos sa pamamagitan ng dugo ni Cristo ay magkakaroon ng karanasang ito, at lahat ng hindi nakakaranas ng karanasang ito ay wala sa pakikipagtipan sa Diyos, kung kanino sinasabi Niya “Hindi ko kayo kilala. Umalis ka sa Akin, kayong mga manggagawa ng kasamaan. “(Mateo 7:23) Kaya ang pangwakas na pahayag ay ginawa:” Ang hindi matuwid, siya ay magiging di-matuwid: at siya na marumi, siya ay magiging marumi pa: at siya na matuwid, maging siya pa rin ang matuwid: at siya na banal, maging banal pa rin siya. “(Apo 22:11). Ang pagpapahid ng Banal ng mga banal ay hindi lamang isang indibidwal na birtud na karanasan sa ebanghelyo, kundi pati na rin sa buong mundo na kaganapan ng korporasyon para sa bawat kaluluwa. Ano ang magiging bahagi mo? 11). Ang pagpapahid ng Banal ng mga banal ay hindi lamang isang indibidwal na birtud na karanasan sa ebanghelyo, kundi pati na rin sa buong mundo na kaganapan ng korporasyon para sa bawat kaluluwa. Ano ang magiging bahagi mo? 11). Ang pagpapahid ng Banal ng mga banal ay hindi lamang isang indibidwal na birtud na karanasan sa ebanghelyo, kundi pati na rin sa buong mundo na kaganapan ng korporasyon para sa bawat kaluluwa. Ano ang magiging bahagi mo?

Ang Rebelasyon ni Hesukristo: Ang Anak ng Tao

Mula sa pinakasimula, tiyak na pagsisikap ni Satanas na ikubli ang katangian ng Diyos sa isip ng mga tao. Para sa isang bagay na inihayag, dapat ito ay malinaw at malinaw na kinilala sa isip ng isa na ito ay ipinakita sa. Sa bawat kapanahunan simula nang pagkahulog ng tao, ang mga tao ay patuloy na nawala sa paningin ng kaluwalhatian ng Diyos, bagaman ang kaluwalhatian na iyon ay maaaring makita sa paligid natin sa mata ng marunong. Ipinahayag ng Kasulatan na “ang mga bagay na hindi nakikita Niya mula sa paglikha ng sanlibutan ay malinaw na nakikita, na nauunawaan ng mga bagay na ginawa, maging ang kanyang walang hanggang kapangyarihan at pagka-Diyos,” (Roma 1:20) gayon pa man madalas, hindi nakikita ng tao ang mga bagay na hindi nakikita ng Diyos sa Kanyang nilikha, lalo na: Ang Kanyang kabutihan, ang Kanyang awa, ang Kanyang pagpapahinuhod, at ang Kanyang pagmamahal. Ito ay dahil sa kadahilanang ito, na si Cristo ay naging isang tao.

(Awit 37:37) “Markahan mo ang sakdal na tao, at tingnan mo ang matuwid: sapagka’t ang wakas ng taong yaon ay kapayapaan.”

Sinabihan tayo dito upang “markahan ang perpektong tao”, at si Kristo ang kabuuan ng pagiging perpekto, at walang Kanya walang kasakdalan na makikita sa tao. Kapag sinabi sa atin na “markahan ang sakdal na tao”, at “tingnan ang matuwid”, inilagay ng Diyos sa harapan ng buong sangkatauhan si Cristo, bilang Anak ng tao, sapagkat kung wala Siya, ang tao ay hiwalay sa Diyos. Ngunit para sa kapakanan ng tao, si Cristo ay naging isang tao at sa Kanya, ang Diyos at tao ay nakatagpo ng isang lugar ng pulong. Sinabi ni Kristo “kung wala Ako wala kayong magagawa.” (Juan 15: 5)

Samakatuwid walang katapatan, walang kasakdalan ay makikita sa tao sa lahat maliban kung ito ay nagmumula ito ay pinagmumulan

mula sa Diyos sa pamamagitan ni Cristo. Sa Kristo lamang, nasusumpungan ng tao ang lahat ng kailangan niya, at lahat ng kailangan niya, upang malaman niya ang Diyos na ang daan ay perpekto. Walang isang tao na tunay na makakapagpahayag ng anumang bagay na nagpapakita ng kaluwalhatian ng Diyos maliban kung Siya ay nagtatagumpay sa kanya sa Kanyang kaluwalhatian. Gayunpaman, sa pamamagitan lamang ng perpektong tao, ang hinirang na channel ng Diyos sa mga tao, kung kinikilala o hindi kinikilala ng ahente ng tao, ang tao ay maaaring magpahayag ng anumang bagay sa kanyang sarili ng pagkakahawig ng Diyos.

Ang malungkot na katotohanan ay ang pagkahilig ng tao ay hindi nakilala ang Isa na dapat nilang gawin, at tanging ang mga pahina ng kasaysayan na naitala sa mga aklat ng langit ay maaaring sabihin nang eksakto ang mga kahila-hilakbot na mga resulta na sinundan. Sa loob ng maraming siglo, ang tao ay nawala sa paningin ng kaluwalhatian ng Diyos, at sa kabila ng matagal na rekord ng kapahamakan ng tao at ang tao na bumababa sa kaluwalhatian, hinangad ng Diyos na patuloy na ihayag ang Kanyang Sarili sa, at sa, tao. Si Moises, isang taong may mga katulad na kinahihiligan na gaya ng ating sarili, ay binigyan ng isang malinaw na pahayag ng kabutihan na ito at dapat makita ng tao ang paghahayag na ito at kinuha ito nang lubos; pansinin muna kung paano ito dumating sa kanya, at kung paano ito dumating sa amin:

(Exodo 33: 18-19) "At sinabi niya [Moises], ipinamamanhik ko sa iyo, ipakita mo sa akin ang Iyong kaluwalhatian. (19) At sinabi niya, Aking gagawing maganap ang lahat ng aking kabutihan sa harap mo, at aking ipahahayag ang pangalan ng Panginoon sa harap mo ... "

Pansinin na ang kaluwalhatian ng Diyos, Kanyang pangalan, at Kanyang kabutihan ay magkasingkahulugan. (Exodo 34: 5-7) "At ang Panginoon ay bumaba sa alapaap, at tumayo na kasama niya roon, at ipinahayag ang pangalan ng Panginoon. (6) At ang Panginoon ay dumaan sa harap niya, at ipinahayag, kay YAHUWAH,

YAHUWAH Diyos, maawain at mapagbiyaya, mapagtiis, at sagana sa kabutihan at katotohanan, (7) Pagpapatawad ng awa sa libu-libo, pagpapatawad ng kasamaan at pagsalansang at kasalanan, at iyan hindi sa anumang paraan i-clear ang nagkasala ... “Ito ay tunay na isang makapangyarihang kapahayagan na naitala sa pamamagitan ni Moises para sa bawat tao na magkaroon, gayon pa man sa kabila ng pinakamalinaw na pagpapahayag ng Kanyang kabutihan, ang mga tao ay patuloy na nawawalan ng paningin sa kaluwalhatian ng Diyos. Sa kapuspusan ng panahon, ang paghahayag na ito ay dapat na mahayag na mas tiyak sa mga mapurol na isip ng mga tao kaysa sa dati. Ang salitang iyon na ipinahayag kay Moises ay dapat maging laman.

ANG WORD MADE FLESH

Para sa kapakanan ng tao, ang kapahayagan ng kaluwalhatian ng Diyos ay dapat na malinaw na nakita, sapagkat sa paggawa nito, ang tao ay mababago sa katulad na imahen: kaya ang ganap na paghahayag ay angkop na maipakita sa Tagapagligtas ng tao na dumating sa ating laman. Sinasabi sa atin ng Kasulatan:

(Juan 1:14) “... ang Salita ay naging laman, at tumahan sa gitna natin, (at nakita natin ang kaniyang kaluwalhatian, ang kaluwalhatian gaya ng bugtong na anak ng Ama) na puno ng biyaya at katotohanan.” Ang Salita, ang tanging ipinanganak ng Ama, ang laking kamahalan ng langit at ang hayag na imahen ng tao ng Ama, “ay naging laman.” Ang Salitang iyan na gumawa ng lahat ng bagay, ang Salita na may kaugnayan sa kaluwalhatian ng Diyos, ay upang mahanap ito ay natapos na paghahayag sa tao sa pagiging sarili Niya ang laman! Kung ano ang ibig sabihin nito sa atin ay maaaring ito ay maitutulad lamang, ngunit nangangahulugan ito ng higit pa kaysa sa kinuha natin, gayunpaman mayroon itong lahat, lahat ng bagay, na gawin sa atin.

Upang mas maunawaan ang kaluwalhatian ng pahayag na ipinahayag ng minamahal na disipulo, babalik tayo sa mismong bagay na ginawa ng laman, iyon ay, ang Salita ng Diyos. Ang unang

salita ng ebanghelyo sa rekord para sa atin ay nagsasalita tungkol kay Cristo na nagiging laman:

Genesis 3:15 "At ilalagay ko ang pag-aaway sa pagitan mo at ng babae, at sa pagitan ng iyong binhi at ng kanyang binhi; ito ay magbubugbog ng iyong ulo, at iyong puputulin ang kanyang sakong. "

Ang pangako ng binhi ng babae ay ang tipang pangako na si Cristo ay darating sa laman bilang anak ng tao. Ang ebanghelyo ni Jesu-Cristo ay ibinigay dito upang ibunyag ang tunay na katangian ng Diyos, at lubos na nakagapos ay ang ebanghelyo na si Kristo ay naging laman na sila ay lubos na hindi mapaghihiwalay na mga katotohanan. Tiyak na layunin ni Satanas na iwasto ang imahen ng Diyos sa tao, at higit pa, upang maging pangulo sa tao: ang nilalang na itinaas sa itaas ng Lumikha. Sa pagsumite sa hayop, ang tao ay nawala, at maliban kung ang kapangyarihan ng ahas ay nawasak sa kanilang mga puso, at ang ganap na panunumbalik na dinala sa larawan ng Diyos, sila ay walang pag-asa. Samakatuwid ang ebanghelyo, ang Salita ng paglikha na nabago, ay ibinigay. Sa pagtingin lamang sa totoong imahen ng Diyos sa pamamagitan ng ebanghelyo na ang ganap na pagpapanumbalik ay maaaring mapangalagaan.

2 Corinto 4: 3-4 "Ngunit kung ang ating Ebanghelyo ay itinago, ito ay itinago sa kanila na nawala: (4) Na binulag ng diyos ng sanlibutang ito ang mga isipan ng mga hindi naniniwala, baka ang liwanag ng kaluwalhatian Ang ebanghelyo ni Cristo, na siyang larawan ng Diyos, ay dapat magpakinang sa kanila. "

Ang isip ng tao ay dapat na maliwanagan. Sa pamamagitan lamang ng kabutihan ng Salitang iyon ng ipinangakong binhi, na si Cristo ay naging laman, na ang tao ay makakakita ng awa, pag-ibig, at kabutihan ng Diyos. Kung ang pangakong iyan mismo ay pinatunayan na maluwalhating isang paghahayag, gaano pa lalong maluwalhati ang ipapakita ng Salita kapag ito ay nahayag! Sa naipahayag na salita na ginawa ng laman, sinabi ni Juan "at nakita namin ang kanyang kaluwalhatian, ang kaluwalhatian

tulad ng tanging anak ng Ama". Hindi lamang sa mga disipulo ng panahong iyon na totoo ang pahayag ni Juan, ngunit ito ay sumasaklaw sa lahat ng naniniwala sa ebanghelyo na si Cristo ay magiging laman, sapagkat ito ang ebanghelyo, at ang ebanghelyo ay walang kabuluhan kaysa sa "katuwiran ng Dios na ipinahayag mula sa pananampalataya hanggang sa pananampalataya "(Roma 1:17). Samakatuwid, maaari nating sabihin na ang ebanghelyo ay naging laman kay Jesucristo.

Sa gayon ay maaari nating simulan na makita ang alituntunin na ang kaluwalhatian ng Diyos ay ipinahayag sa lahat ng laman sa pamamagitan ng salitang iyan, ngunit ang salitang iyan ay hindi ipinahahayag sa anumang laman kung ang Cristo ay hindi nakipagtipan na gawin ang laman na kung saan ito ay ipahayag . Ito ay totoo kung gayon na ang ebanghelyo na ibinigay sa tao ay lubusang nakagapos sa katotohanan na tinukoy ni Juan "At ang Salita ay naging laman". Masusumpungan namin ang bagay na ito.

ANG SALA NG KALUWALAN

Ang tanging kaluwalhatian na naipahayag ay ang kaluwalhatian na nagniningning mula sa Trono ng Diyos. Ito ay ipinahayag sa tao sa pamamagitan ng ipinahayag na Salita, at sa pamamagitan ng mga bagay na ginawa ng Salita. Tunay na kahanga-hanga na ang tao ay may kaluwalhatian ng Diyos na ipinahayag sa kanila, ngunit paano ito maipahayag sa kanila? Sa pamamagitan ng gayunding bagay na gumawa ng lahat ng bagay: sa pamamagitan ng Salita. Ngunit ang Salita ay ginawa ang ating laman. Samakatuwid, si Kristo, sa pagdadala sa tao ng kaluwalhatian ng Diyos, ay ang tiyak na daan ng tao kung saan ang kaluwalhatian ay ibinibigay sa lahat ng tao. Sinabi ni John:

Juan 1: 9 "Iyon ang tunay na Liwanag, na nagpapagaan sa bawat tao na dumarating sa mundo."

Walang pagbubukang-liwayway ng araw, walang hininga ang

ibinibigay sa sinumang tao maliban sa ito ay nagmula kay Cristo, at ito ay totoo kahit sa pagkahulog ng kalagayan ng tao. Yamang sinabi ni Juan ang bawat tao, hindi niya ibinukod ang sinuman mula sa pahayag na iyon, ngunit ang lahat ng tao ay nasimulan ng Kanya na pumasok sa mundo. Kaya't ang bawat ray ng kaluwalhatian na maaaring ihayag ng tao ay pinagmumulan ito kay Cristo, kung ang kaluluwang iyon ay nagpapahayag ng kaluwalhatian sa Diyos o hindi. Si Kristo, bilang nauukol sa laman ay ang tanging nagtutulak na pagtingin sa kaluwalhatian ng Diyos na naranasan ng tao kung sakaling totoong nakakita sila ng isang bagay na nagbubunyag ng tunay na kabutihan. Ang liwanag na ipinahayag sa Anak ng tao ay ang liwanag na maaaring lumiwanag sa bawat anak ng tao sa magkabilang panig ng krus; walang pagkakaiba, i-save ang kalinawan kung saan maaaring ito ay partikular na ipinahayag sa anumang naibigay na edad.

Higit pa rito, yamang si Kristo ang liwanag ng kaalaman sa kaluwalhatian ng Diyos na ibinigay sa sangkatauhan, totoo rin na sa Kanya, bilang ang pinaka-epitome ng kung ano ang tao, ay makikita ang sukatan kung saan ang kaluwalhatian ng Diyos ay maaaring mahayag sa isang tao, sapagkat sa pamamagitan Niya ang kaluwalhatian ay dumating sa atin. Juan 1:16 "At sa kanyang kaganapan ay natanggap ang lahat, at biyaya para sa biyaya." Si Kristo, bilang Anak ng tao, ang kakayahan na matatanggap ng tao sa pamamagitan Niya.

KRISTO: ANG ANAK NG TAO

Sinuri na lamang natin ang kaluwalhatian ng Diyos na nagniningning sa tao, at maipahayag sa tao, tulad ng ipinahayag sa ebanghelyo, ngunit talagang kailangan na kunin ni Cristo ang Kanyang sarili upang gawin ito? Yamang si Kristo ang isa na sa pamamagitan ng kanino ang lahat ng bagay ay dumating, bilang Salita ng Diyos, ang sagot ay isang ganap, tiyak na "oo". Siya na "nagtataguyod sa mga sanlibutan" at sa pamamagitan ng kung saan ang "lahat ng mga bagay ay binubuo", Siya ay naging laman, at ito ay ganap na kinakailangan sa

plano ng ebanghelyo na si Kristo ay gagawin kung saan Siya ay tutubusin, upang sa pamamagitan Niya ang tao ay maitatag. Kung higit nating naiintindihan ang mga kalaliman nito, masusumpungan natin ang ating mga puso na higit na natatakot sa dakilang pangalan na Kanyang tinanggap sa Kanyang Sarili, bilang “Ang Anak ng tao.” NAUNANG BINHI Sinabi ni Juan na ang kaluwalhatian na nakita ay ang kaluwalhatian bilang ng “ang tanging ipinanganak ng Ama”.

Ngunit ang pahayag ay tumatagal ng higit sa ito. Si Kristo, ang binhi ng babae, ang “salita na ginawa ng laman: ay” ginawa ng isang babae “(Galacia 4: 4), na ang pag-iisip ay” ng Espiritu Santo. “(Mateo 1:20) ng Diyos Ama: Ang kanyang supling. Si Kristo, ang Anak ng buhay na Diyos, ay naging laman. Sa pagtingin na Siya ay ang “tanging bugtong ng Ama”, maaari lamang tayong maging tunay na ipinanganak Niya. “Hindi Niya sinasabi, At sa mga buto, bilang ng marami; kundi bilang isa, At sa iyong binhi, na si Cristo. “(Galacia 3:16) Ang Salitang iyon ang naging laman ay ang pangako ng ebanghelyo mula sa pasimula, at ang pangako na iyon ay inuudyukan sa lahat ng binhi ni Eva na naniniwala.

Galacia 3:26 “Sapagka’t kayong lahat ay mga anak ng Dios sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo Jesus.”

Ang pangako ng ebanghelyo tungkol sa pagdating ni Kristo sa laman ay ibinigay kay Eva bilang kanyang “binhi”, gayon pa man totoo na ang buong sangkatauhan ay ang binhing iyon. At kung paanong si Cristo ang “tanging ipinanganak”, Siya ang tanging binhi na unang binanggit sa pangako ng ebanghelyong ito. Gayunpaman, ang lahat ng binhi ni Eva ay maaaring kasama sa pangakong ito kung naniniwala sila sa Anak ng Diyos, na siyang ebanghelyo na ginawa ng laman. Siya ang tanging kaugnayan sa ebanghelyo na mayroon ang tao. At ang pangako ng ebanghelyo na “lahat ng bagay na nauukol sa buhay at kabanalan” (2 Ped. 1: 3), kabilang ang pag-aaway sa ahas. Gayunpaman ang bigong ito ay dumating sa isang mahusay na gastos.

ANG DAKILANG PANALANGIN

Kapag nawala ang sangkatauhan, sila ay naging isang bagay na hindi ginawa sa kanila ng Salita ng Diyos (na si Cristo). Sila ay naging “mga pagano”: dayuhan sa pagkamamamayan ng langit. Si Kristo ang tagapagmana ng lahat ng langit bilang panganay, ang Anak ng Diyos. Gayunpaman nang lumusob sina Adan at Eva sa labas ng mga hangganan ng langit, hindi na sila nabibilang sa pagmamana ng pag-aari ng Salita ng Diyos. Hindi pinili ng Diyos na agad na alisin ang mundo ng pagano sa walang kasalanan na uniberso, ngunit oras na ito na ang ebanghelyo ay papatayin. Sinabi ng Diyos sa Kanyang Anak:

Mga Awit 2: 8 “Humingi ka sa akin, at ibibigay ko sa iyo ang mga bansa para sa iyong mana, at ang pinakamalayo na bahagi ng lupa para sa iyong pag-aari.”

Paano si Cristo, ang Prinsipe ng langit, upang magmana ng na nahihalay sa Kanya? Siya, ang Salita, ay kailangang maging Tagapagtanggol ng tao kahit na sa kanilang nahulog na kondisyon:

(Hebreo 2:14) “Sa gayo’y kung paanong ang mga bata ay nakikibahagi sa laman at dugo, siya rin namang bahagi din nito;”

BUHAY LAHAT NG BAGAY

Kinailangan ni Kristo na makibahagi sa laman at dugo: walang ibang paraan. Higit dito, pansinin ang nagtitipon na puwersa na nagdaragdag ng timbang sa dakilang gawaing ito: “siya din”, “sarili din”. Ano ang idinidiin dito? Ito ay naging isang walang-katapusang pagpapakumbaba na para kay Cristo na sumang-ayon na magmula sa trono ng kaluwalhatian at dalhin sa Kanyang sarili ang laman ni Adan bago siya mahulog. Ngunit hindi pa ito sapat. Kung iniwan Niya ang lahat ng kayamanan ng langit, upang maging mahihirap sa laman na iyon, iyon ay higit na mapakikinabangan. Gayon pa man, kahit na hindi pa iyon sapat. Kinakailangan na kunin ni Cristo ang Kanyang Sarili ang

likas na katangian ng bumagsak na tao. Ano ang kahulugan ng maluwalhating katotohanan? Nangangahulugan ito na “Siya mismo ay nagdusa na tinutukso”, “sa lahat ng mga puntong tinukso tulad ng sa atin,” (Hebreo 2:18, 4:13). Sa lahat ng mga punto, alam Niya kung ano ang kahulugan ng tunay na pagdurusa; Tinitiiis niya ang ating mga pagdurusa. Siya ay “natuto ng pagsunod sa mga bagay na kanyang pinagdusahan” (Mga Hebreo 5: 8). (Hebreo 2:10) “Sapagka’t naging kaniya siya, na siyang kanikaniyang lahat, at sa pamamagitan niya ay ang lahat ng mga bagay, sa pagdadala ng maraming mga anak sa ikaluluwalhati, upang gawin ang kapitan ng kanilang kaligtasan na sakdal sa pamamagitan ng mga paghihirap.”

Markahan mo ang perpektong tao O Israel! Ang Isa na sa pamamagitan ng kanino ginawa ang lahat ng mga bagay! Ito ay maaaring magbigay sa amin ng mas mapagpakumbaba, ngunit tunay na mataas na pananaw kung ano ang pagiging perpekto. Siya ay naging isang tao upang makibahagi sa aming mga paghihirap, upang maging perpekto para sa atin! Higit pa rito, Siya rin mismo ay nakibahagi sa aming mga tukso, “sa lahat ng mga punto ... katulad na tayo”. Sa isang sandali uminom tayo ng katotohanang ito, at maaari tayong magpasalamat magpakailanman na nauunawaan ni Kristo na inaakusahan ang mga tukso. Gayunpaman ang Kanyang pag-uudyok na kunin sa Kanyang Sarili ang ating kalikasan ay nangangahulugan ng higit pa sa kahit na ito. Sa pamamagitan ni Kristo ay dumating ang lahat ng mga bagay bilang tagapagmana ng langit, ngunit sa nawawalang kalagayan ng tao, dapat Niyang magmana ang lahat ng mga bagay na may kinalaman sa tao upang gawin para sa taong iyon ang pinaka-kailangan niyang gawin, ngunit hindi maaaring gawin para sa kanyang sarili: upang makuha Niya ang mga ito mula sa kalaliman ng madilim na hukay ng kasalanan at kamatayan.

Kinuha ni Kristo ang lahat ng sangkatauhan sa Kanyang Sarili. Samakatuwid, sa pamamagitan ng pagkuha sa sangkatauhan, inilahad Niya sa Kanyang mga balikat ang nahulog

na kondisyon ng tao. Bilang Salita ng Diyos, mayroon Niya ang lahat ng gagawin sa paglikha. Bilang ang Salita ay naging laman, Siya ay may kinalaman sa tao sa laman: itinataguyod ang tao sa kanilang nahulog na kalagayan sa pamamagitan ng Kanyang sariling katawan, habang itinataguyod ang katapatan ng langit. Samakatuwid ang Banal na Kasulatan ay totoong totoo: Isaias 53: 4 “Tiyak na dinala niya ang ating mga sakit, at dinala ang ating mga kalungkutan ...” Si Cristo ay nagdala ng lahat ng mga karamdaman at kalungkutan ng karanasan ng tao sa Kanyang Sarili, sapagkat ang krus ay ang huling pagpapahayag ng pagsasakatuparan ng Kanyang buhay bilang isang tao, at ang buhay ng sinuman, kahit sino ay maaaring, ay ang pagtataguyod ng buhay na nagtataguyod ng Salita na ginawa ng laman. Sinasabi nito na Siya “ay nagdala ng aming mga sakit, at dinala ang aming mga kalungkutan”, at ang parehong propeta ay nagpahayag na Siya ay “isang tao ng mga kalungkutan, at nakilala ang kalungkutan”. Bakit Siya isang tao ng mga kalungkutan, at nakilala ang kalungkutan? Sapagkat sa Kanyang katawan, ang lahat ng mga kalungkutan ng tao ay ipinanganak sa Kanya, ang bawat kasawian na nagdalamhati sa tao ay naramdaman sa Anak ng tao. Sa katunayan, ang lahat ng kalungkutan at ang sumpa ng karamdaman, na kung saan ay ngunit ang paglabag sa sakdal na batas ng Diyos, ay dapat na dinala Niya sa krus. Samakatuwid ay hindi iniwan ang kalungkutan na dadalhin sa tao, ni ang pagdurusang kalungkutan ng tao maliban sa nangyari sa Kanya sa Kanyang katawan. na kung saan ay ngunit ang paglabag ng perpektong batas ng Diyos, ay dapat na ipinanganak sa Kanya sa krus. Samakatuwid ay hindi iniwan ang kalungkutan na dadalhin sa tao, ni ang pagdurusang kalungkutan ng tao maliban sa nangyari sa Kanya sa Kanyang katawan. na kung saan ay ngunit ang paglabag ng perpektong batas ng Diyos, ay dapat na ipinanganak sa Kanya sa krus. Samakatuwid ay hindi iniwan ang kalungkutan na dadalhin sa tao, ni ang pagdurusang kalungkutan ng tao maliban sa nangyari sa Kanya sa Kanyang katawan.

Alam ng ating magagandang Tagapagligtas ang pagdurusang, at

upang turuan na Siya ay nakarating sa anumang iba pang laman ay upang sabihin lumiit ang Kanyang kagandahan at pagiging perpekto. Ito ang Kanyang bahagi, at ano ang para sa? Sinabi ng propeta na ito ay para sa ating kagalingan, sapagkat sa Kanya, ang Salita na ginawa ng laman, ay ang tanging kapangyarihan kung saan ang isang tao ay makakahanap ng kagalingan para sa kanyang kaluluwa, sapagkat nasusulat: “sa Kanyang mga guhitan, tayo ay gumaling.” (Isaias 53: 5) Ang ating pribilehiyo upang higit na maunawaan na si Kristo, sa pagtataguyod sa Kanyang sarili, ay lubos na nakilala ang bawat isa sa atin nang walang kataliwasan. Kung ang tukso ay umabot sa kaninuman, alamin na unang naabot Niya ito sa kanya, at walang nakarating sa sinumang tao kundi kung ano ang kailangan Niyang magtiis sa karanasan ng tao. Ang lahat ng karanasan ng tao ay matatagpuan sa dakilang karanasan ng tao ni Cristo alang-alang sa pagpapala ng tao. Dito makikita natin ang prinsipyong Kristo sa tunay na kagandahan: para sa hindi isang kaluluwa ay, o hindi kailanman maaaring, ibinukod mula sa Kanyang karanasan sa tao; bagaman sa pamamagitan ng kawalan ng pananampalataya, maaari nilang piliin ang sumpa ng kamatayan kaysa sa pagpapala ng buhay.

Samakatuwid, nakikibahagi Siya sa ating pagdurusang, at walang pagdurusang ang nakilala ng tao maliban sa Siya ay sumang-ayon na munang dalhin ito sa Kanyang katawan. Ang bawat sugat, bawat tukso, bawat kalungkutan, alam Niya. Sa Kanyang karanasan sa tao ay maaaring makita ang kakayahan para sa “bawat tao na dumarating sa mundo”. Habang hindi Siya sumali sa pagkilos ng pagkakasala, tinapos Niya ang lahat ng kapahamakan na dinala sa tao. At ang tao ay maaaring pumili na huwag lumahok sa pagpapalang iyon, ngunit itinaguyod Niya ang mga ito na maaari nilang piliin ang kanilang sarili kung susundin nila ang ebanghelyo. Anuman ang kanilang pinili, “Siya ay nasugatan dahil sa ating mga pagsalansang”; ang bawat kasalanan na ginawa ng isang tao ay sinaktan ang Anak ng Diyos.

2 Corinto 5:21 “Sapagkat ginawa niya siyang kasalanan para sa atin, na hindi nakakilala ng kasalanan;”

Ngayon, bagaman Siya ay naging kasalanan, nangangahulugan ito na Siya ay nagdusa para sa kasalanan. Dapat ay walang kalituhan na si Kristo mismo ay hindi nakikibahagi sa anumang kasalanan mismo, ngunit ginawa ito para sa pagkawasak. Ang kinasihang ulat ay nagsasabi tungkol kay Cristo, “Wala siyang kasalanan,” hindi siya “nakilala ang kasalanan,” at “sa kaniya ay walang kasalanan.” Siya ay “banal, walang masama, walang dungis, hiwalay sa mga makasalanan.” Gayunman, sa mga transgressors “alang-alang sa kanilang pagtubos.

Hebreo 2:14 “Yamang ang mga bata ay nakikibahagi sa laman at dugo, siya rin naman ay nagkaroon din ng bahagi; upang sa pamamagitan ng kamatayan ay mapuksa niya ang may kapangyarihan ng kamatayan, iyon ay, ang diyablo; ”

Upang magmana ng lahat ng tao, dapat Niyang taglayin, ngunit hindi Niya nakikibahagi sa puso, ang lahat ng sumpa na ipinahayag sa Salita ng Diyos; bawat sakit, bawat kasawian, maging ang kamatayan. Kaya si Kristo, na siyang buháy na Salita, ay kailangang gawin ang sumpang iyon na nangyari sa sangkatauhan, na ang ibig sabihin ay nagpasiyang kamatayan. Deuteronomio 30:19 “... na inilagay ko sa harap mo ang buhay at kamatayan, pagpapala at pagmumura: kaya’t piliin mo ang buhay, upang ikaw ay mabuhay at ang iyong binhi:” Ang Anak ng tao ay dapat magpakita ng tunay na antas ng pagdurusang para sa kapakanan ng sangkatauhan . Ang buhay ng tao ay gagawing kamatayan. Ang Salita ng pagpapala ay naging sumpa, para sa layunin ng pagsira sa kapwa sa Kanyang katawan. Dumating siya sa taong sinumpa, at ibinigay ang Salita upang pagpalain sila. Samakatuwid, kinakailangang Siya ngayon ay naging sumpa na iyon, gayundin ang pagpapalang iyon. Upang sirain ang sumpa na iyon,

Deuteronomio 21:23 “Ang kanyang katawan ay hindi mananatili sa buong gabi sa puno ... (sapagkat siya na ibinitin ay isinumpa ng

Diyos;)"

Ang mga nakikibahagi sa sumpa ay hiwalay mula sa Diyos, alinsunod sa Kasulatan, samakatuwid si Kristo ay dapat pumunta sa pinakadakilang kalaliman ng kapahamakan ng tao na walang maaaring maabot ng kaligtasan. Ang Salita ng Diyos ay kailangang gawin ang sumpa na nasusulat. Sapagkat nasusulat:

Isaias 65:15 "At iiwan mo ang iyong pangalan para sa isang sumpa sa aking mga pinili: sapagkat papatayin ka ng Panginoong Dios, at tatawagin mo ang kanyang mga tagapaglingkod sa pamamagitan ng ibang pangalan:" minana ni Kristo ang pangalang iyon na magkasingkahulugan ng lubos na kabutihan at kaluwalhatian ng Diyos , at ngayon ay nagdala ng kasamaan at malignity ng aming mga pangalan sa krus upang magmana sa amin, at tumawag sa amin "sa pamamagitan ng isa pang pangalan".

Galacia 3:13 "Tinubos tayo ni Cristo mula sa sumpa ng kautusan, na ginawa nating sumpa para sa atin: sapagkat nasusulat, Sinusumpa ang bawat isa na nakabitin sa isang kahoy:"

Walang tunay na kamatayan sa pamamagitan ng kasalanan maliban sa ikalawang kamatayan, kung saan namatay ang sinumpaang kaluluwa. Gayunpaman, kinakailangan na dapat Niyang magmana ang kasalanan ng tao, at ang kamatayan na tunay na maging karapat-dapat sa Kasulatan na matanggap ang "mga pagano sa Kanyang mana."

PAGBABAGO

Ang Anak ng tao ay lubos na nakaugnay sa Kanya sa sangkatauhan. Ang kanyang karanasan ng tao na nakuha sa kapasidad ng kung ano ang nahulog na tao ay matatagpuan sa Kanya. Bilang isang tao, nakikibahagi Siya sa aming mga tukso, at ang aming mga pagdurusa sa buo. At kung anong pag-asa ang maaaring dalhin sa amin! Sapagkat nadaig Niya sa Kanyang sariling katawan ang ating mga tukso, pag-aarmas ng laman sa banal na kalikasan bilang Anak ng Diyos. Gayunpaman, sa

pamamagitan Niya ito ang magiging karanasan natin; ang ating tagumpay ay ang ginawa Niya sa ating laman. Ipinahayag niya ang mga nagtagumpay sa Kanyang kapangyarihan “Kayo ang mga nagpapatuloy sa akin sa aking mga tukso.” (Lucas 22:28) Napansin mo ba kung paanong tinatawag Niya ang ating mga tukso na Kanyang mga tukso? Siya ay ginawa upang malaman gutom, pag-agaw, at lahat ng mga pagsubok sa buhay; Kaniyang dinala ang mga pasanin ng kapahamakan ng tao sa Kanyang Sarili, at inilahad Niya ang Kanyang sarili sa buong sangkatauhan, na Kanyang kinuha sa Kanyang Sarili.

Mateo 25: 42-45 “Sapagka’t ako’y nagugutom, at hindi ninyo ako binigyan ng pagkain: ako’y nauhaw, at hindi ninyo ako pinainom. (43) Ako’y isang taga ibang bayan, at hindi ninyo ako dinala: hubad, at kayo ay hindi ninyo ako dinaramtan: may sakit, at nasa bilangguan, at hindi ninyo dinadalaw ako. (44) Kung magkagayo’y sasagutin din nila siya, na sasabihin, Panginoon, kailan ka namin nakitang nagugutom, o nauhaw, o nakikipamayan, o hubad, o may sakit, o nasa bilangguan, at hindi ka naglingkod sa iyo? (45) Kung magkagayo’y sasagutin niya sila, na sasabihin, Katotohanang sinasabi ko sa inyo, Yamang hindi ninyo ginawa ang isa sa pinakamaliit sa mga ito, ay hindi ninyo ginawa sa akin.

Nakasalalay Niya ang Kanyang sarili sa atin sa ating bumagsak na kalagayan, na pribilehiyo natin na makisama sa Kanya sa tagumpay. Iyon ay ang walang-katapusang halaga na kinakailangan para sa Diyos na ilagay ang poot sa puso ng tao, at ang pag-aaway na iyon ay walang mas mababa sa tagumpay laban kay Satanas. Ang unang pangako ng tagumpay laban sa kaaway ng mga kaluluwa ay sinigurado para sa atin kay Cristo lamang. Nang ang pangakong iyon ay ibinigay kay Eva, ang buong sangkatauhan ay ang binhi ng babae. Totoo na si Cristo lamang ang binhi, at ang babaing iyon ay simbolo ng langit at iglesya, ngunit ito rin ay isang literal na binhi mula sa literal na babae na darating sa literal na laman. Sa pamamagitan lamang ng pananampalataya (tingnan ang Galacia

3:26) sa binhing iyon na tayo ay maaaring tawagin na mga manlulupig, at sino ang mga tagumpay maliban sa mga anak ng Diyos? Ang banal na binhi ng Diyos na kumukuha ng laman ay nag-uutos sa lahat ng laman na naniniwala sa kahanga-hangang pangako ng tagumpay:

1 Juan 5: 4-5 “Sapagka’t ang sinomang ipinanganak ng Dios ay dumadaig sa sanglibutan: at ito ang pagtatagumpay na dumadaig sa sanglibutan, maging ang ating pananampalataya. (5) Sino ang dumadaig sa sanlibutan, ngunit ang sumasampalataya na si Jesus ay Anak ng Diyos? ”

Samakatuwid sa pagtagumpayan ang diyablo ay ibinigay kay Cristo lamang, kung kanino ang lahat ng mga bagay ay dumating, at ito ay hindi kailanman ibinibigay sa anumang iba pa upang magtagumpay. Gayunpaman upang ibukod ang tao sa kabuuan mula sa pangako na ito ay upang ibukod siya mula sa tagumpay na matatagpuan lamang sa binhi sa pamamagitan ng pananampalataya. Iyon ay isang matalim na pagkakasalungatan sa Kasulatan! Ang Salita ng Diyos ay abundantly testifies na ang tao ay maaaring magtagumpay sa kapangyarihan ng Diyos na natagpuan sa Kristo:

Apocalipsis 3:21 “Ang magtagumpay ay aking ipaglingkod na kasama ko sa aking luklukan, kung paanong ako’y dumadaing, at ako’y lumuhod kasama ng aking Ama sa kaniyang luklukan.

Apocalipsis 2:26 “At ang magtagumpay, at gaganapin ang aking mga gawa hanggang sa wakas, sa kaniya ay ibibigay ko ang kapangyarihan sa mga bansa:”

Pansinin din na ang mga nagtagumpay ay yaong mga nag-iingat sa mga gawa ni Kristo. Upang panatilihin ang mga gawa ni Kristo ay dapat maging isang bahagi ng binhi na iyon sa pamamagitan ng pananampalataya, at ito ay mas mababa kaysa sa pagsunod sa mga utos ng Diyos. Ito ay ang tanging mga gawa ni Kristo sa ating laman lamang na may kaugnayan kay Kristo, ngunit walang kaugnayan sa tao sa lahat maliban kung ang Salita ay

naninirahan sa ating laman, kung saan ito ay ginawa upang matupad ang mga gawa sa laman. Sa ganitong paraan lamang na maaari tayong maging mga buhay na epistula ng ebanghelyo ni Cristo:

2 Mga Taga-Corinto 3: 2-3 Kayo ay ang ating sulat na nasusulat sa ating mga puso, na kilala at nabasa ng lahat ng mga tao: (3) Yamang kayo ay tahasang ipinahayag na ang liham ni Cristo na minamahal sa amin, hindi nakasulat sa tinta, kundi Espiritu ng buhay na Diyos; hindi sa mga talahanayan ng bato, kundi sa laman ng mga talahanayan ng puso. At dapat nating maunawaan din na itinakwil ng Diyos ang pangako na labanan ang anumang laman sa lahat ng walang pananampalataya sa Anak ng tao. Pansinin ang mga sumusunod:

ADB1905 Romans 9 8 Gayon din naman, na ang mga anak ng laman ay hindi mga anak ng Dios: datapuwa't ang mga anak ng pangako ay binibilang sa binhi.

Galacia 3:29 At kung kayo'y kay Cristo, kayo nga'y binhi ni Abraham, at mga tagapagmana ayon sa pangako.

Tinatawag ng Banal na Kasulatan ang mga naniniwala "ang nalabi sa kanya [ang babae] na binhi [na si Cristo]", at "kung kayo'y kay Cristo" kayo ay kasama sa "binhi" na iyon; Ang pagdaig ay ang pangako ng ebanghelyo kung ano ang gagawin ng Diyos sa iyong laman.

1 Juan 3: 9 "Ang sinomang ipinanganak ng Dios ay hindi nagkakasala; sapagkat ang kanyang binhi ay nananatili sa kanya: at hindi siya maaaring magkasala, sapagkat siya ay ipinanganak ng Diyos. "Ito lamang ang tanging paraan upang mapagtagumpayan natin ang pagkatalo ni Cristo: sa pamamagitan ng pananampalataya.

Juan 6: 27-29 "Huwag kayong gumawa para sa karne na nalipol, kundi para sa karne na nananatili sa buhay na walang hanggan, na ibibigay sa inyo ng Anak ng tao: sapagkat siya ay tinatakan ng Diyos Ama. (28) Nang magkagayo'y sinabi nila sa kaniya,

Anong gagawin namin, upang aming maisagawa ang mga gawa ng Dios? (29) Sumagot si Jesus at sinabi sa kanila, Ito ang gawa ng Dios, upang kayo'y magsisampalataya sa kaniya na kaniyang sinugo.

Samakatuwid, dahil ang banal na binhi ay naging laman, ang gayong binhi na darating sa literal na laman ni Adan, sa pamamagitan ng pananampalataya na naninirahan sa ating mga puso [na nasa laman ng Adan], ay walang iba kundi ang Salita ng Diyos na nag-ugat, at nagiging sanhi sa amin upang magtagumpay gloriously.

1 Mga Taga-Corinto 15:45 At sa gayo'y nasusulat, Ang unang taong si Adan ay naging kaluluwang may buhay; ang huling Adan ay ginawa ng isang espiritu ng pagpapasigla.

Sa pamamagitan ni Cristo, "ang huling Adan", na ang pangako ay nakamit; ito ay sa pamamagitan ng pananampalataya sa Kanya, na ito ay makamit din sa atin. Yamang ipinag-utos Niya ang Kanyang Sarili sa amin sa lahat ng mga bagay na nauukol sa buhay na ito, tayo ay sumali sa Kanya sa buhay na darating. Siya ay naging kasalanan para sa atin. Ginawa Niya ang aming kamatayan. Siya ay napunta sa pinakadakilang kailaliman upang iligtas kami mula sa impiyerno. Ngayon ay maaaring tila Niya Siya bilang ating katuwiran, at maaari nating "ginawa ang katuwiran ng Diyos sa Kanya" (II Corinto 5:21).

Ginawa Niya ang ating buhay. Ginawa Niya ang ating tagumpay, at tayo ay napagtagumpayan, tulad ng pagtatagumpay Niya sa pamamagitan ng pananampalataya. Siya ay ginawang nakipagkasundo sa tao sa Diyos. Ginawa Niya ang lahat ng bagay alang-alang sa lahat ng mga tao, na sa lahat ng paraan sa kalooban ng Diyos, maaari Niyang dalhin ang lahat na naniniwala sa pabalik sa langit ng pakikipag-isa sa Diyos sa Kanyang trono. Hindi nakakagulat na ang maluwalhating tanong ay itinakda ng apostol:

Roma 8: 35-39 Sino ang maghihiwalay sa atin mula sa pag-ibig ni Cristo? ang kapighatian, o pagkabalisa, o pag-uusig, o gutom, o kahubaran, o panganib, o tabak? (36) Gaya ng nasusulat, Dahil sa iyo kami ay pinapatay sa buong araw; kami ay itinuturing bilang tupa para sa pagpatay. (37) Hindi, sa lahat ng mga bagay na ito tayo ay higit pa sa mga mananakop sa pamamagitan niya na nagmahal sa atin. (38) Sapagka't ako'y nahikayat, na kahit ang kamatayan, kahit ang buhay, kahit ang mga anghel, kahit ang mga pamunuan, kahit ang mga kapangyarihan, o ang mga bagay na naroroon, o mga bagay na darating, (39) upang ihiwalay tayo sa pagibig ng Dios, na nasa kay Cristo Jesus na Panginoon natin. Roma 16:20 ... ang Diyos ng kapayapaan ay magbubugbog kay Satanas sa ilalim ng iyong mga paa sa ilang sandali. Ang biyaya ng ating Panginoong Jesu-Cristo ay sumainyo. Amen.

Ang Rebelasyon Ni Hesukristo: Ang Anak Ng Diyos

Sa naunang artikulo, nakita natin ang kaluwalhatian ng Diyos sa harap ni Hesukristo, habang nakita natin Siya bilang buháy na Salita ng Diyos kung saan ang lahat ng mga bagay ay ginawa. Ang apostol, si Juan, sa kanyang salaysay tungkol kay Hesukristo, ay inilagay Niya mula sa pasimula sa liwanag na ito (sumangguni sa Juan 1: 1-4 King James Version). Ipinahayag na si Cristo, bilang Salita ng Diyos, ay kasama ng Ama mula pa sa simula. Sa pamamagitan Niya sa pamamagitan ng Kanya na ginawa ng Diyos ang lahat ng mga bagay at sa pamamagitan ng Kanya na sila ay magkakasama: Siya ang pinakapangit na bato at ang pinakasimulang pundasyon ng paglikha.

Upang lubusang maunawaan ang kalaliman ng pagmamahal ng Diyos,

ng Kanyang dakilang sakripisyo, at ng ating pagkakakilanlan sa pamamagitan ni Cristo sa langitnong pamilya, dapat nating lubusang suriin kung ano ang itinuturo ng Kasulatan tungkol sa "Kristo," kung saan ang lahat ng mga bagay ay ginawa.

Sino ang sasabihin mo SI CRISTO?

Nang si Cristo ay naninirahan sa mundong ito, maraming mga ideya tungkol sa Kanyang pagkakakilanlan. Sa oras na iyon, ipinahayag ni Kristo ang tanong sa kanyang mga disipulo: "... Sino ang sinasabi ng mga tao na ako, ang Anak ng tao," (Mateo 16:13)?

Ang sagot ay nagtitipon ng isang pagkalito ng mga ideya: "... Sinasabi ng ilan na ikaw si Juan Bautista; ang ilan, si Elias; at iba pa, Jeremias, o isa sa mga propeta "(Mateo 16:14). Ngunit dapat ba tayong mamangha dito? Ang sagot ay hindi magkakaiba sa panahong iyon kaysa sa ngayon. Sa katunayan, kahit na ngayon, maraming mga ideya tungkol sa kung sino si Cristo. Gayunpaman hindi ito ang mga ideya o opinyon ng sinuman na magpapatunay kung sino si Kristo, kundi ang kinasihang Salita ng buhay na Diyos.

Kahit ang kanyang pinakamalapit na kasama ay hindi naligtas sa tanong:

"Sinabi niya sa kanila, Ngunit sino ang sinasabi ninyo na ako nga? At sumagot si Simon Pedro at sinabi, Ikaw ang Cristo, ang Anak ng buhay na Diyos. At sumagot si Jesus, at sinabi sa kaniya, Mapalad ka, Simon Barjona: sapagka't hindi ipinahayag sa iyo ng laman at dugo, kundi ng aking Ama na nasa langit ... sa ibabaw ng batong ito ay itatayo ko ang aking iglesia; at ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig laban dito "(Mateo 16: 15-18).

Kung ang isang pag-amin ay puno ng walang hanggang kabuluhan, narito. Habang si Kristo, bilang Salita ng Diyos, ay matatag na itinatag pundasyon ng langit, si Kristo, bilang Anak ng buhay na Diyos, ay ang hindi matatalo na pundasyon ng Kanyang

simbahan, kung saan “ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig laban.”

Sinasabi sa atin ng Kasulatan sa 1 Juan 4:15: “Sinuman ang magpapahayag na si Jesus ay Anak ng Diyos, ang Diyos ay nananahan sa kanya, at siya ay nasa Diyos.”

Ang pagsisisi ni Simon Pedro ay ang paghahayag mula sa Ama sa langit; ito ay hindi stemmed mula sa mga lamang ideya at speculations ng mga tao.

Kung gayon, tignan natin nang mas malapit si Kristo bilang Anak ng buhay na Diyos, sa malalim.

SINO ANG ANAK NG DIYOS?

Ang Anak ng Diyos ay kasama ng Diyos Ama sa paglikha ng Diyos mula sa pasimula. Higit sa Kanyang pagkakasunud-sunod bilang Salita ng Diyos, Siya ang minamahal na Anak sa panig ng Kanyang Ama.

Ang Anak ng Diyos ay nagpapahayag ng Kanyang Sarili:

“Tinaglay ako ng PANGINOON sa simula ng kanyang daan, bago ang kanyang mga ginawa noong una. Ako ay itinayo mula sa walang hanggan, mula sa pasimula, o kailanman ang mundo ay. Nang walang mga kalaliman, ako ay dinala ... Bago ang mga bundok ay nahiga, bago ang mga burol ay nanganak ako: Bagaman hindi pa niya ginawa ang lupa, ni ang mga bukid, ni ang pinakamataas na bahagi ng alabok ng mundo. Nang ihanda niya ang langit, naroroon ako: ... nang italaga niya ang mga patibayan ng lupa: Nang magkagayo’y ako’y sa pamamagitan niya, na gaya ng nagdala sa kaniya: at ako’y kaaya-aya sa araw-araw, na nagagalak na palagi sa harap niya “(Kawikaan 8:22 -30).

Sinabi ni Kristo na Siya ay “dinala” bilang Anak ng Diyos, “itinayo mula sa walang hanggan, mula pa sa simula,” “Na ang pinagmulan ay mula noong una, mula sa mga sinaunang panahon” (Mikas 5: 2 New American Bible). Si Kristo ang tanging anak ng

Ama mula sa pinakamaagang panahon.

Ang dalawang tanong na natagpuan sa Kasulatan ay lalong nagpapaliwanag sa bagay na ito. Ang una ay, "... sino ang nagtatag ng lahat ng mga dulo ng mundo" (Kawikaan 30: 4)?

Ang sagot dito ay nasa unang talata ng Biblia: "Sa pasimula, nilikha ng Diyos ang kalangitan at ang lupa" (Genesis 1: 1).

Sumunod sa isa pang tanong: "... kung ano ang Kanyang pangalan, at ano ang pangalan ng Kanyang Anak, kung masasabi mo" (Kawikaan 30: 4)? Sa gayon ay mula sa simula na ang Anak ng Diyos ay nagkakaisa sa mga layuning creative ng Diyos.

ANG EKWALIDAD NG ANAK NG DIYOS

Ang Isa na ipinahayag ng Kasulatan bilang "ang liwanag ng Kanyang kaluwalhatian, at ang hayag na imahen ng Kanyang pagkatao, at pagtataguyod ng lahat ng bagay sa pamamagitan ng salita ng Kanyang kapangyarihan" ay nagbabahagi din ng katulad na pagkakakilanlan sa Anak ng Diyos, na "hinirang na tagapagmana ng lahat mga bagay "(Hebreo 1: 2) ng Diyos Ama. Sinabi ni Kristo, "Ang lahat ng mga bagay na tinatangkilik ng Ama ay Akin ..." (Juan 16:15). Alam ni Jesus na ang Kanyang Ama "... nagbigay ng lahat ng mga bagay sa Kanyang mga kamay, at Siya ay nanggaling sa Diyos" (Juan 13: 3). Si Cristo ang hinirang na tagapagmana ng lahat ng bagay na nilikha dahil sa pagiging "nanggaling sa Diyos".

Ang pamana ng panganay ay nagmula sa pinakamaagang panahon. Bago at sa panahon ng sinaunang ekonomiya ng Hebraiko, ang batas ng mana ay naobserbahan na. Ang batas na ito ay nagpasiya na ang panganay na lalaki ay magmamana ng mga pag-aari ng kanyang ama, upang ipagpatuloy ang kanyang pangalan at taglay ang kanyang pamana. Ang gawang ito ay nagmula sa pinakamaagang panahon kasama ni Kristo. Pinatutunayan ng Kasulatan na si Kristo ay "... ang panganay ng bawat nilalang" (Colosas 1:15), sa gayon; Siya ang kabanalan na hinirang na tagapagmana ng lahat ng bagay,

sapagkat ginawa ng Diyos Ama ang lahat ng mga bagay sa pamamagitan Niya (tingnan sa I Mga Taga Corinto 8: 6).

Bukod dito, ang Kasulatan ay nagpahayag na Siya ay namamahagi ng trono ng Ama: "... Ako ay nakaupo sa aking Ama sa kanyang trono" (Apocalipsis 3:21), at sa pamamagitan ng pagbabahagi ng trono ng Kanyang Ama sa pamamagitan ng Kanyang banal na Pagkabuhay, sila ay nagtataglay ng pagkakapantay-pantay sa isang espesyal na kahulugan.

Sinasabi ng Mga Taga Filipos 2: 6: "Na, sa anyo ng Diyos, hindi naisip ang pagnanakaw na maging katumbas ng Diyos." Ang pagiging katumbas ng Diyos sa pamamagitan ng banal na pamana, na dapat sambahin bilang ang Panganay ng langit ay Kanyang karapatan sapagkat Siya ay minana ang pangalang "Diyos" sa pamamagitan ng pagkapanganay. Sinasabi ng Diyos: "... sumunod ka sa Kanyang tinig, hindi mo hinahamak; sapagkat hindi Niya patatawarin ang iyong mga pagsalangsang: sapagkat ang Aking pangalan ay nasa Kaniya "(Exodo 23:21). Ang pagsamba sa Anak ay isang mahalagang elemento ng tunay na pagsamba ng Ama, ayon sa Kasulatan:" Upang ang lahat ng tao ay dapat igalang ang Anak , kahit na parangalan nila ang Ama. Siya na hindi nagpaparangal sa Anak ay hindi nagpaparangal sa Ama na nagpadala sa Kaniya "(Juan 5:23).

ISANG PANGALAN NA NANGINGIBABAW SA LAHAT

Ang lahat ng bagay ay nilikha at para sa Anak ng Diyos, kasama ang mga anghel: "Sapagka't sa pamamagitan Niya ay nilikha ang lahat ng mga bagay, na nasa langit, at nasa lupa, nakikita at di nakikita, maging mga trono, o mga kapangyarihan, o mga pamunuan , o mga kapangyarihan: ang lahat ng mga bagay ay nilikha Niya, at para sa Kanya "(Col. 1:16).

Si Kristo ay hindi isang Anak sa pamamagitan ng paglikha tulad ng mga anghel, ni sa pamamagitan ng pag-aampon ng mga natubos, kundi ang ipinanganak na Anak ng Diyos sa pamamagitan ng hayag na larawan ng tao ng Kanyang Ama. Samakatuwid, ang mga bagay

na nalikha ay hindi nagkaroon ng dakilang pribilehiyo na nagkaroon ng Panganay ng Diyos, at tama ito. Kahit na may mataas na mga anghel sa langit ay ibinigay ang karapatang ito.

Ang sabi ng sumusunod na talata ay ganito: “Ang pagiging mas mabuti kaysa sa mga anghel, tulad ng sa pamamagitan ng mana ay nakakuha ng higit na mahusay na pangalan kaysa sa kanila. Sapagka’t kanino sa mga anghel ay sinabi niya kailan man, Ikaw ay aking Anak, sa araw na ito ay ipinanganak kita? At muli, ‘Ako ay magiging isang Ama sa kanya, at Siya ay magiging isang Anak ko?’ ... At tungkol sa mga anghel sinabi Niya, na gumagawa ng kanyang mga anghel na mga espiritu, at ang kanyang mga ministro ay isang apoy ng apoy. Ngunit sa Anak ay sinasabi niya, Ang iyong luklukan, Oh Dios, ay magpakailan man: ang setro ng katuwiran ay ang setro ng iyong kaharian ‘”(Hebreo 1: 4).

Ang Anak ay binigyan ng pangalan ng Diyos tungkol sa Kanyang kalikasan, na minana ito mula sa Kanyang Ama. Habang ang Ama ay Diyos sa pagkatao, ang Anak ay Diyos sa kawalang-hanggan; ang buong kapuspusan ng pagka-Diyos ay nasa Kanya mula sa Diyos Ama. Ang pangalang ibinigay sa Kristo ay isang pangalan sa lahat ng pangalan, hindi kailanman ipinagkaloob sa anumang nilikhang nilalang, hindi kahit sa mga pinakadakila kerubin sa trono ng Diyos.

Gayunpaman, ang isang ganoong anghel, ang isang takip na kerubin sa trono ng Diyos sa Kanyang santuwaryo (sumangguni sa Jeremias 17:12), ay ipinapalagay na ang posisyon sa kanyang paninibugho, na hindi ibinigay sa kanya ng Diyos: “Ikaw ang pinahiran na kerubin na sumasakop; at inilagay kita sa iyo: ikaw ay nasa ibabaw ng banal na bundok ng Dios; ikaw ay lumakad pataas at pababa sa gitna ng mga bato ng apoy “(Ezekiel 28:14).

Ang santuwaryo ng Diyos sa langit ay binubuo, ngunit hindi limitado sa, “mga bato ng apoy,” na hindi mabilang na kumpanya ng mga anghel, (Hebreo 1: 7 at Daniel 7:10), ang buhay na mga

bato ay nagtayo ng espirituwal na bahay (1 Pedro 2: 5) at ito ang binubuo ng iglesia sa langit – ang Anak ng Diyos ang kanilang pagkumpisal at kasiyahan.

Kaya ano ang nangyari sa ito mataas na “kerubin na sumasakop”? Sinasabi ng Ezekiel 28:15, “Ikaw ay sakdal sa iyong mga lakad mula sa araw na ikaw ay nilikha, hanggang sa ang kasamaan ay masumpungan sa iyo.”

“Paano ka nahulog mula sa langit, O Lucifer, anak ng umaga! ... sinabi mo sa iyong puso, Ako ay sasampa sa langit, aking itataas ang aking luklukan sa itaas ng mga bituin ng Diyos: Ako ay uupo din sa bundok ng kapisanan, sa mga tagiliran ng hilaga: Ako ay aakyat sa mga taas ng ang mga ulap; Ako ay magiging tulad ng pinakamataas. Gayon ma’y dadalhin ka sa impierno, sa mga tagiliran ng hukay “(Isaias 14: 12-15).

Bilang karagdagan, sinasabi ng Ezekiel 28: 2-17, “Dahil ang iyong puso ay nakataas, at sinabi mo, Ako ay isang Diyos, umupo ako sa luklukan ng Diyos, sa gitna ng mga dagat; gayon ma’y ikaw ay isang tao, at hindi Dios, bagaman iyong inilagak ang iyong puso na parang puso ng Dios ... aking ihahagis ka na parang dungis sa bundok ng Dios: at lilipulin kita, Oh tagiliran ng kerubin, mula sa gitna ng mga bato ng apoy. Ang iyong puso ay natataas dahil sa iyong kagandahan, iyong pinasama ang iyong karunungan dahil sa iyong liwanag: aking itataboy ka sa lupa ”

Si Lucifer, na sumasaklaw sa kerubin, ay nagtataas ng kanyang sarili sa kanyang puso, na itinakda ang kanyang sarili bilang kapantay ng Diyos nang hindi ipinahayag ito ng Salita ng Diyos. Ang panibugho ay nanaig sa kanyang puso sa Anak ng Diyos nang gusto niya ang dakilang pangalan na ibinigay sa Unang-una na mag-isa, upang maging kanyang pangalan din. nahulog mapagmataas na anghel

ANG AMA NG KASINUNGALINGAN

Ang Diyos ay ang Ama ni Cristo, ang Anak. Ang patotoo na ito

ay totoo. Ipinahayag ni Juan, ang apostol, si Cristo na “Anak ng Ama, sa katotohanan at pag-ibig” (2 Juan 1: 3). Ngunit sa diablo, ipinahayag ni Cristo na siya, sa Juan 8:44, “ay hindi naninirahan sa katotohanan, sapagkat walang katotohanan sa kanya. Kapag nagsasalita siya ng kasinungalingan, nagsasalita siya ng kanyang sarili: sapagka’t siya’y isang sinungaling, at ang ama nito. “Ang kerubing takip, na naninirahan sa gitna ng mga bato ng apoy, ang napaka simbahan ng langit, ay nakakita ng mga pintuan ng impiyerno mananaig laban sa kanya, at bakit ganito? Sapagkat ayaw niyang maniwala na si Cristo lamang ang tanging katumbas ng buhay na Diyos, ang kanyang bugtong na Anak. Si Satanas, sa pagpapataas ng kanyang sarili sa pagkakapantay-pantay sa Diyos, ay nagdaragdag sa Salita ng Diyos.

Sinasabi sa atin ng Kasulatan na, “... siya na hindi naniniwala sa Diyos ay ginawa siyang isang sinungaling; sapagkat hindi niya pinaniwalaan ang rekord na ibinigay ng Diyos sa kanyang Anak “(1 Juan 5:10). Tapos na eksaktong ginawa ni Satanas. Sa exalting kanyang sarili sa pagkakapantay-pantay sa Diyos, bastosly si Satanas ipinahayag na hindi siya naniniwala ang rekord na ibinigay ng Diyos ng Kristo, ang kanyang minamahal na Anak, at sa pamamagitan nito, ay idinagdag sa Salita ng Diyos.

“Sino ang nagtatag ng lahat ng mga dulo ng daigdig? Ano ang kanyang pangalan, at ano ang pangalan ng kanyang anak, kung maaari mong sabihin? Ang bawat salita ng Diyos ay dalisay ... Huwag mong idagdag sa kanyang mga salita, baka masaway ka niya, at ikaw ay masumpungang isang sinungaling “(Kawikaan 30: 4-6).

Si Lucifer, na si Satanas, isang sinungaling at ang ama nito, ay idinagdag sa Salita ng Diyos; Nilikha ng Diyos ang lahat ng mga bagay sa pamamagitan ng Kanyang Salita, at si Lucifer ay nagdaragdag sa paglikha ng isang bagay na hindi ganoon mula sa simula, at sa paggawa nito, pinatunayan niya na siya ay isang sinungaling. Kaya ipinahayag niya na ang Diyos ay isang

sinungaling habang nasa langit, sa hindi paniniwala sa rekord na ibinigay Niya sa Kanyang Anak. Ang pinaka-nakakagulat na implikasyon, hindi nakita ng mga mapanghimagsik na kerubin, ay bunga ng pagnanais ni Lucifer na itaas ang kanyang sarili sa kanyang puso. Kaya nga, sa puso ni Lucifer ay natagpuan ang pinagmulan ng misteryo ng kasamaan, isang trinidad ng mga banal na nilalang, at ng antikristo.

Ituro sa 1 Juan 2: 22-23 ito: "Sino ang sinungaling ngunit siya na tumatanggi na si Jesus ay ang Cristo? Siya ang anticristo na tumatanggi sa Ama at sa Anak. Sinomang tumanggi sa Anak, hindi siya ang Ama: datapuwa't ang nagkakilala sa Anak ay mayroong Ama rin.

Sa gayon, tinanggihan ni Satanas ang Anak ng Diyos. May kasaganaan ng patotoo sa Kasulatan tungkol sa lumang serpiyente, ang ama ng mga kasinungalingan, na nagpapahayag na ang mga pintuan ng impiyerno ay totoong nananaig laban sa kanya, at na ipinagpatuloy niya ang digmaang ito laban sa paglikha ng Diyos. Nagpapatuloy siya hanggang sa araw na ito upang ipahayag na ang Diyos ay isang sinungaling, at itinutulak ang Kanyang Salita upang manalo ng mga kaluluwa sa kanyang paghihimagsik.

"... Oo, sinabi ng Diyos, Hindi kayo makakakain ng bawat punungkahoy sa hardin? At sinabi ng babae sa ahas, Maaari naming kainin ang bunga ng mga punungkahoy sa hardin: Nguni't sa bunga ng punong kahoy na nasa gitna ng halamanan, sinabi ng Dios, Huwag kayong kakain niyaon, ni hindi inyong hinawakan, baka kayo'y mamatay. At sinabi ng ahas sa babae, Tiyak na hindi kayo mamamatay: Sapagka't nalalaman ng Dios na sa araw na kayo'y kumain niyaon, ang inyong mga mata ay mabubuksan, at kayo'y magiging mga dios, na nakakakilala ng mabuti at masama "(Genesis 3: 1 -5).

Sinabi ni Kristo, "Kapag nagsasalita siya ng isang kasinungalingan, nagsasalita siya ng kanyang sarili." Bagaman ang katapatan at paninibugho ay eksklusibo lamang sa mga

katangian ng diyablo, ipinataw niya ito sa Ama ng katotohanan, sa gayon ang pagkalat ng mga pintuan ng impyerno sa isa na tumatanggi ang Anak ng buhay na Diyos. Tulad ng ito ay noon, kahit na ito ay ngayon.

Pagpapadala ng ANAK sa mundo

“Sa ganito ay ipinakita ang pag-ibig ng Diyos sa atin, sapagkat ipinadala ng Diyos ang kanyang bugtong na Anak sa mundo, upang tayo’y mabuhay sa pamamagitan niya” (1 Juan 4: 9).

Ang pag-ibig ng Diyos ay ipinakita sa Kanyang gawa ng pagbibigay ng Kanyang nag-iisang Anak, isang punto na kinikilala ng Diyos sa mga anghel.

Sinasabi sa Hebreo 1: 6, “Kapag siya ang nagdadala sa panganay sa sanlibutan, sinasabi niya, at ang lahat ng mga anghel ng Diyos ay sasamba sa kanya.”

Bilang Anak ng Diyos, ang “firstbegotten,” ay ipinadala sa mundo, ang isang utos ay natupad na ang lahat ng mga anghel ng Diyos ay dapat sumamba sa Kanya. Ngunit ang bumagsak na anghel, na tumanggi sa Anak ng Diyos sa langit, ay nagnanais na puksain Siya nang Siya ay dumating sa lupa: “... Ang dragon ay nakatayo sa harap ng babae na handa nang maihahatid, upang lamunin ang kanyang anak sa lalong madaling panahon ipinanganak “(Apocalipsis 12: 4). Kaya, ipinakita niya sa gawaing ito ang kanyang direktang pagsalungat sa Anak ng Diyos.

Pinagtibay ang Kanyang pagkakakilanlan, binigyan ng Voice of the Father ang pinakadakilang pagpapala sa pagbibinyag ni Cristo: Ang Mateo 3:17 ay nagbabasa, “At narito ang isang tinig mula sa langit, na nagsasabi, ‘Ito ang aking minamahal na Anak, na sa akin ay lubos na nalulugod.’”

Sa pamamagitan ng Anak ng Diyos, lahat ay ginawa, at sa pamamagitan ng deklarasyong ito sa bautismo, tinanggap ng Ama

ang lahat ng sangkatauhan tulad ng ginawa Niya sa Kanyang Anak. Gayunpaman, ang patotoo ng Diyos tungkol sa Kanyang Anak ay ang punto na ang bumagsak na anghel ay lalong nakakubli: "Nang magkagayon ay pinangunahan ni Jesus ang Espiritu sa ilang upang tuksuhin ng diyablo ... At nang dumating ang manunukso sa kanya, sinabi niya, ' Kung ikaw ay Anak ng Diyos, utos na ang mga batong ito ay gawing tinapay '"(Mateo 4: 1-3).

Habang hinahangad ng Ama na magbigay ng inspirasyon sa mga puso ng mga tao na may parehong patotoo na kinuha ni Simon Barjona, "Ito ang Aking minamahal na Anak," ito rin ang hangarin ng bumagsak na anghel na maging sanhi ng pag-alinlangan ni Cristo at ng Kanyang mga sumasampalataya sa Kanyang totoong pagkakakilanlan. Sa pagsalakay sa patotoo na ibinigay ng Diyos sa Kanyang Anak sa pagbibinyag, sinalakay niya ang lahat ng sangkatauhan na tinanggap ng Ama sa pamamagitan ng patotoong iyon.

Bakit siya determinado na ikubli ang katotohanang ito? Kung makakapaglaro siya ng katotohanang ito, maaari niyang ikubli ang dakilang pagmamahal na ipinagkaloob ng Ama sa atin sa pagbibigay sa Kanyang Anak. Kaya, ang pagkalito ng mundo hinggil sa kung sino si Cristo. Kabilang sa mga ito, ang pinakapopular na pagtingin ay ang kawalang-hanggan ni Kristo, na si Kristo ay walang simula at walang katapusan. Ang kanyang Pagkakasakit ay hindi "sa katotohanan", ngunit sa isang metaporiko kahulugan lamang. Kung gayon ang Ama ay hindi Ama sa katotohanan, ngunit totoo lamang. Ang ilan ay nawala hanggang sa claim na ang Ama at Anak ay mapagpapalit, ngunit kung ito ang kaso, kung gayon ang Diyos ay walang Anak na sakripisyo, kundi isang kapareha lamang: isang ikalawang banal na nilalang. Kung ang Ama ay walang Anak na ibibigay, hindi lamang ito magiging isang pagtangga sa Anak, kundi isang pagtangga sa pagmamahal ng Ama, na nag-aalinlangan sa iyong pagkakakilanlan at halaga sa paningin ng Diyos dahil ang iyong pagiging anak, at ang pinakasimpleng pahayag ng Diyos, ay hindi mapagkakatiwalaan. Ngunit ang bagay ay mas malalim kaysa

ito.

ANG ESPIRITU NG ANAK

Si Jesus ang Cristo, at si Cristo ang lahat ng mga bagay. Si Cristo ang daan para sa pagpapala ng Ama sa sangkatauhan. Sa pagpapahayag sa Kanya ng pagpapala, "Ito ang Aking minamahal na Anak na kinalulugdan ko," Ibinigay Niya ang pagpapalang iyon sa natubos na lahi ng tao, sa "sinumang sumasampalataya sa Kanya."

Sinasabi sa atin ng Kasulatan sa 1 Juan 5:10, "Ang sumasampalataya sa Anak ng Diyos ay mayroong patotoo sa kanyang sarili." Anong saksi ito? Ito ang patotoo ng Espiritu ni Cristo, ang Kanyang Anak.

Sinasabi ng 1 Juan 5: 1, "Ang sinumang naniniwala na si Jesus ay ang Cristo ay ipinanganak ng Diyos," at kung ikaw ay ipinanganak ng Diyos, ipinahayag na ikaw ay anak ng Diyos, at ito ay totoo kung naniniwala ka sa patotoo Ibinigay ng Diyos ang Kristo bilang Anak ng buhay na Diyos: "Datapwa't sa lahat ng tinanggap niya, sa kanila ay nagbigay Siya ng kapangyarihang maging mga anak ng Diyos, maging sa kanila na naniniwala sa Kanyang pangalan" (1 Juan 1:12).

Sinasabi rin ng 1 Juan 4:15 na "Sinumang magkumpisal na si Jesus ay Anak ng Diyos, ang Diyos ay nananahan sa kanya, at siya ay nasa Diyos."

Ang katotohanan ay ipinahahayag ng makalangit na Ama ang katotohanang ito sa Kanyang mga anak. Anong katotohanan? Ang tunay na ipinahayag ni Simon Pedro: na si Cristo ang Anak ng buhay na Diyos. At sa pamamagitan ng pagpapahayag na ito, sa tunay na kahulugan, ito ang mga anak ng Diyos kay Cristo. Habang naglalakad sila sa liwanag habang Siya ay nasa liwanag, "ang mga pintuang-daan ng impiyerno" ay walang kapangyarihan sa kanila dahil ipinanganak sila ng Diyos.

Ito ang binabasa natin sa Mga Taga Galacia 4: 6-7: "At dahil

kayo ay mga anak, ipinadala ng Diyos ang Espiritu ng kanyang Anak sa inyong mga puso, na sumisigaw, Abba, Ama. Dahil dito ikaw ay hindi na isang lingkod, kundi isang anak na lalaki; at kung ang isang anak na lalaki, pagkatapos ay isang tagapagmana ng Diyos sa pamamagitan ni Kristo. ”

Anong isang maluwalhating katotohanan! Ang Espiritu ng Anak ng Diyos, ang Sonship ni Cristo, ay nananahan sa atin at gumagawa tayo ng mga tagapagmana ni Cristo! Ang lugar na nawala sa mga nahulog na mga anghel ay hindi bilang mataas na bilang ay magiging malapit sa atin kay Kristo. Tinanggihan ni Satanas ang Anak ng buhay na Diyos sa langit, samantalang inilagay natin ang selyo sa ating puso ng katotohanan: Siya ang Anak ng Diyos. Narito ito ay maliwanag na ang paniniwala sa patotoong iyan ay sapat upang gawin ang lahat ng pagkakaiba sa pagitan ng langit at impiyerno. Ngayon ang Espiritu, na nananahan sa atin, ay nagpapatotoo na tayo ay mga anak ng makalangit na Ama. Hallelujah!

Ayon sa Kasulatan, “Ang Espiritu mismo ay nagpapatotoo kasama ng ating espiritu, na tayo ay mga anak ng Diyos: At kung mga anak, kung gayon ay mga tagapagmana; mga tagapagmana ng Diyos, at mga kasamang tagapagmana ni Kristo; kung gayon ay pagdurusa natin siya, upang tayo rin ay makaluwalhati “(Mga Taga Roma 8: 16-17).

Tunay ng isang maluwalhating mana ang dumating sa pamamagitan ng Unang Natira ng langit! Anong kamangha-manghang pag-ibig na ibibigay ng Diyos sa Kanyang Anak at tawagin Niya ang Kanyang sarili! Tunay, maaaring may maraming mga ideya tungkol sa kung sino si Kristo ngayon, ngunit mayroon lamang isang pag-amin na mananatili laban sa bagyo at mga tempest ng impiyerno na tagumpay; ang pagpapahayag na iyon ay ang Kanyang mga disipulo ng henerasyong ito ay makakaalam kung ano talaga ang ginawa nila nang tatanungin ito ng mga sinaunang tao. Iyan ay “Ikaw ang Cristo, ang Anak ng buhay na Diyos”.

Ang Rebelasyon Ni Hesukristo: Ang Salita Ng Diyos

Ang Rebelasyon ni Hesukristo: Ang Salita ng Diyos

Sa huling artikulo, itinuturing namin ang kahalagahan ng paniniwala sa ebanghelyo, at sa pamamagitan ng pagtingin kay Cristo sa pamamagitan ng pananampalataya, ang sinasampalatayang anak ng Diyos ay magpapakita ng kaluwalhatian nagniningning sa mukha ni Jesu-Cristo. Ang prinsipyo ng ebanghelyo ay itinakda sa ganitong paraan:

[2 Cor 3:18] "... tayong lahat, na may bukas na mukha na nakikita na tulad sa isang salamin ang kaluwalhatian ng Panginoon, ay nabago sa iisang larawan mula sa kaluwalhatian hanggang sa kaluwalhatian, tulad ng sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon."

Samakatuwid, sa pamamagitan ng pagtingin na tayo ay nagbago. Ito ay kinakailangan pagkatapos, dahil mayroong isang tawag sa Banal na Kasulatan upang "Narito ang iyong Diyos", upang maipaliwanag nang malinaw ang Isa na dapat nating makita.

SINO SI KRISTO NA KAMALAYAN NATIN SIYA?

Ang pagtingin sa Kanya nang tama ay napakahalaga, sapagkat sa pagtingin sa Kanya, nakita natin ang tunay na alituntunin ng ebanghelyo, at sa pamamagitan ng pagtingin sa ebanghelyo, nakikita natin ang kaluwalhatian ng Diyos. Hinahanap ni Satanas na bulag tayo kay Cristo, dahil sa katotohanan Siya:

[2 Cor. 4: 4] "... binulag ng diyos ng sanlibutang ito ang mga isipan ng mga hindi naniniwala, baka ang liwanag ng

maluwalhating ebanghelyo ni Cristo, na siyang larawan ng Diyos, ay dapat magpakinang sa kanila.”

Ang maluwalhating ebanghelyo ni Cristo, kung sino ang imahe ng Diyos, ay nakikita sa pagtingin sa liwanag ng kaluwalhatian ng Diyos, at sa pagtingin na ang kaluwalhatian ay magbabago ng bata na puno ng pananampalataya sa parehong imahen. Para sa kadahilanang ito, gagawin ko ang paksa ng kung sino si Cristo ay nasa Kanyang maraming ministries sa susunod na ilang buwan; bawat gusali sa naunang artikulo.

SA SIMULA: ANG BUHAY NA SALITA

Upang higit na maunawaan ang pundasyon ng paglikha (ibig sabihin, upang maipakita ang tunay na kaugnayan ni Cristo sa Kasulatan, at ang Kasulatan na may wastong ugnayan sa atin), ay isa sa mga pinakamahasag at masasayang pag-aaral na maaaring gawin ng isang tunay na Kristiyano. Sa pag-unawa sa puntong ito, ang lahat ng iba pang mga misteryo sa Salita ng Diyos, na may kinalaman sa paghahayag ni Cristo, ay maaaring maging malinaw na malinaw. Samakatuwid, ito ang pundasyon ng paglikha na balak nating tingnan. Sa pundasyong ito, na walang iba kundi si Cristo, nasusulat:

[Juan 1: 1-3] “Sa pasimula ay ang Salita, at ang Salita ay kasama ng Diyos, at ang Salita ay Diyos. (2) Ang parehong ay sa simula sa Diyos. (3) Lahat ng bagay ay ginawa Niya [ang Salita]; at wala Siya ay hindi anumang bagay na ginawa na ginawa. ”

Mula pa sa simula, itinakda ng manunulat ng ebanghelyo ang pinakamahalagang sangkap sa pagkakakilanlan ni Cristo, at naisin ng kanyang mga mambabasa na maintindihan ang puntong ito nang malinaw, na ipinapahayag ito sa pinakapaliwanag na wikang posible: Si Cristo ang Salita ng Diyos na lumikha ng lahat ng bagay. Ipinahayag nito ang totoong posisyon ni Cristo kaugnay sa Diyos, gayundin sa lahat ng nilikha na mga bagay. Ang Kasulatan ay nagpapatuloy sa katotohanan na ito:

[Col. 1:16] “Sapagka’t sa pamamagitan Niya [si Cristo ang Salita] ay nilikha ang lahat ng mga bagay, na nasa langit, at nasa lupa, nakikita at di nakikita, maging mga trono, o mga kapangyarihan, o mga pamunuan, o kapangyarihan: lahat ng bagay ay nilikha Niya, at para sa kanya: ”

Higit dito, si Cristo ang Isa [Heb. 1: 2] “sa pamamagitan ng Kaniyang nilikha din [ang Diyos] ang mga mundo” Ang katotohanang ito ay napakahalaga sapagkat ipinahayag nito na ginawa ng Diyos ang lahat ng mga bagay sa pamamagitan ng Kanyang Salita, at ang Salitang iyon, sa tunay na pagpapahayag, ay si Cristo.

ANG PRINSIPYO NI KRISTO

Samakatuwid, mayroong isang matalik na katotohanan na ang lahat ng nilalang ay nananatili kay Cristo at sa Diyos, at ito ay isang katotohanan na umiiral:

[1 Cor. 8: 6] Datapuwa’t sa atin ay may iisang Dios, ang Ama, na siyang sa lahat ng mga bagay, at tayo’y sa kaniya; at isang Panginoon na si Hesus Kristo, sa pamamagitan ng kanino ang lahat ng bagay, at kami sa pamamagitan niya.

Ang Diyos ay ipinahayag na ang Isa na “kanino” ang lahat ng mga bagay. Sa madaling salita, Siya ang Dakilang Pinagmumulan ng lahat. Kung gayon ang Panginoong Jesucristo ay ipinahayag na ang “sa pamamagitan ng kanino” ang lahat ng mga bagay. Samakatuwid, si Kristo ang paraan kung saan nilikha ng Diyos ang lahat. Ang salitang Griyego [dia] ay higit na nagpapahiwatig na ito, na tinukoy bilang “ang channel ng isang gawa”. Samakatuwid, ang kilos ng kapangyarihan ng Diyos ay ipinakita sa pamamagitan ng channel ng Kanyang Kristo. Si Kristo ay lubos na nakaugnay sa lahat ng mga gawa ng Diyos, at lahat ng nilikha; ang mahusay na Katamtamang pagkonekta sa pareho. Ang prinsipyong ito ay isa sa pinakamahalagang prinsipyo na mauunawaan sa buong Biblia. Kaya sa mga artikulo sa hinaharap, maaari akong sumangguni sa alituntuning ito bilang prinsipyo ng Kristo.

ANG SALITA NATUPAD

Ang pagdadala sa ating mga isip pabalik sa paglikha ng mundong ito, maaari nating makita ang isang bagay tungkol sa bagay na nanggagaling sa Tinig ng Diyos:

[Gen. 1: 3] “At sinabi ng Diyos, Magkaroon ng liwanag: at nagkaroon ng liwanag.”

Inutusan ng Diyos ang liwanag upang lumiwanag mula sa kadiliman, at naging gayon. Ano ang ibig sabihin nito? Sa pamamagitan ng Kanyang Salita. Nagsalita ang Diyos, at si Kristo, ang buhay na Salita, ay natupad at itinatag sa Kanyang sariling pagkatao ang bagay na iniutos ng Diyos. Sa pagsasalita ng katuparan ng Kanyang Salita, ipinahayag ng Diyos:

[Ay isang. 55:11] “Ganyan ang Aking salita na lumalabas sa Aking bibig: hindi ito babalik sa Akin na walang bisa, kundi gagawin nito ang aking pakialam, at ito ay bubuo sa bagay na ipinadala Ko rito.” Samakatuwid, tinutupad ng Salita ng Diyos ang kalooban ng Diyos. Si Cristo, bilang buháy na Salita, ay ginagawang mas malinaw na Siya ang Isa na sa pamamagitan nito ay natupad ang bagay na iyon, na sinasabi tungkol sa Kanyang sarili, “Ginagawa ko ang lahat ng mga bagay na nakalulugod sa kanya.” [Juan 8:29] Ipinapahayag ng may-akda ng mga Hebreo na kahit Ngayon, si Kristo ay “nagtataguyod ng lahat ng mga bagay sa pamamagitan ng salita ng Kanyang kapangyarihan.” [1: 3] Si Kristo ang Isa na nagtutupad ng Salita ng Diyos, at sa pamamagitan Niya ang kapangyarihan ng Diyos ay nasaksihan, maging sa bawat binhi ang malawak na hanay ng mga daigdig sa buong masamang espasyo, o sa bawat tibok ng puso ng isang bagong panganak na sanggol. Ang kapangyarihan ng Diyos ay nagbibigay ng katibayan sa nagtataguyod na kapangyarihan ng buhay na Salita.

Samakatuwid, malinaw na ang iyong pagkatao, ang iyong kamalayan, ay kamangha-mangha na nagpapakita ng gawa ng Diyos

sa pamamagitan ni Cristo; ang iyong pag-iral ay isang sapat na patotoo upang idedeklara na “ang Diyos ay pag-ibig” kung ikaw ay mapagtanto lamang ito. Ang parehong kamay na gumawa ng lahat ng mga bagay, na nagtataguyod sa mga mundo sa pamamagitan ng Kanyang Salita, ay nagtataguyod din sa iyo sa pamamagitan ng parehong maluwalhating kamay. Hindi lamang ipinagtatangol ng Diyos ang lahat ng mga bagay sa pamamagitan ni Cristo, ngunit sinasabi sa atin na “sa pamamagitan Niya [si Kristo] ay binubuo ang lahat ng mga bagay.” [Col. 1:17]

ANG SALITA AY KATOTOHANAN

Kapag isinasaalang-alang natin ang pagkatupad ng Salita ng Diyos, tulad ng iniutos ng Diyos, ito ay nagpapalago at ginagawa ang bagay na nakalulugod sa Kanya, at ginagawa nito ito sa oras na Kanyang tinagubilinan ay dapat umunlad. Ginagawa ni Jesus ang mismong bagay na iniutos ng Diyos. Dapat itong katunayan ang katotohanan na ang Salita ng Diyos ay tapat, at ang Kasulatan ay lubusang nagpapatotoo sa katapatan at kapangyarihan ng Salita ng Diyos:

[Awit 33: 9] Sapagka't siya'y nagsalita, at naganap; Iniutos niya, at tumayo ito nang mabilis.

[Awit 148: 5] Purihin nila ang pangalan ng Panginoon: sapagka't kaniyang iniutos, at sila'y nilalang.

[Heb. 11: 3] Sa pamamagitan ng pananampalataya nauunawaan natin na ang mga daigdig ay nabuo sa pamamagitan ng salita ng Diyos, upang ang mga bagay na nakikita ay hindi ginawa ng mga bagay na lumilitaw.

“Ang Diyos ay nagsalita, at ito ay ginawa”, “Iniutos niya, at sila ay nilikha”. Tiyak at matatag ang Salita ng Diyos. Ang malikhaing kapangyarihan nito ay sapat na dahilan para ibalita ng apostol na “imposible para sa Diyos na magsinungaling”, sapagkat ang bagay na lumalabas mula sa Kanyang bibig ay ang bagay na magagawa. Ang lahat ng ito ay nagpapatotoo sa dakilang katapatan ng ating Manunubos. Kung si Kristo ang buhay na Salita, at imposible para sa Diyos na magsinungaling, kung gayon si Cristo ang katotohanan at mga pangako ng Diyos

na ipinakita, at gagawin Niya ang lahat ng mga pangako na ipinahayag ng Diyos sa Kanyang Salita. Sinasabi sa atin ng Kasulatan:

[2 Cor. 1:20] Sapagka't ang lahat ng mga pangako ng Dios sa kaniya ay yaon, at sa kaniya ay Amen, hanggang sa kaluwalhatian ng Dios sa pamamagitan natin.

Ang lahat ng mga pangako ng Diyos ay tinitiyak sa amin ni Cristo, at kung ikaw ay kay Cristo, ang mga pangakong iyan ay natiyak na para sa iyo, sa Kanya, at sa Kanya, hangga't ang pangako na natupad sa iyo ay magiging para sa Kanyang kaluwalhatian . Dahil sa pamamagitan ni Kristo, ginawa ng Diyos ang lahat ng mga bagay, ito ay likas na sumusunod sa pamamagitan ni Cristo, tubusin Niya ang lahat ng bagay sa pamamagitan ng mga layunin ng pagtubos na Kanyang tinutupad, at gagawin din ito na matutupad din sa atin.

ANG RELASYON NI KRISTO ANG SALITA SA ATIN

Nakikita ang lahat ng mga bagay na nanggagaling sa pamamagitan ng Salita, at tinatanggap namin ang lahat ng mga pangako ng Diyos sa Kanya at sa Kanya, dapat na lohikal na maunawaan na ang lahat ng mga bagay na mahalaga sa aming paglago at prospering kay Kristo ay dumating sa pamamagitan ng parehong itinalagang channel. Ang lahat ng bagay upang mapangalagaan tayo sa espirituwal, bawat biyaya, ay matatagpuan sa Kanya:

[2 Pedro 1: 2-3] "Ang biyaya at kapayapaan ay pinarami sa inyo sa pamamagitan ng pagkakilala sa Dios, at kay Jesus na ating Panginoon, ayon sa ibinigay sa atin ng kaniyang banal na kapangyarihan sa lahat ng mga bagay na nauukol sa buhay at kabanalan, sa pamamagitan ng kaalaman sa kanya na tumawag sa amin sa kaluwalhatian at kabutihan: "

"Ayon sa Kanyang banal na kapangyarihan ay nagbigay sa amin ng lahat ng mga bagay na nauukol sa buhay at kabanalan ...", at ano ang Kanyang banal na kapangyarihan? Ito ang kapangyarihan kung saan itinataguyod ng Diyos ang lahat ng bagay. Ang kapangyarihan na lumikha ng lahat ng bagay ay ang

Salita. Samakatuwid si Cristo, sa atin, ay buhay, ay kabanalan. Higit pa rito, sinasabi sa atin, “sa mga tinatawag, si Kristo ang kapangyarihan ng Diyos, at ang karunungan ng Diyos.” Tunay na si Cristo ang lahat ng bagay sa atin bilang isang tao.

Tingnan natin sa madaling sabi ang malikhaing kapangyarihan na nagdulot ng kagalingan sa lingkod ng sundalo ng Centurion, sa pamamagitan ng kanyang pananampalataya sa Salita ng Diyos:

[Matt. 8: 8-10] Sumagot ang senturion at sinabi, Panginoon, hindi ako karapat-dapat na pumasok ka sa ilalim ng aking bubungan: datapuwa't magsalita ka lamang ng salita, at ang aking alipin ay gagaling. Sapagka't ako'y isang lalake sa ilalim ng kapamahalaan, na may mga kawal sa ilalim ko: at sinasabi ko sa lalaking ito, Humayo ka, at yayaon; at sa iba, Halika, at siya'y darating; at sa aking lingkod, Gawin mo ito, at ginagawa niya ito. At nang marinig ito ni Jesus, ay nagtaka siya, at sinabi sa nagsisisunod, Katotohanang sinasabi ko sa iyo, Hindi ako nakasumpong ng labis na pananampalataya, hindi, hindi sa Israel ... Pumunta ka sa iyong lakad; at kung ano ang iyong pinaniniwalaan, ay gayon din naman ang gagawin sa iyo. At ang kanyang tagapaglingkod ay gumaling sa oras na iyon. ”

Kung ang awtoridad ng isang sundalo ng laman at dugo ay dapat magpapangyari sa kanyang mga sundalo sa ilalim niya upang isagawa ang kanyang salita sa kanyang utos, gaano pa kaya sa tingin mo ang Awtoridad ng buhay na Salita ng Diyos ang makagagawa sa iyo, at tuparin ang sinasabi nito? At kung naniniwala siya sa awtoridad ng buhay na Salita upang pagalingin, at ito ay nangyari noong 2000 taon na ang nakalilipas sa “oras na iyon”, maaari bang ang tiwala ng kaluluwa ay magtiwala na ang dakilang Kanluran ng Awtoridad ay maaaring matupad ang Kanyang mga kahanga-hangang layunin sa atin? Sa katunayan, ang lahat ng Kanyang mga utos ay mga pangako sa mga naniniwala:

[Awit 27: 8] Kapag sinabi mo, Hanapin ninyo ang aking

mukha; ang aking puso ay nagsabi sa iyo, Ang iyong mukha, Panginoon, ay aking hahanapin.

Samakatuwid, sa taong naniniwala sa malikhaing kapangyarihan, lahat ng pangako ay matatag, at lahat ng bagay ay para sa atin, kabilang ang kapangyarihan upang mabuhay ng bagong buhay ni Cristo. Tunay na si Cristo ang nagpapakita ng kapangyarihan sa iyo habang lumalakad ka sa pagsunod sa Kanyang Salita, nagtatrabaho sa amin upang magawa at gawin ang kasiyahan ng Diyos, ginagawa “lagi ang mga bagay na nagagalak sa Kanya” sa pamamagitan natin.

ANG KONEKSYON SA PAGITAN NI CRISTO AT ANG KASULATAN

Kumusta naman ang nakasulat na salita, at ano ang kaugnayan nito sa Salita ng Buhay? Narito ang isa sa mga lugar kung saan ang prinsipyo ng Kristo ay pinakamahalaga.

Ang nakasulat na salita, kapag hiwalay mula sa Buhay na Salita, o kapag binabasa lamang bilang walang buhay na aklat, ay iyon lamang, at hindi na mas malakas kaysa sa tinta sa papel, ngunit kung nakikilala natin ang Buhay na Salita bilang Pinagmumulan ng kapangyarihan ng nakasulat na salita, ang Kasulatan ay naging sa amin bilang isang bagong libro, buhay at paghinga, malakas at puno ng buhay sa Kanya. Isinasagawa ng Salita ng Diyos ang lahat ng ipinahayag sa Kanya sa Kasulatan. Ang bawat propesiya, bawat pangako, bawat pagpapagaling, bawat gawa ng paglikha, nakipagtipan na tuparin Niya ang Buhay na Salita ng Diyos. Sa pagsasalita tungkol dito, sa Mga Awit, ipinahayag ni Cristo “Narito, dumating ako: sa dami ng aklat [Ang Kasulatan], nasusulat tungkol sa Akin.” [Mga Awit 40: 7]

Ang Banal na Kasulatan ay lubos na konektado sa Kanya, yamang Siya ang buhay na Kasulatan, at tinutupad ang mga salitang iyon na nakasulat sa tunay na kahulugan. Kung hindi para sa Kanya, ang Kasulatan ay walang kapangyarihan, at walang kapangyarihan upang iligtas sa lahat. Sapagkat tinutupad Niya

ang mga salitang isinulat tungkol sa Kanya, Siya ang Isa na nagpapahiwatig ng Kasulatan na may buhay na buhay, kapangyarihan na nagbibigay ng buhay.

[Juan 17: 17-19] Banal sila sa pamamagitan ng Iyong katotohanan: Ang iyong salita ay katotohanan. Kung paanong isinugo mo ako sa sanlibutan, gayon din ako ay nagpadala sa kanila sa sanlibutan. At dahil sa kanila ay pinabanal ko ang Aking Sarili, upang sila rin ay mapabanal sa pamamagitan ng katotohanan.

Samakatuwid ang Banal na Kasulatan na binabasa natin tungkol sa Kanya ay isang itinakdang paraan upang ipahayag Siya sa atin, habang Siya ang Tunay na Pinagmumulan ng lahat ng mga pagpapala ng buhay na dumadaloy sa lahat ng naniniwala. Pansinin na sinabi ni Cristo na ang Salita ng Diyos ay nagdudulot ng pagpapakabanal, at kung paano Niya pinabanal ang Kanyang Sarili sa pagsunod sa Salitang iyon, upang tayo “ay mapabanal sa pamamagitan ng katotohanan.” Ang Kanyang pagsunod ay ang pagpapakabanal sa Salitang iyon, at ito ay sa pamamagitan ng pagsunod sa ang salitang iyan na iniisip Niya ang kaluluwa na may pagpapakita ng kapangyarihang dumarating sa pamamagitan ng banal na itinalagang banal na iyon.

[Juan 14: 21-24] “Ang mayroon ng Aking mga utos, at iniingatan ang mga ito, siya ang umiibig sa Akin: at ang umiibig sa Akin ay mahalina ng Aking Ama, at iibigin Ko siya, at ipakikita Ko ang Aking Sarili sa kanya . Sinabi sa kaniya ni Judas, hindi ang Iskariote, Panginoon, paanong ipakikita mo ang Iyong sarili sa amin, at hindi sa sanlibutan? Sumagot si Jesus, at sinabi sa kaniya, Kung ang sinoman ay umiibig sa akin, ay tutuparin niya ang aking mga salita: at iibigin siya ng aking Ama, at tayo’y paroroon sa kaniya, at gagawin natin ang ating tahanan na kasama niya. Ang umiibig sa Akin ay hindi tumutupad ng Aking mga pananalita: at ang salitang inyong naririnig ay hindi sa akin, kundi sa Ama na nagsugo sa Akin. ”

Ang mga sumusunod sa Kanyang salita sa pagsunod, ay tatanggap

ng pagpapakabanal sa salitang iyan, at ipakikita ni Cristo ang Kanyang Espiritu sa iyo, upang bigyang kapangyarihan ka, at gumawa ka ng paghahayag ng Kanyang malikhaing lakas.

Gayunpaman, ang isang simpleng titik sa papel, o paulit-ulit na tinig, ay wala nang magagawa para sa di-sumasampalatayang kaluluwa na hindi nakikita dito ang paghahayag ni Jesu-Cristo. Higit pa rito, Siya mismo ang nagpapabanal na nagbibigay ng Salita ng Katotohanan; kung hindi Niya pinananatili at tinutupad ang mga utos na nasusulat sa Salita ng Diyos, ang nakasulat na Salita na matatagpuan sa Biblia ay hindi maaaring magkaroon ng nagpapabanal na kapangyarihan, na nakikita na ang mga titik mismo ay puno ng kapangyarihan sa pamamagitan Niya sa sinumang naniniwala: ito ang Cristo prinsipyo sa trabaho.

Ang Banal na Kasulatan ay nagpapakita na si Cristo at si Kristo ay nagtupad at nagbibigay kapangyarihan sa Banal na Kasulatan sa isang intimate at hindi mapaghihiwalay na ugnayan, at ang pagbibigay ng kapangyarihan na ito ay ibinigay sa pamamagitan Niya sa lahat ng naniniwala at sumunod sa katotohanan tulad ng sa Kanya. Si Cristo ay ipinahayag nang maliwanag sa iyong isipan sa pamamagitan ng Kasulatan, at sa gayon ding paraan, ay nahahayag sa iyong lahat na tunay na naniniwala. Iyan ay dapat sapat na pampatibay-loob para sa sinuman na basahin ang Salita ng Diyos at tingnan ang kagandahan ng kaluwalhatian ng Diyos!

[Lucas 8:17] “Sapagka’t walang bagay na lihim, na hindi mahahayag; ni anumang bagay na itinago, na hindi malalaman at darating sa ibang bansa. ”

Ngunit “kung ang aming ebanghelyo ay itago, ito ay itinago sa kanila na nawala”. Sa pagpapakita ng ebanghelyo ni Jesucristo sa atin ay inihayag ang kapangyarihan na ipahayag sa atin. Tulad ng nasusulat: “... ang maaaring malaman tungkol sa Diyos ay nahahayag sa kanila; sapagkat ipinakita ito ng Diyos sa kanila. “(Roma 1:19) Ngunit pagkatapos ay upang ipakita sa

atin, dapat itong maipahayag / ipinahayag sa atin. Tulad ng ipinakita namin sa huling artikulo, at mas maaga sa artikulong ito, may isa na nagnanais na pigilan ang gawaing ito sa pamamagitan ng pagbulag ng mga isipan sa paghahayag ni Jesu-Cristo. At bakit? Sapagkat sa paghahayag na iyon ay ang kapangyarihan ng buhay na Salita, na walang mas mababa sa kapangyarihan na maging isang bagong nilalang kay Kristo!

[1Tim. 3:16] “At walang pagtatalo na dakila ang misteryo ng kabanalan: ang Diyos ay nahayag ...”

Dumating si Cristo upang ipahayag ang kaalaman tungkol sa Diyos sa Kaniyang sarili upang maipahayag Siya; samakatuwid, ito ang pangunahin kung ano ang ginagawa ng paghahayag mula sa Salita ng Diyos habang binabasa natin ang Kasulatan: ipinakikita Niya sa atin, at sa atin. Sa pamamagitan ng Kasulatan, maaari nating makita ang kaluwalhatian ng Diyos tulad ng ginawa ni Moises, at sa pamamagitan ng pananampalataya, nakikibahagi sa gayong kaluwalhatian.

ANG PINAKAMALUWALHATING PANGALAN AY NAUUKOL KAY KRISTO

Sa Salita ng Diyos, wala nang pribilehiyo na hawakan ang pangalang ito kundi si Cristo, ni ang kanilang kaligtasan o kapangyarihan sa anumang iba pa, maliban sa Kanya. Sinasabi sa atin ng Kasulatan:

[Apo. 19: 12-13] Ang kaniyang mga mata ay gaya ng ningas ng apoy, at sa kaniyang ulo ay may maraming mga putong; at Siya ay may isang nakasulat na pangalan, na walang taong nakakaalam, kundi Siya mismo ... Ang kanyang pangalan ay tinatawag na Ang Salita ng Diyos.

At ang parehong maluwalhating Hari, “Ang Salita ng Diyos”, ay nagpapahayag:

[Apo. 21: 5] At ang nakaupo sa luklukan ay nagsabi, Narito, pinapabago ko ang lahat ng mga bagay.

“Sapagkat ang Diyos, na nag-utos ng liwanag na lumiwanag mula sa kadiliman, ay nagliwanag sa ating mga puso, upang ibigay ang liwanag ng kaalaman sa kaluwalhatian ng Diyos sa harap ni Jesu-Cristo ... Kung ang sinoman ay na kay Cristo, siya ay isang bagong nilalang: lumang mga bagay ay lumipas; narito, ang lahat ng mga bagay ay naging bago. “[2 Cor. 4: 6, 5:17]

False Teachers and Teachings

False Teachers and Teachings

How does one recognize false teachers and teachings from Biblical? While some may fall under the category of false teachers, others may teach certain doctrines which are false or that are not in accordance with the Word of God while most of what they teach is in line with Scripture. Some teachers whose teachings are analysed in respect to what the Bible teaches when all related scriptures line up perfectly, may prove to be fine teachers overall, but where they depart from Scripture, it is only prudent and wise that we as believers recognize these discrepancies and affirm only the truth

that is in full agreement with God’s inspired Word. The best way is as follows:

“Now the Bereans were of more noble character than the Thessalonians, for they received the message with great eagerness and examined the Scriptures every day to see if what Paul said was true.” Acts 17:11 NIV

It is also quite possible that those who analyse the teachings of others may themselves have unbiblical teachings or perspectives or end up “nitpicking” over non essentials and going far beyond reason in their critiques. Some critics may have a very narrow, legalistic, or extreme fundamentalist perspective and seem to have little understanding of unity in

the

Body of Christ. And some write disparagingly of nearly all teachers over simple disagreements needlessly where much more important and major doctrinal issues are at stake. This is certainly unnecessary and not honouring to God.

Our hope is that those who read this document will find balance in how they evaluate which teachers they listen to and learn from. Some teachers need to be carefully filtered while others should be avoided altogether, and other teachers can of course be trusted almost implicitly. By grounding yourself in the unchanging Word of God and considering it your final authority in all matters of faith and practice, you will have a greater ability to distinguish between true and false teachings

and avoid deception. Until we reach heaven, however, none of us will be able to completely define all truth or perfectly interpret all Scripture, but we can be as the Bereans and search the Scriptures daily to see if what we hear is true, or not!

As Paul told Timothy in 2 Timothy 4:2-4, "Preach the word; be instant in season, out of season; reprove, rebuke, exhort with all longsuffering and doctrine. 3 For the time will come when they will not endure sound doctrine; but after their own lusts shall they heap to themselves teachers, having itching ears; 4 And they shall turn away their ears from the truth, and shall be turned unto fables."

Our goal as followers of Christ should be to always seek after truth with the discernment to recognize and beware of deceptive, unbiblical teachings (many of which are harmful or even heretical), while also striving for unity in love among believers, whenever possible. Sometimes for the sake of love and unity we may have to agree to disagree.

There is no doubt that discernment itself is a very controversial issue. Many of those whose teachings or behaviours are

"judged," even according to Scripture, condemn their accusers and despise their criticism. Some criticism is indeed

divisive and unnecessary (some is even bitter or mean spirited), but in case you tend to think that those who would dare

to judge or criticize apparently unscriptural teachings would be much better off just preaching the Gospel and minding their own business, consider this: What if manufacturers had no quality control departments, how would the products eventually end up? What if police departments had no internal affairs divisions, how much more would police corruption increase? What if the taxman never audited anyone, how many people would pay their taxes? If we know the false teaching will lead to hell fire beyond all doubt, do we just sit back and do nothing? Within the Body of Christ, it seems very

reasonable to believe that God has intentionally called certain ones in His Body to focus on keeping His message pure. The simple truth is that if no one ever held preachers accountable for what they teach, false doctrines would abound much more than they already do. If small errors in doctrine are left unaddressed, they will only grow worse and worse over time. So discernment ministries are a good and necessary part of the Body of Christ, as imperfect as they may be.

False teachings must be exposed and the cancer of deception in the Church must be treated, even if it is unpopular and often painful. Perhaps as you begin to understand and recognize common false teachings in the Church, you can become involved in solving the problem by writing letters (in love) to those you hear making the errors. Some do it for financial gain and will only ignore or reject any efforts to admonish them and will probably even criticize you in the process. Others

who are truly seeking after God may eventually see their errors and correct them. Either way, it is the responsibility of all

of us in the Body of Christ to keep our leaders accountable to Scripture and to do our best to ensure that God's sheep are not led astray by unworthy or unbiblical under shepherds,

especially for the sake of future generations! Now more than ever, Satan is spreading as much heretical doctrine as possible to lead as many from the kingdom as possible in the end.

Tips on understanding the Word to avoid being deceived

There are bound to be those who will both agree and disagree with various points below as you would expect when one has believed a certain doctrine for a long time as it often becomes a way of life or what one would call a mindset. So we must try and keep an open mind while desiring in our heart the real truth of God's Word as much as the air we breathe.

When we truly love God with all our heart, might and soul, this should be a natural occurrence. The other thing we must never do is to underestimate the enemy to perpetuate false teachings. The following is one of my favourite quotes when it comes to remembering how true it is that what is popular is not always truth and what is truth is not always popular.

"A lie can travel halfway around the world, while truth puts on its shoes." – Mark Twain (1835-1910).

The enemy has had literally thousands of years of practice when it comes to deception and making changes from the original doctrine taught by the early Church by slowly and subtly introducing erroneous teachings over time periods of even hundreds of years. Satan knows the Bible and Prophecy better than all of us and has a very good idea of where we are in history and what it is he needs to achieve at any given time on the Biblical time scale. To give one such example, all the early Protestants that departed from the Catholic Church and started many of the mainstream Churches we still have today knew what the Bible taught in regards to who was the antichrist power and yet this truth has been lost by every one of these Churches today. How did this happen? It did not happen overnight and the enemy knew he had plenty of time to achieve his goal by just slowly and subtly pulling the truth from these Churches one piece at a time.

2

Many false teachers unfortunately do arise also from those who

just choose to see what they want to see or who are motivated by money and or power. But there are those who are also just too trusting of their colleagues. One of the enemy's favourites is to have one teacher hear a particular doctrine taught by one of their colleagues or someone they trust who has their doctrine wrong, but in trusting this person takes on board their teaching and the false teaching continues to be perpetuated helped along by Satan and his demons by the same process. This may sound a little hard to believe but you would be surprised how history shows that many false doctrines have been spread by this method.

Some false teachings are obviously not intentional and many do not realize that the original Greek never had punctuation, chapters or verses. These were all added at a later stage and there is more than ample evidence to prove that

punctuation was not divinely inspired and an area that we need to be very careful. To give one such example, consider the placement of the comma in each of the following translations. Speaking of the thief on the cross, the King James says

that the thief will be with Jesus in paradise on that very day, while "The Scriptures 1998" © Institute for Scripture Research says that Jesus is telling the thief at that moment that he will be with him in paradise but not on that actual day.

Luke 23:43 KJV "And Jesus said unto him, Verily I say unto you, To day shall you be with me in paradise."

Luke 23:43 TS98 "And Jesus said to him, Truly, I say to you today, you shall be with Me in Paradise."

Which punctuation is correct? Without going into all the tens of scriptures that would show which one would make these many other passages contradictory, consider for the moment just this one verse.

John 20:17 "Jesus saith unto her, Touch me not; for I am not yet ascended to my Father: but go to my brethren, and say unto them, I ascend unto my Father, and your Father; and to my God, and your God."

Jesus had not yet ascended to the Father on Sunday, hence there was no way he could have been with the thief in paradise on the Friday. Jesus rested in the tomb on Friday. The TS98 translation placed the comma in the correct position. The KJV Bible has many such punctuation errors and here is one more example of a misplaced comma.

Acts 19:12 KJV "So that from his body were brought unto the sick handkerchiefs or aprons, and the diseases departed from them, and the evil spirits went out of them."

According to the punctuation of this verse, we see the diseases departed from the sick handkerchiefs or aprons. The comma should have been placed after the word "sick." There are many such examples even through the King James

Bible as well as other translations that prove that punctuation is not God breathed or inspired and only a thorough study

of the Word and comparing scripture with scripture will reveal what is truly correct.

To give an even more elaborate example, here is one where the wrong text was placed in the wrong chapter and verse as well as a misplaced comma, and has caused a lot of confusion with many people including heretical teachings on the

day Jesus was crucified. First, let's look at Marks account of the same event.

Mark 16:9 "Now when Jesus was risen early the first day of the week, he appeared first to Mary Magdalene, out of whom he had cast seven devils."

In Matthews account we have two descriptive phrases describing this time period and the extra phrase is not found in Mark 16:9 which says "In the end of the sabbath." The other problem is that these two time periods contradict each other.

Matthew 28:1 says, "In the end of the sabbath, as it began to dawn toward the first day of the week, came Mary Magdalene and the other Mary to see the sepulchre."

The end of the Sabbath which is sunset and dawn are twelve hours apart, so why the apparent contradiction in the above

verse? The answer is found in the translation of this passage. By reorganizing the last verse of Matthew 27 and the first verse of Matthew 28, the apparent ambiguity completely disappears. See Matthew 27:62-66.

In Matthew 27:62, a request for a guard on the tomb was made on the Sabbath (the day after the preparation) and that the request was for a guard until the third day. By simply moving the text "in the end of the Sabbath," from the beginning

of Matthew 28:1 to the end of the previous chapter and verse in Matthew 27:66, which is where it should have been placed when punctuation and chapters and verses were added, we would have the following.

Matthew 27:66 "So they went, and made the sepulchre sure, sealing the stone, and setting a watch in the end of the sabbath."

Matthew 28:1 "As it began to dawn toward the first day of the week, came Mary Magdalene and the other Mary to see the sepulchre."

Matthew's account now matches Mark's account and there is no longer any contradiction. It was the watch guarding the tomb that began at the end of the Sabbath. Since Jesus was to rise the third day, the Roman guards were put in place immediately at the end of the Sabbath because they anticipated that the body of Jesus would be stolen by the Jews sometime on Sunday. Is it any wonder such translations result in so many false teachings?

Almost every Bible translation I have looked at has mistranslated this verse or modified it to try and get around the

contradiction. How many Pastors or people that I have asked knew about this? None! What does this tell us? We cannot always rely on what even our Pastors teach us and we must always study the Word diligently like the Bereans and never take it for granted that what we have been taught all our life is correct and we always need to beware of false doctrines.

Which of the following two verses are correct in regards to

hell fire? One says they are devoured and the other says they burn for ever and ever. You will note also that they are consecutive verses, which makes it even more interesting.

Revelation 20:9 "And they went up on the breadth of the earth, and compassed the camp of the saints about, and the beloved city: and fire came down from God out of heaven, and devoured them."

3

Revelation 20:10 "And the devil that deceived them was cast into the lake of fire and brimstone, where the beast and the false prophet are, and shall be tormented day and night for ever and ever."

In this case verse nine describes the literal event and contains no symbolism while the second verse is symbolic. Is this

enough to give us the true from the false? It helps but by comparing scripture with scripture and looking for other passages that relate to this event, we find there is more that reveals beyond doubt the answer to our question.

So again, what does this tell us? You cannot base your theology on one verse and one needs to study the Word of God as a whole looking at all related passages to find the real truth. If the one grey verse cannot be lined up with the several

black and white scriptures, then we need to base our findings on the several black and white verses and not the one grey verse. There are many erroneous teachings on this very difficult topic that so many see what they want to see.

False Teachings from Missing Words

Translating New Testament Greek and Old Testament Hebrew is sometimes a very challenging task that results in many false teachings. The original text is often written in such a way that words which were obviously implied from elsewhere in scripture are often left out. When the translators encounter this situation they have to establish what the missing words are and supply what they believe to be correct, and sometimes words are added to make things read more fluently. There

are also many passages in the Bible that have missing words which are not obvious at the time of translating that do not make the scripture incorrect but can make it appear to contradict other scripture or result in heretical teachings. When words have been added that were not in the original text, the King James and the New King James Version show these words in italics so that the reader can see the word has no equivalent in Hebrew or Greek. Do not use Bibles that do not do this or at least do not use them for serious study and understanding of the Word as this leaves the door wide open for more false teachings. When ever you see italics have been added and there is uncertainty about the verse, the truth seeker should always do further research to avoid coming up with a result that causes even more false doctrine.

Here is an example of missing words that would not necessarily be obvious at the time of translation without comparing scripture with scripture. Did Jesus prophesy that the cock would crow once or twice before Peter denied him thrice?

Matthew 26:34 "Jesus said unto him, Verily I say unto thee, That this night, before the cock crow, thou shalt deny me thrice."

Luke 22:34 "And He [Jesus] said, I tell thee, Peter, the cock shall not crow this day, before thou shalt thrice deny that thou knowest me."

John 13:38 "Jesus answered him, Wilt thou lay down thy life for my sake? Verily, verily, I say unto thee, The cock shall not crow, till thou hast denied me thrice."

Mark 14:30 "And Jesus saith unto him, Verily I say unto thee, That this day, even in this night, before the cock crow twice, thou shalt deny me thrice."

Mark 14:67-72 "And when she saw Peter warming himself, she looked upon him, and said, And you also were with Jesus of Nazareth. 68 But he denied, saying, I know not, neither understand I what you sayest. And he went out into the porch; and the cock crew. 69 And a maid saw him again, and began to say to them that stood by, This is one of them.

70 And he denied it again. And a little after, they that stood by said again to Peter, Surely you are one of them: for you are a Galilaeen, and your speech agreeth thereto. 71 But he began to curse and to swear, saying, I know not this man of whom you speak. 72 And the second time the cock crew. And Peter called to mind the word that Jesus said unto him, Before the cock crow twice, you shall deny me thrice. And when he thought thereon, he wept."

Three of the recorded passages indicate the cock crowing only once (Matthew 26:34; Luke 22:34 and John 13:38), compared to one saying that the cock would crow twice (Mark 14:30). Later in Mark chapter 14 we have three witnesses saying that the cock crowed twice (Mark 14:30; 14:68 and 14:72). When we examine these scriptures together, it seems clear that Mark has put in more detail than the others showing that the cock crowed after Peter's first denial (Mark 14:68), and that it crowed a second time after his third denial (Mark 14:72). So does this make the other scriptures incorrect? Not at all. Simply the word "twice" is missing from each of them, and they should read as follows:

Matthew 26:34 "before the cock crow twice, thou shalt deny me thrice."

Luke 22:34 "the cock shall not crow twice this day, before thou shalt thrice deny that thou knowest me."

John 13:38 "The cock shall not crow twice, till thou hast denied me thrice."

This is another example of not relying on one passage alone but on all given and related accounts of the event involved.

If Mark's account alone had been missed out, the truth would not have been obtained from the other three accounts

would it? Not exactly an issue that false teachings are likely to arise from but shows the need to compare all scripture.

The following example should be considered an important one where the correct verb has been left out by almost every single Bible translation. Have you ever heard that the law was only until John the Baptist quoting Luke 16:16?

Luke 16:16 KJV "The law and the prophets were until John:

since that time the kingdom of God is preached..."

Because of the phrase "The law and the prophets were until John:" some false teachers have preached that the law was no longer binding after John the Baptist died. The truth seeking preacher would know this translation totally contradicts

the words of Jesus to begin with and many other passages. Here are just two passages that would contradict.

Matthew 5:17-19 "Think not that I am come to destroy the law, or the prophets: I am not come to destroy, but to fulfil.

18 For verily I say unto you, Till heaven and earth pass, one jot or one tittle shall in no wise pass from the law, till all be fulfilled. 19 Whosoever therefore shall break one of these least Commandments, and shall teach men so, he shall be called the least in the kingdom of heaven: but whosoever shall do and teach them, the same shall be called great in the kingdom of heaven."

4

Matthew 19:17 "And he said unto him, Why callest thou me good? there is none good but one, that is, God: but if you will enter into life, keep the Commandments."

Since Jesus said, "Think not that I am come to destroy the law, or the prophets:" and "Heaven and earth shall pass away, but my words shall not pass away." Matthew 24:35, this can only be called false teaching when one says that the law passed away with John the Baptist. So what did Jesus mean by, "The law and the prophets were until John:" Luke 16:16?

If you are using the KJV or NKJV Bible you will note that the word "were" is in italics, which means that there is was no word for it in the Greek. The literal translation would be, "The law and the prophets until John." The translators knew there

was a verb missing, which is quite common in Greek, and almost all translations added in the verb "were." However, if they had looked for parallel scriptures to establish what the missing word was, and is what they should have done, they would have found the verse in Matthew 11:13 which says "For

all the prophets and the law prophesied until John.”

Matthew recorded the verb “prophesied” which Luke missed out. So what this verse says is that the law and the prophets prophesied until John, because they all prophesied about Jesus, who began his ministry in the days of John the Baptist. They prophesied where he would be born (Micah 5:2), that he would be born of a virgin (Isaiah 7:14), when he would be born (Daniel 9:25), how he would die (Isaiah 53), and many other details of his life, and that is all this scripture that Luke

16:16 is saying. It has nothing at all to do with the law being abolished after John the Baptist.

The following is another simple example of find the missing word. In 1 Corinthians 13:3, who do we feed?

1 Corinthians 13:3 “And though I bestow all my goods to feed the poor, and though I give my body to be burned, and have not charity, it profiteth me nothing.”

In this verse the words “the poor” are missing from the original text and it is obvious that something is missing so the extra

words have been supplied by the translators. How do we know then that this is the correct interpretation? Again, the answer is found elsewhere in the scripture:

Proverbs 28:27 “He that giveth unto the poor shall not lack:”

Matthew 19:21 “go and sell that you have, and give to the poor,”

Mark 10:21 “sell whatsoever you have, and give to the poor,”

Luke 18:22 “sell all that you have, and distribute unto the poor,”

2 Corinthians 9:9 “He has dispersed abroad, he has given to the poor:”

Here we can conclude that the translators found the correct words to insert so that the meaning is consistent with other scripture. One can see that it is scriptural to sell goods and give to the poor, and this is exactly what this verse is saying.

The following is another common example of a missing word on

James the "son" of Zebedee.

Matthew 10:2 "Now the names of the twelve apostles are these; The first, Simon, who is called Peter, and Andrew his brother; James the son of Zebedee, and John his brother;"

The literal Greek reads, "James the ... of Zebedee," The word "son" is missing. How do we know the word "son" is correct and not "brother" or "nephew" etc? We know simply because it is revealed elsewhere in scripture. Here are two verses.

Mark 10:35 "James and John, the sons of Zebedee,"

Luke 5:10 "James, and John, the sons of Zebedee,"

When we come to a scripture which has had a word (or words) inserted to make it read sensibly, we need to always check that the correct word has been used. We cannot insert any word that we think fits without solid scriptural support.

I

cannot emphasize enough as to how many wrong teachings have arisen because people take for granted what they read in their translation as if it cannot be in error. There are no errors in the original Greek but there are in the translations.

Here is one final example of missing words where Paul figured that for Christians who study the Word diligently like the Bereans would automatically know what he was referring to and was something the early Church would have never

misunderstood as it was so well known and understood by all. Today however, we are losing track of some of the important basics that help us identify between laws that causes so much misunderstanding with the Ten Commandments especially. What spirit would be behind these false teachings in these final days of Earths history?

Which of these following translations is most accurate and which verse has a word missing, and what word is it that would have previously been obvious to all in the early Church or those who know their Old Testament especially, really well?

Colossians 2:16 KJV "Let no man therefore judge you in meat, or in drink, or in respect of an holyday, or of the new moon, or of the sabbath days:"

Colossians 2:16 NKJV "So let no one judge you in food or in drink, or regarding a festival or a new moon or sabbaths,"

The first thing to establish here is what Paul is referring to. If we back up to verse 14, there is no chance for error if one

checks the original Greek and a clear translation helps greatly of which there are not many as so many did not understand what Paul was referring to. The translators of the KJV Bible apparently understood in this case.

Colossians 2:14 KJV "Blotting out the handwriting of ordinances that was against us, which was contrary to us, and took it

out of the way, nailing it to his cross;"

The Greek word for "ordinances" in Colossians 2:14 is "dogma", pronounced "dog'-mah" and the Strong's definition is "a law (civil, ceremonial or ecclesiastical): - decree, ordinance." Strong's dictionary states this is a law and that this law is

ceremonial which is also called the "Ordinances," the "Book of the Law," the "Mosaic Law" and the "Law of Moses" etc.

The Thayer dictionary is more direct and says the "Law of Moses" outright. Thayer Definition: "The rules and requirements

of the Law of Moses; carrying a suggestion of severity and of threatened judgment."

5

So now that we know that Paul was referring to the ordinances, which is the Law of Moses etc, we can establish what this law entailed and which translation is most correct. There is an enormous amount of scripture that covers this topic that is primarily in the Old Testament but would be too lengthy, so we are going to use just one clear verse that is a perfect parallel of Colossians 2:16, and is probably where Paul was quoting from when he wrote his letter to the Colossians.

Ezekiel 45:17 "And it shall be the prince's part to give burnt offerings, and meat offerings, and drink offerings, in the feasts, and in the new moons, and in the sabbaths, in all

solemnities of the house of Israel: he shall prepare the sin offering, and the meat offering, and the burnt offering, and the peace offerings, to make reconciliation for the house of Israel.”

The ceremonial law or ordinances with its sacrificial system pointed the people to the coming of Christ. Every time the blood of an animal was shed in the old Jewish temple, it was a reminder to the onlooker that One would come and die for our sins. Thus, John the Baptist pointed to our Lord and declared these significant words, “Behold the Lamb of God.”

When Jesus died on the cross of Calvary, the veil of the great temple curtain was torn from top to bottom, to signify that the entire ceremonial sacrificial system was forever finished. No longer did the priests need to offer up sacrifices.

The ordinances were what had to be carried out to make reconciliation for the sin of the people. It involved meat offerings

and drink offerings, Holy day festivals [feasts] in the monthly new moons and on the various ceremonial sabbaths, such as Passover and the day of Atonement (Yom Kippur) for instance, which were yearly ceremonial sabbaths.

The NKJV said “let no one judge you in food or in drink” where the KJV says “Let no man therefore judge you in meat, or in drink.” Which is correct? The translators of the NKJV Bible and many others who failed to understand what Paul was referring to, and were also misled by a “left out word” that was apparently only obvious to some, have wrongly assumed that Paul was referring to unclean foods and unclean drinks. This has two very major problems. The first major problem is that there is no such thing as unclean drinks in the Bible anywhere! Secondly, unclean or unhealthy foods have nothing to do with the sacrificial system. The KJV Bible however, has translated the passage verbatim and is correct. It still however

is not clear in what it means by “meat, or in drink” unless you understand thoroughly what the ordinances entailed. If we look back to Ezekiel 45:17 and hundreds of other passages that

could be cited, we find that the ordinances consisted of what was called "meat offerings" and "drink offerings." What word was left out that would have been obvious to really keen Bible students or the early Church and would have helped in having all modern Bible translations more correct? The word "offerings." For clarity, it would have been better translated as follows.

Colossians 2:16 KJV "Let no man therefore judge you in meat offerings, or in drink offerings, or in respect of an holyday, or of the new moon, or of the sabbath days:"

This passage is now in perfect harmony with all scripture and everything in the above verse is now part of the ordinances that were no longer necessary after the cross. This also informs us that this passage has nothing to do with ANY of the Ten Commandments. These were all part of the sacrificial system Jesus nailed to the cross as Paul explains in verse 14 when Jesus became our one and final perfect sacrifice bringing an end to this sacrificial system and all it entailed.

Assumptions in reading the Word

How often have you heard a preacher say, "And Jesus went down into hell and snatched the keys to hell from Satan?"

Where do we find such a verse in the Bible? Nowhere! This assumption comes from the following verse in Revelation.

Revelation 1:18 KJV "I am he that liveth, and was dead; and, behold, I am alive for evermore, Amen; and have the keys of hell and of death."

Again we have two major problems with this assumption. One is that Revelation is a very symbolic book. Are there really physical keys that can lock a spirit being like Satan or any Angel into someplace? Of course not! It is symbolism. The second problem with this assumption is that the word translated hell in many Bibles is in fact the Greek word "Hades."

This is where these teachers have gone wrong. They put all their reliance on one word that they did not know the true meaning of. The word Hades put simply means the grave. So what does this verse actually say? It says that Jesus has,

“the keys to death and the grave.” And what does this mean? The grave could not hold Jesus and so He has conquered both death and the grave.

Here is another symbolic verse on the same topic that refers to a time when death and the grave have been conquered for everyone and are permanently a thing of the past. Parenthesis are added. The lake of fire is the final hell fire which

has not happened yet and obviously you cannot throw hell fire into hell fire. This is an identical verse that says that death

and the grave are no more. What a glorious day that will be.

Revelation 20:14 KJV “And death and hell [Hades] were cast into the lake of fire. This is the second death.”

There are so many examples that could be given and it is not hard to see why there are so many false doctrines out there and why so many teachers come to the wrong conclusion reading the Word. The enemy will always have his hand on trying to ensure that we do misinterpret scriptures also, and history and experience proves that he has had no trouble establishing false teachings and teachers and to perpetuate them once they are started.

We need to do more than just read the Word, we should always pray before reading it and humbly ask God for wisdom and understanding. We must also always check in minute detail everything that we hear taught from any and all teachers on the Word to make sure they are correct and line up with all other relevant scripture. Using the Strong’s dictionary when uncertain of the meaning of a verse is highly recommended and at times absolutely essential. Always study the Bible as a whole and do not base your theology on one verse when there are others that would give an entirely different picture as we have seen by some of the examples above. Remember also we should always base our understanding on the several black and white scriptures rather than just that one grey scripture that is not totally clear and if ever in doubt about those

words in italics, start doing some scripture comparison to find what the correct word is.

6

Harmful and Unbiblical Teachings Exposed

1. False Teachings on CHRIST

FALSE – The Trinity doctrine that began with Tertullian, and was finalized by the Papal Church in the council of Nicea in 325 AD that says the Father is God, the Son is God, the Holy Spirit is God, yet there are not three Gods but one God.

TRUE – Jesus Christ is the only begotten Son of God and was not created. The latter part of 1 John 5:7 in the KJV Bible that says, “the Father, the Word, and the Holy Ghost: and these three are one” was added to support the Trinity doctrine and never existed in the earliest manuscripts and hence is not from God. See *is the trinity true or false* for all the details.

2. False Teachings on MAN

FALSE – Doctrines which elevate Christians to god like status, such as “little gods,” some even teaching that since “the fall,” God is limited by man in what He can do on earth. This is typical from those in the “faith healing movement.”

TRUE – Man was created in the “image of God,” a “little lower than the angels.” Once redeemed through Christ, man is indwelt and empowered by the Holy Spirit to do God’s will. We are servants of God, called to serve His purposes and not our own. God is sovereign and omnipotent, and man is simply a created being, whose only power comes from above.

3. False Teachings on FAITH

FALSE – “Hyper faith” or “word faith” teachings, which seem to promise that believers can “name it and claim it,” or speak their desires into existence (similar to meta physical teachings). Attributing power to words as if they were “containers” of

faith, with power in and of themselves. Also called “positive thinking” or “possibility thinking” in the milder (though still

unbiblical) sense. Sometimes this teaching on the power of the

spoken word becomes more like that of occultism.

TRUE – God answers our prayers and petitions according to His will. God is not obligated to do our will, but as we seek Him with our whole heart, He gives us His desires so that our heart is aligned with His, and answers our prayers accordingly, in His time. See also the Faith Healing movement.

4. False Teachings on HEALING

FALSE – Doctrines which claim that God's will is always to heal all sickness, disease, and infirmity, and that Christ's death

guarantees that believers should live without these ailments if only they have enough faith, meet certain other conditions, or even give financially to a ministry or teacher so God will "see their faith" and "give them their miracle."

TRUE – God does heal and can perform miracles as He pleases. He has not, however, removed us from the sin cursed world in which we live or redeemed our bodies from the curse of sin and death as He has redeemed our spirits. Christ bore our sickness and infirmities, and He has absolute power to heal and restore at will, but even in His will, believers still

suffer pain, sickness, calamity, infirmity and even still in some countries today, martyrdom. He chooses to heal some and not others in His sovereignty and for His own glory. Even so called "faith healers" and their families get sick, suffer diseases and infirmities, and eventually die. Not until Heaven will we receive new everlastingly perfect bodies. Until then we should pray for healing (and follow biblical direction regarding healing), seek medical treatments, live wisely and strive

for good health trusting that God is sovereign and knowing that nothing can harm us unless He allows it. And no man or women on earth has the right, scripturally or otherwise, to even imply that by giving financially to any ministry or teacher,

God will look favourably upon them and grant their healing or miracle. See also Does God Always Heal.

5. False Teachings on PROSPERITY

FALSE – Prosperity teachings which claim (erroneously) that not only was Jesus wealthy on earth, but that God desires all believers to be wealthy and that prosperity, in health and wealth, is guaranteed in the covenant of salvation.

TRUE – God desires for us to have “abundant life” in Christ, living in the power of the Holy Spirit and experiencing the fruits of the Spirit. But oftentimes God’s will may include such things as suffering, infirmities, sickness, trials, tribulation,

persecution, or even martyrdom as Scripture and history so clearly testify. Jesus lived on earth without even a “place to lay His head,” and Scripture teaches that His lifestyle was far from the wealthy lifestyle some have erroneously taught Christ lived. This lie originates in an effort by such teachers to not only justify their own indulgent lifestyles, but also to

promote their popular prosperity teachings and increase giving to their ministries from those who are seeking the promised health and wealth, especially since the two are often tied together in a not so subtle method of deception. Christ calls us not to seek after worldly riches, but instead to store up our treasures in Heaven and to give our lives as “living

sacrifices.” As we seek first to serve His Kingdom, and of course, work as God’s Word commands, we can be assured that He will provide our needs. See also the Faith Healing movement.

6. False Teachings on GIVING

FALSE – Teachings or statements made regarding fund raising, tithing and financial giving which are expressed as promises or guarantees (supposedly but erroneously based on the Word of God) that by giving financially, a person will become debt free, will receive a miracle (financial or otherwise), will be blessed by a certain multiplied amount within a

certain period of time, or will benefit in any other way that

even sounds like a “new” or “special blessing” other than what God has already told us in His Word. These statements are made even more ludicrous and discrediting to God and Christianity as a whole when promoted as if these “special offers,” supposedly from God, were for a certain number of people calling in or giving a certain amount on a certain day to a certain teacher or ministry like a cheap hard selling advertisement.

TRUE – God asks us to give to His Church and His work with a cheerful heart and not under compulsion. God blesses those who give to further His Kingdom and has expressed in His Word that He desires for His people to give a tithe of at least ten percent of their income, plus additional offerings, to support their local Church and other ministries. But God does not make “special offers” for certain numbers of people giving certain amounts on certain days to certain ministries. In fact, God looks at the heart, and much more importantly than a certain amount, God looks at the amount of one’s gift in proportion to the amount of one’s wealth or income, and not as is often shamefully presented, especially on television as if it were today’s special for God’s special blessing.

7

7. False Teachings on SALVATION

FALSE – Salvation is received by faith and it is kept by faith and so once saved you are always saved. Salvation cannot be lost no matter how you live and is guaranteed regardless of whether one lives a holy and righteous life or one of sin without fruit or good works. This false teaching is often supported by misquoting scriptures such as Ephesians 2:8, Galatians 2:20-21, Hebrews 10:38 and 1 Peter 1:5.

TRUE – The once saved always saved is a doctrine of devils. The Bible does not guarantee salvation to those living wickedly. Salvation is by grace and faith that results in continued good works. An unrepentant believer rejects Jesus by rejecting or disobeying His Commandments. God’s Word says such a person is in danger of hell fire. (Matthew 5:29-30;

7:21-23, 1Timothy 4:1; 5:12, 15, Hebrews 6:4-6; 10:26-29, 1 John 2:24-25, 2 Peter 2:20)

8. False Teachings on the SECOND COMING of Christ

FALSE – Doctrines that claim there is a seven year tribulation period and that there will be a secret coming effectively creating a third coming of Christ. That Jesus comes secretly based on the passages that say He comes as a “thief in the night.” Also false are teachings that say that when Jesus supposedly comes secretly, that those left get a second chance at salvation. See also The Secret Rapture.

TRUE – Some of this doctrine was manufactured initially by a Jesuit priest and dates back to the protestant reformation.

There is no such scripture in the Bible that says there is a seven year tribulation period as this was part of this manufactured doctrine to take the heat of the Papal Church that had been recognized as being the beast power by all the early Protestants. Satan has successfully perpetuated this false Jesuit doctrine down the line through several people unknown to them as to its origin. Every single “thief in the night” passage is followed by sudden destruction such as 2Peter 3:10 which says “But the day of the Lord will come as a thief in the night; in the which the heavens shall pass away with a great noise, and the elements shall melt with fervent heat, the earth also and the works that are therein shall

be burned up.” There is nothing secret about total destruction. When Jesus comes as a “thief in the night” there are no

second chances as the “earth also and the works that are therein shall be burned up.” The second coming is loud and visible and every eye shall see him and those that are left meet with sudden destruction. “For yourselves know perfectly that the day of the Lord so cometh as a thief in the night. For when they shall say, Peace and safety; then sudden destruction cometh upon them, as travail upon a woman with child; and they shall not escape.” This passage follows 1Thessalonians 4:16-17 which says “For the Lord himself shall

descend from heaven with a SHOUT, with the VOICE of the archangel, and with the TRUMP of God: and the dead in Christ shall rise first: Then we which are alive and remain shall be caught up together with them in the clouds, to meet the Lord in the air: and so shall we ever be with the Lord."

9. False Teachings on DEATH

FALSE – Teachings which claim that the deceased can be contacted from the grave or that the dead can return to haunt their house. Also false are teachings that claim when a Christian dies that he immediately goes to be with Christ in heaven while the wicked immediately begin to burn in hell fire. See also What Happens When We Die.

TRUE – Those that are supposedly contacted from the grave are lying spirits and not that of the deceased and is one of Satan's many deceptions. There are over 30 black and white scriptures that show that the dead sleep until the second coming of Christ where the dead in Christ rise first followed by those who are alive. The Bible says that the "dead know not anything" and the "dead praise not the Lord" and that when one dies they "shall return no more to his house, neither shall his place know him any more." One cannot place their theology on one misplaced comma such as the one in regards to the thief on the cross. There are no commas in the original Greek, and punctuation is not inspired (many such proofs can be given as shown previously.) Right after His resurrection on Sunday morning, Jesus said to Mary, "I have not yet ascended to My Father." John 20:17. Revelation 2:7 and 22:1-2 together show that God's throne is in paradise. Jesus went to the grave on Friday and did not go to paradise until Sunday and could not have made such a promise that would also contradict His own teaching and over 30 black and white scriptures.

10. False Teachings on HELL FIRE

FALSE – Teachings which claim that God is some unmerciful tyrant that burns those who do not accept Christ for trillions and trillions of years and even then their pain would only just be beginning. This would apply to even an extremely kind

person with a heart of Gold as the expression goes, who spent their whole life serving others and did the best they could to do the right thing all their life but did not quite get around to accepting Christ. See also The truth About Hell Fire.

TRUE – God is far more merciful than any mortal. We would never burn our own child for all eternity because they did not accept Christ. No mortal is more merciful than God and to say we have more love and compassion when God gave His one and only son would be a dreadful insult to our Lord who is “a God full of compassion, and gracious, longsuffering, and plenteous in mercy and truth.” Psalms 86:15. Jude 1:7 says that “Sodom and Gomorrah ... are set forth for an example, suffering the vengeance of eternal fire” (this eternal fire of Sodom and Gomorrah is no longer burning) and Luke 17:29 confirms the example of Jude 1:7 by stating, “it rained fire and brimstone from heaven, and destroyed them all.” This is exactly what happened with Sodom and Gomorrah and is indeed the perfect example of eternal fire where they all permanently perished. The LITERAL description of the actual event in Revelation 20:9 also confirms this, which says “and fire came down from God out of heaven, and devoured them.” The very next verse that does say “for ever” does not contradict the previous verse as it is SYMBOLIC and one cannot base their theology on one symbolic scripture when there are several black and white literal scriptures that say those that go into the lake of fire (hell) are devoured and destroyed and will perish and “the day cometh, that shall burn as an oven ... and all that do wickedly, shall be stubble ... it shall leave them neither root nor branch. ... you shall tread down the wicked; for they shall be ashes under the soles of your feet.” (Malachi 4:1-3) and “the wicked shall perish ... they shall consume; into smoke shall they consume away.” Psalms 37:20. The black and white scriptures outnumber the grey! God is truly far more merciful than us and the day will come when He “shall wipe away all tears from their eyes; and there shall be no more death, neither sorrow, nor

crying, neither shall there be any more pain: for the former things are passed away." Revelation 21:4. God says "I have no pleasure in the death of him that dieth, saith the Lord GOD: wherefore turn yourselves, and live you." Ezekiel 18:32.

8

11. False Teachings on SPEAKING IN TONGUES

FALSE – Teachings or statements that claim one is not saved unless they speak in tongues and that there are two types of tongues speaking where one is a personal prayer language and the tongues of Angels and the other is for preaching the gospel as it was used at Pentecost.

TRUE – The gifts of the spirit are still given today (though perhaps not as prevalent at the moment until the out pouring of

the latter rain) including the gift of tongues (tongues means language), which is the ability to speak in another Earthly language for the purpose of preaching the gospel just as it was first used at Pentecost. Paul taught that all the gifts of the

Holy Spirit were ONLY for the profit of all, that is, they were for the benefit of the entire body of Christ, i.e., for the growth

of God's kingdom. (1Corinthians 12:7). Paul says that we all receive different gifts (1Corinthians 12:8-11) and that not all

speak in tongues (1Corinthians 12:30). Paul also says that we should covet the best gifts that will best help the growth of God's kingdom, in other words not just tongues as you see in the Church today (1Corinthians 12:31). 1Corinthians 13:1

does not say that we or Paul can speak in the tongues of Angels and reading further gives clarity. The translators of the

KJV Bible also failed us on this occasion in the translating of the word "though" which in Greek is "ean", pronounced ehan'.

This is the Thayer Definition: "1) if, in case." Paul is saying "If" I had all knowledge, "If" I could speak in the

tongues of

Angels, "If" I understood all mysteries, "If" I could remove mountains, "If" I were to give my body to be burned but had not

love, I might as well be like a clanging symbol. Paul is using superlatives, i.e. he is giving exaggerated examples to make his point on the importance of love and how without love it profits him nothing. Paul did not give his body to be burned and he did not understand all mysteries or have all knowledge. These last two belong to God alone. Mark chapter 16

does not indicate that if we do not speak in tongues we are not saved. Firstly, the Greek word for "new" does not mean brand new but new to them. In other words they would speak in languages that they had previously not spoken or learnt.

To say you are not saved if you do not speak in tongues based on this passage, would also mean you would not be

saved unless you can drink poison and not die, have cast out demons, be bitten by a deadly snake without it harming you and be able lay hands on any sick person and have them recover without failure. Obviously this is another doctrine of

devils. Read carefully the passage in contention. Mark 16:17-18 "And these signs shall follow them that believe; In my

name shall they cast out devils; they shall speak with new [new to them, not brand new] tongues; 18 They shall take up serpents; and if they drink any deadly thing, it shall not hurt them; they shall lay hands on the sick, and they shall recover." Parentheses are added. We are not taught there is a gift of tongues for personal use based on 1Corinthians

14:4 and this is based on false teaching that ignores passage context and is a bad assumption. Look what Paul is really saying in this paraphrased version. 1Corinthians 14:1-5 "Follow after love and desire spiritual gifts but favour the gift of

prophecy. 2 Because he that speaks in a language not known to others is not understood by any man present and only God knows what he is saying. 3 But if you prophecy you

speak unto men for their edification, exhortation and comfort. 4 But if one speaks in a language unknown to the others, he only edifies himself which is wrong as it does not edify the Church, but he that prophesies does edify the church. 5 I don't mind if you all speak other languages, but I would

rather that you prophesy because greater is he that prophesies than he that speaks in another language unless someone interprets that language into a language known by those present so that the church may receive edifying." So what is Paul saying? Only speak in another language in the Church if someone with the gift of interpretation interprets in the language spoken by the majority and he is especially saying that he would rather that everyone prophesied because that will always edify the Church. The whole message from Paul is that the gifts are for the profit of all and hence for the edification of the Church. Paul is saying that if it does not edify the Church then do NOT do it. He also says in 1Corinthians 14:27 that it should only be done two or three times per service. Is this what we see in the Church today? Does the Church today covet the best gifts or do they pray for the gift of tongues with expectation you should always have this gift? For full details on this very sensitive and controversial topic see Speaking in Tongues.

12. False Teachings on the LAW

FALSE – Teachings or statements that claim the Ten Commandments or the fourth Commandment were nailed to the cross or that the Sabbath was changed to Sunday in honour of the resurrection. Also false is that one can choose to observe the day or not or we can choose whatever day we desire to keep God's Holy Sabbath on. See also The Ten Commandments.

TRUE – All Ten Commandments are an eternal law of love, (Romans 13:9-10) as God is love and love is eternal as God is eternal. The Commandments are called the perfect law of liberty (freedom) not bondage. James 1:25; 2:10-12. God made the Sabbath at creation (why we have a seven day week)

before sin and before Jews and asked us to "Remember" the day when He personally gave His law. God showed the correct day matters when he tested His children to see if they would keep His Commandments by testing if they would keep THE seventh day. Exodus 16:4-30. We are told we will keep the Sabbath in the new Heaven and new Earth. Isaiah 66:22-23. The Ten Commandments or the Sabbath were not nailed to the cross according to Colossians 2:16. Paul speaks of the ordinances (ceremonial law) which had ceremonial holy day sabbaths that were nailed to the cross. Galatians 4:9-10 does not say that we can observe any day or that the Sabbath was bondage. Paul refers to the ceremonial law here also that he called bondage which it was, and it included Days, Times, Months and Years which were all part of the ceremonial law. We cannot decide to keep or not keep the Sabbath based on Romans 14:5, which is about Jews and Gentiles judging one another and was over the yearly feast days of the ceremonial law. The real truth is that this is one of Satan's best accomplishments and deceptions on Christianity. Satan gave power to the Papacy (Revelation 13:2) so he could have them change God's Sabbath to Sunday which was done by Constantine in 321 AD in honour of Sun worship, hence the name SUN-day, and millions died keeping the seventh day Sabbath and were typically tortured and burned at the stake. When we keep Sunday, we do so in reverence to the Roman Catholic Church according to them. Jesus said, "That till Heaven and Earth pass not one jot or tittle will pass from the law." Matthew 5:17-19. See also misunderstandings on fulfilling the law and 50 very thought provoking questions on Bible prophecy regarding the Ten Commandments and especially the fourth and how it relates to antichrist. There are a lot of suppressed teachings here that the enemy has stolen from the many Churches who once knew and understood these truths. See also who changed the Ten Commandments as prophesied in the book of Daniel.

FALSE – Teachings that claim Satan has the power to make us suffer the consequences of the sins of our fathers down to the third and fourth generations and that the sins of our fathers are a curse that requires special deliverance ministries

to set us free from theses supposed curses that are a result of the sins of our fathers.

TRUE – God says “The soul that sinneth, it shall die. The son shall not bear the iniquity of the father, neither shall the father bear the iniquity of the son: the righteousness of the righteous shall be upon him, and the wickedness of the wicked shall be upon him.” Ezekiel 18:20. This teaching comes from the second of the Ten Commandments of God in Exodus

20:5-6 “You shall not bow down thyself to them, nor serve them: for I the LORD your God am a jealous God, visiting the iniquity of the fathers upon the children unto the third and fourth generation of them that hate me; 6 And showing mercy unto thousands of them that love me, and keep my commandments.” It is God that does the punishing NOT Satan and verse 5 says it only applied to those who hate God. To those who love God and keep His Commandments, God shows mercy to a thousand generations. This was what was called the curse of the law which was basically God’s punishment for disobeying what was written in the book of the law. When Christ died on the cross the curse of the law (God’s punishment) ended as Christ redeemed us from the curse of the Mosaic Law. This is a recent teaching that has only come to light in the last few decades and everyone has got along just fine without the need for these special deliverance ministries for the past two thousand years. See also Generational Curses and Freemasonry.

14. False Teachings on ANTICHRIST

FALSE – Teachings that claim that Antichrist is one individual at the end of time who will sit in a rebuilt temple of God showing himself to be God. 2 Thessalonians 2:4.

TRUE – John said that in his time there were MANY Antichrists and anyone that denies Jesus came in the flesh is

Antichrist. 2 John 1:7. This for example could be a Church that denies Jesus came in the flesh by saying that Christ took on the sinless nature of Mary's flesh. John says Antichrist originated from the early Church. 1 John 2:18-19 "Little children, it is the last time: and as you have heard that antichrist shall come, even now are there MANY antichrists; whereby we know that it is the last time. 19 They went out from US, but they were not of US; for if they had been of US, they would no doubt have continued with US: but they went out, that they might be made manifest that they were not all of US." John is saying that those that are Antichrist originated from the early Church but went out on their own. This is not

an individual although could be headed by an individual. John shows that Antichrist also means in place of Christ and not against Christ. Who claims to be God on Earth and places himself in place of Christ? Which Church broke away from the early Church and makes this blasphemous claim? The Greek word for "Temple" in 2 Thessalonians 2:4 is "naos" and more frequently refers to us being the temple, as in the Church. Example: Matthew 26:61, 1 Corinthians 3:16, 1 Corinthians 6:19. We are the temple of God now, that is, the Church. The physical temple was for sacrifices until Jesus died for us and then in Matthew 23:38 Jesus declares, "Behold, your house is left unto you desolate." Paul would never call a rebuilt temple "God's Temple" as Paul would be denying that the work of Jesus at Calvary was complete. This verse refers to someone that is seated in a position of power in the Church and shows himself to be God and is consistent with what John said about Antichrist coming from the early Church but going out on their own. See also Who is the Antichrist.

15. False Teachings on 666 and the MARK OF THE BEAST

FALSE – Teachings that claim 666 IS the Mark of the Beast and claims that the Mark of the Beast is a computer chip or some other form of technology. Also false is that the Beast is Satan himself. See also 666 and the Mark of the Beast.

TRUE – A Beast in the Bible represents a kingdom (Daniel 7:17;

7:23). A dragon is symbolic of Satan, not a beast. Revelation 12:9; 20:2. Revelation 20:10-11 proves this also, "And the DEVIL that deceived them was cast into the lake of fire and brimstone, WHERE the BEAST and the false prophet are, and shall be tormented day and night for ever and ever." Everyone at the end of time gets a Mark in their forehead. You either receive the "Mark of the Beast" or the "Mark of God" which is called the "Seal of God." Revelation 7:3; 9:4. The number 666 and the Mark of the Beast are separate. Read carefully Revelation 13:17, "that no man might buy or sell, save he that had the mark, or the name of the beast, or the number of his name." 666 is the number of a man from the Beast power. Revelation 13:18 "Here is wisdom. Let him that has understanding count the number of the beast: for it is the number of a man; and his number is Six hundred threescore and six." The Mark of God is symbolic as is the Mark of the Beast. Behind your forehead is your mind that makes free will decisions and HANDS symbolically represent your actions. The Ten Commandments are a sign upon your HAND and FOREHEAD. Deuteronomy 6:5-8 NIV "Love the LORD your God with all your heart and with all your soul and with all your strength. 6 These Commandments that I give you today are to be upon your hearts. ... 8 Tie them as symbols on your HANDS and bind them on your FOREHEADS." Note the significance of the forehead and your mind as shown in Deuteronomy 11:18 NIV, "Fix these words of mine in your HEARTS and MINDS; tie them as symbols on your HANDS and bind them on your FOREHEADS." Your heart and mind is where God writes His Ten Commandment law with the New Covenant. Hebrews 10:16 "This is the covenant that I will make with them after those days, saith the Lord, I will put my laws into their HEARTS, and in their MINDS will I write them;" Those that do NOT get the Mark of the Beast worship God and keep His Commandments. The verse before the Mark of the Beast warning says, "...Fear God, and give glory to him; for the hour of his judgment is come: and

Worship Him that made heaven, and earth, and the sea, and the fountains of waters.” Revelation 14:7. This verse says worship God only and Greek Lexicons say it references the fourth Commandment which is about who we do worship. It also relates to the second Commandment as to who or what we should not worship. The verse on the other side of the Mark of the Beast warning is solid confirmation. Revelation 14:12 says, “Here is the patience of the saints: here are they that keep the Commandments of God, and the faith of Jesus.” God is concerned with our loving obedience, not computer chips. We do not get God’s full wrath for technology that could be forced upon us but for something that is a free will heart and mind decision like our desire to obey Him. Genesis to Revelation constantly shows this is the most important issue to God. So the facts are; God has a Mark and the Antichrist power has a counterfeit Mark. This antichrist beast power changed God’s law on the two Commandments referenced in this chapter on who we should and should not worship. The Commandments are a sign upon the same location as the Mark and those who do not get the Mark keep God’s Commandments. This is not speculation but computer chips are.

Ang Rebelasyon Ni Hesukristo: Ang Kordero Ng Diyos

Sa pasimula, ibinigay ng Diyos ang lahat ng mga pangangailangan nina Adan at Eva, ang ating unang mga magulang. Ang Diyos ay lumikha ng isang perpektong mundo sa isang perpektong uniberso. Walang trace of sickness o kamatayan sa alinman sa tao, hayop, o halaman. Ang polusyon ay hindi punan ang kapaligiran, ni ang pagkamakasari ang puso ng tao. Sa halip, ang maligayang awit ng papuri mula sa

parehong tao at ibon ay nagpuno ng hangin; bawat hayop ay naninirahan sa perpektong kapayapaan sa kanilang magagandang buhay. Ang mga puno ay pumutok ng kanilang mga kamay sa malumanay na mga simoy, at ang parehong prutas at bulaklak ay nalulugod na ibigay ang hangin sa kanilang mga panterong panterapeutika. Walang kakulangan ng pagkain o tubig, at perpektong kalusugan sa isang kamangha-manghang angkop na katawan na sinamahan ang lahat ng mga gawa ng tao. Ang buhay ay kung paano ito nilayon ng Diyos. "At nakita ng Diyos ang lahat ng bagay na ginawa Niya, at, narito, ito ay napakabuti." (Genesis 1:31) Sa loob nito, nakita nito ang katotohanan:

Kaya ano ang nangyari? Nangyari ang kasalanan. Sinasabi sa atin na "ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan ..." (Roma 6:23) at ang kasalanan ay naghihiwalay sa tao mula sa Diyos, ang Pinagmumulan ng lahat ng buhay: "ang iyong mga kasamaan ay naghiwalay sa pagitan mo at ng iyong Diyos, at ang iyong mga kasalanan ay nagtago sa Kanya mukha mula sa iyo. "(Isaias 59: 2) Ang kasalanan ay bumaling sa lahat ng tao mula sa kanyang Diyos. Hindi isinunod ni Adan at ni Eva ang mga utos ng Diyos, ngunit pinangunahan nilang makita ang kanilang Maylalang bilang isang may-hawak ng mabubuting bagay. Nang sabihin ng Diyos na tiyak na mamatay si Adan at Eba kung kumain sila ng bunga na hindi ibinigay ng Diyos sa kanila para sa pagkain, ang bumagsak na anghel, sa pamamagitan ng daluyan ng isang serpiyente sa Eden, ay tumalima sa Salita ng Diyos, na nagcharge sa Diyos bilang parehong isang sinungaling at isang may-hawak ng mabubuting bagay:

Genesis 3: 4-5 "At sinabi ng ahas sa babae, Tunay na hindi ka mamamatay: (5) Sapagka't nalalaman ng Dios na sa araw na kayo'y kumain niyaon, ang inyong mga mata ay mabubuksan, at kayo'y magiging mga dios, alam ng mabuti at masama. "

Hindi pa nakarinig si Eva ng isang kasinungalingan, at naakay siya upang tingnan ang Diyos na may anino ng kawalan ng katiyakan. Sa pamamagitan nito, ang kaaway ay nakakuha ng isang pangyayari; sa pamamagitan nito, itinuturing na niya

ngayon ang bagay na ipinagbabawal bilang katanggap-tanggap, at nananaig ang kasalanan.

“At nang makita ng babae na ang punong kahoy ay mainam sa pagkain, at ito ay kaaya-aya sa mga mata, at isang puno na nais na gawing matalino, kinuha niya ang bunga nito, at kumain, at ibinigay din sa kanya asawa sa kanya; at kumain siya. At ang mga mata nila ay nabuksan, at alam nila na sila ay hubad ... “(Genesis 3: 6-7)

Ngayon, ang patotoo ng kanilang pagsuway ay malinaw: alam nila na sila ay hubad. Alam nila ang kanilang kahihiyan at pagkakasala; ito ay walang takip ng Espiritu ng Diyos, at nawalan ng presensya ng Buhay na nagtataguyod. Sa pamamagitan ng kanilang sariling pagpili, iniwan nila ang Salita ng Diyos, at iniwan sa malamig na pagkawasak: lamang upang maghintay sa kamatayan. Maliwanag ang Biblia tungkol sa Salita ng Diyos: ito ay “imposible para sa Diyos na magsinungaling” (Hebreo 6:18). Samakatuwid, ang Diyos ay dapat gumawa ng isang paraan upang iligtas ang tao mula sa kanilang kapalaran, samantalang hindi pinababayaan ang mahigpit na katarungan na nangangailangan ng paglabag sa Kanyang salita. Dalawang bagay ang dapat makita upang palakas ang tao laban sa mga claim ni Satanas sa pagkatao ng Diyos.

1) Ang Salita ng Diyos ay dapat napatunayan na makatarungan at totoo. Ang katotohanan ay nangangailangan ng katarungan. 2) Dapat ipaalam ito ng Diyos sa lahi ng bumagsak na hindi Niya bibigyan ng mabuting bagay ang mga buong puso na humingi ng kabutihan.

Ito ay para sa layuning ito na ang ebanghelyo ay ibinigay sa sangkatauhan: upang magdala ng panunumbalik. Sa pagkahulog ng tao, ang kamatayan ay ipinakilala sa mundo. At ang mismong unang kamatayan ay sa isang napatay na tupa.

Genesis 3:21 “Ang ginawa ng PANGINOON na si Adan at ang kanyang asawa ay gumawa ng mga balat ng mga balat, at dinamitan sila.” At ano ang layunin ng sakripisyo na iyon? Upang bihisan ang kanilang kahubaran. Gayunpaman, ang

kanilang kahubaran ay mas malalim sa isang pisikal na kahubaran. Ang pinatay na kordero ay sinasagisag ng pagkamatay ng walang-sala na Anak ng Diyos. Sa kamatayan ng hayop ay ipinakita ang isang puso-wrenching mensahe na ang bugtong na Anak ng Diyos ay dapat ilagay ang Kanyang buhay para sa kahubaran ng espirituwal na tao, at takpan sila sa Kanyang sariling sakripisyo. Gayunpaman, ito ay ngayon:

Roma 13:14 “Ngunit ilagay ninyo sa Panginoong Hesukristo, at huwag kayong magbigay ng laman para sa laman, upang matupad ang mga pita nito.”

Ang kamatayan, hindi karaniwan sa ngayon ay nasa mundo, ay hindi nasaksihan bago, kundi ang Isa na sa pamamagitan ng kanino ginawa ang lahat ng mga bagay, ay nagpakita na Siya mismo ang magiging walang sala na biktima ng nakamamatay na mga pagsalakay sa tao. Ang bawat kamatayan sa tao, hayop, at halaman na sumunod sa lupa, ay hindi lamang isang tipan sa katotohanan na ang kasalanan ay pumasok sa mundo, kundi pati na rin, sa mas malalim na kahulugan, maaaring ipakita ang isang bagay ng Inosenteng biktima na nagbigay ng ating mga kasalanan sa krus. Gayunpaman, ngayon, dahil sa kasalanan at kamatayan ay naging pangkaraniwan, ang katotohanang ito ay halos nawalan ng paningin. Kung naiintindihan ito sa tunay na kalikasan, ang bawat kamatayan ay maaaring isang mensahe na ipinangaral; isang paalaala na si Cristo mismo ay namatay, “maliwanag na nakatalaga sa krus sa gitna mo” (Galacia 3: 1). Ngunit paano kaya ang mga bagay na ito?

ANG TUNAY NA SAKRIPISYO

Ang mga sakripisyo ng hayop na sinusunod ng masunuring mga anak ng Diyos, na sa pamamagitan ng pananampalataya ay naghahanap sa Tunay na Sakripisyo bilang ang pagtatapos ng kanilang mga pag-asa, nagpatuloy sa 4,000 taon. Ito ay upang panatilihin sa panghabang-buhay na paalala ang sakripisyo na si Cristo mismo ay magdadala. Araw-araw, ang nagsisisi na makasalanan ay magdadala ng kanyang alay sa altar ng

sakripisyo, at “ipatong ang kanyang kamay sa ulo ng handog ukol sa kasalanan.” (Levitico 4:33), “upang ipahayag na siya ay nagkasala sa bagay na iyon “(Levitico 5: 5), at sa paggawa ng pag-amin sa ibabaw ng ulo ng hayop, ipinakita nito ang paglipat ng mga kasalanan mula sa makasalanan sa inosenteng biktima. Gayunpaman, ang mga sakripisyo na iyon ay hindi kailanman naibibigay sa anumang bagay kundi kamatayan. Sinasabi sa atin ng Kasulatan na “hindi posible na ang dugo ng mga toro at ng mga kambing ay dapat alisin ang mga kasalanan” (Mga Hebreo 10: 4). Ang mga hayop na isinakripisyo ay hindi kailanman tunay na makakakuha ng anumang kasalanan. Kaya ano ang ginawa nila? Ang mga sakripisyo na itinuturo ng kanilang sakripisyo sa Isa na nag-iisa ay maaaring mag-alis ng mga kasalanan. Ang katotohanan ay totoo kahit na sa panahon ng unang slain sacrifice; na si Kristo lamang, kahit na sa oras na iyon, ay maaaring mag-alis ng mga kasalanan:

(Juan 1:29) “Nang sumunod na araw ay nakita ni Juan na si Jesus ay naparito sa kaniya, at sinabi, Narito ang Kordero ng Diyos, na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan.”

Narito ang isang tawag upang makita ang Kordero ng Diyos, at nakikita natin nang malinaw kung sino ang Kordero ng Diyos. Ito ay wala pang iba, at maaaring wala, kaysa kay Hesus mismo. At bakit ulitin ang puntong ito? Sapagkat ito ay nagbabalik ng paulit-ulit, sapagkat napakaraming nawalan ng paningin sa Kanya bilang ang Isa na may kapangyarihan na nag-aalis ng ating mga kasalanan. Ano ang higit pa sa ito? Narito ang isang tawag upang makita Siya bilang Kordero at dalhin sa sakripisyong iyan. At iyon ang tawag na ibinigay hindi lamang ni Juan Bautista, kundi ang tawag ng bawat sakripisyo na pinatay, at nakagapos sa mensahe ng bawat totoong propeta, sapagkat sa loob nito, ang pinakamahalagang tawag sa ebanghelyo ay ibinigay. At sa ebanghelyo, “ang katuwiran ng Diyos ay nahahayag, mula sa pananampalataya hanggang sa pananampalataya” (Roma 1:17) Sa katunayan, walang makagagalak

na makita ang liwanag ng kaluwalhatian ng Diyos nang hindi kinuha ang kanilang mga kasalanan, dahil sa totoo sulyap sa liwanag ng kagandahan ng kabanalan, kung saan ang katuwiran ng Diyos ay ipinahayag, ang tunay na kalagayan ng kasalanan ay nahayag, na ginawang malinaw na makikita ng liwanag ng Kanyang Presensya. Talakayin natin ang karanasan ni propeta Isaias sa pangitain, sapagkat ito ay lubos na nagpapahayag ng katotohanan na ito:

Isaias 6: 1-3 "... Nakita ko rin ang Panginoon na nakaupo sa isang trono, mataas at mataas, at puno ng templo ang kanyang tren. (2) Sa itaas ay tumayo ang mga serapin ... (3) At ang isa ay sumigaw sa iba, at sinabi, Banal, banal, banal, ang Panginoon ng mga hukbo: ang buong lupa ay puno ng kaniyang kaluwalhatian.

Gaano kalaki ang dapat na ito upang makita ay madalas na ang pangungusap na ibinigay! Tunay na isang pribilehiyo na maaari tayong mamangha! Nakita ni Isaias ang isang pangitain ng trono ng Diyos, at si Kristo sa trono sa Kanyang kaluwalhatian! Namangha kami sa pangitain, ngunit gaano karaming mga kaluluwa ang namamangha sa kawalan ng pananampalataya sapagkat ang karanasan sa pagtingin sa kaluwalhatian ng Diyos ay hindi sa kanilang sarili. Anong karanasan ang sinasalita ko? Tingnan natin kung ano ang tugon ni Isaias sa liwanag ng maluwalhating presensya na ito, at malalaman natin.

Isaias 6: 5 "Nang magkagayo'y sinabi ko, Sa aba ako! sapagkat ako ay nababawi; sapagka't ako'y lalaking may maruming labi, at ako'y tumatahan sa gitna ng isang bayan na may maruming mga labi: sapagka't nakita ng aking mga mata ang Hari, ang Panginoon ng mga hukbo.

Nakita ni Isaias ang kaluwalhatian ng Diyos, at nakita ang kanyang katuwiran na inilatag sa alabok. Ang pagsasakatuparan ng Kanyang presensya ay nagdala kung paano hindi naniniwala siya sa ebanghelyo. Ang lahat niyang nakikita ay siya ay

nabigo sa kaluwalhatian ng Diyos; ang lahat niyang nakikita ay ang kanyang karumihan at kahubaran sa harapan ng Diyos. Pagkatapos ay sa isang pinaka-pwersahang pagtatanghal ng ebanghelyo, upang malaman natin ang kapangyarihan ng Diyos na alisin ang mga kasalanan, ang mga mata ni Isaias ay itinuturo sa altar, kung saan ang inosenteng biktima, ang sakripisyo ni Cristo, ay inilagay para sa mga kasalanan ng buong mundo:

Isaias 6: 6-7 “Nang magkagayo’y lumipad ako sa isa sa mga serapin, na may isang batong uling sa kaniyang kamay, na kaniyang kinuha na may mga panali mula sa dambana: (7) At inilagay niya sa aking bibig, at sinabi, Narito, hinawakan nito ang iyong mga labi; at ang iyong kasamaan ay inalis, at ang iyong kasalanan ay nalinis. ”

Tingnan mo, ano ang nakita natin dito? Ang karanasan ni Isaias ay hindi lamang upang makita ang kanyang pagkakasala, kundi upang makita ang Kordero ng sakripisyo ng Diyos may kaugnayan sa kanyang mga kasalanan na ang kanyang sariling mga kasalanan ay nalinis. Ngayon, ang patotoo ni Isaias ay ang patotoo ng bawat isa na naniniwala sa Kordero ng Diyos: “ang iyong kasamaan ay inalis, at ang iyong kasalanan ay nalinis.” Walang naiwan ni Cristo; maging bago ang Kanyang kamatayan, o pagkatapos, sa pamamagitan ng pangako ng Diyos, “kung saan imposible para sa Diyos na magsinungaling,” (Hebreo 6:18). Ang sakripisyo ni Cristo na darating pa, ay kasing ganda ng tapos na ito. Ganyan ang kapangyarihan ng ebanghelyo sa lahat ng naniniwala:

Roma 1: 16-17 Sapagka’t hindi ko ikinahihiya ang evangelio ni Cristo: sapagka’t ito ang kapangyarihan ng Dios sa ikaliligtas ng bawa’t sumasampalataya ... (17) Sapagka’t sa ganito ay ipinahayag ang katuwiran ng Dios sa pananampalataya sa pananampalataya; ay nakasulat, Ang matuwid ay mabubuhay sa pamamagitan ng pananampalataya. Ngayon, tulad ng Isaias, gayon din naman tayo ay magkaroon ng kapayapaan sa Diyos “sa pamamagitan ng pananampalataya” kung naniniwala tayo.

Roma 5: 1-2 “Sa gayon ay inaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, mayroon tayong kapayapaan sa Diyos sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo: (2) Sa pamamagitan din niya ay mayroon tayong access sa pamamagitan ng pananampalataya sa biyayang ito kung saan tayo nakatayo, at nagagalak sa pag-asa sa kaluwalhatian ng Diyos. “At sa pamamagitan ng pananampalataya sa ano? Ang dugo ng Kordero ng Diyos.

Roma 5: 9-10 “Karamihan nang higit pa noon, na ngayon ay inaring ganap sa pamamagitan ng kanyang dugo, tayo ay maliligtas mula sa galit sa pamamagitan niya. (10) Sapagka’t kung tayo’y mga kaaway, ay nangagkasundo tayo sa Dios sa pamamagitan ng kamatayan ng kaniyang Anak, lalo na kung tayo’y nangagkasundo, ay maliligtas tayo sa pamamagitan ng kaniyang buhay.

Maliwanag na nakita ni Isaias ang Inosenteng Biktima na nagdala ng Kanyang mga kasalanan na waring nagawa na, at ang kanyang patotoo ay nagsasalita tungkol dito sa ganitong paraan. Ganito ang binabanggit ni Isaias tungkol sa Kordero ng Diyos:

Isaias 53: 7 “Siya ay pinahirapan, at siya ay nagdalamhati, ngunit hindi niya binuksan ang kanyang bibig: siya ay dinala tulad ng isang kordero sa pagpatay, at tulad ng isang tupa bago ang kanyang mga shearers ay pipi, kaya hindi buksan ang kanyang bibig.

Pansinin kung paano si Isaias na ito ay isang tapos na gawa pati na rin ang isang bagay na nangyayari sa kasalukuyan habang ang mga salita ay nagsasalita; Si Kristo ay dinala bilang isang kordero sa pagpatay. At patungo sa Isaias ay tila ito ay tapos na, at sa pamamagitan ng patotoong ito ngayon, ito ay parang kahit na sa ngayon, at magagamit para sa makasalanan, upang siya ay maniwala kay Cristo at sa Kanya na napako sa krus. Gayunpaman, ang karanasang ito ay maaari lamang sa pamamagitan ng pananampalataya, na ang pangako ng

Diyos sa ebanghelyo ay maaaring sa amin kasing ganda na kung ito ay nakasulat na sa kasaysayan. Kaya matatag na tiwala si Isaias sa Diyos ng kanyang kaligtasan, na nakita niya na may makahulag pangitain na magaganap, at may katatagan siya nagsalita nang walang alinlangan na ito ay gayon, mula sa isang Diyos na nagtutupad ng Kanyang Salita. Dahil dito, si Jesus ay tinawag na “ang Kordero na pinatay mula sa pundasyon ng sanlibutan” (Apo 13: 8). Ito ang kapangyarihan ng Kordero ng Diyos upang alisin ang ating mga kasalanan! Maaari nating palaging tiyakin ang ating sarili sa mga pangako ng Diyos. Sa amin, “Tapos na” ay hindi lamang inaasahan, ngunit ito ang magiging karanasan natin. Kapag tinanggap natin ang buhay na ito, pinanood natin ang paggawa ng ating Diyos para sa ating kapakanan sa bawat pagsubok at labanan, sa bawa’t pagpapala sa mundo; lahat ng bagay na darating sa atin ay magdadala ng pagpapala sa mundo kung ang ating buhay ay nakatago sa ebanghelyo ng dugo ng Kordero. Samakatuwid, kinakailangang itanaw ang kanyang mga mata sa Kordero ng Diyos na nag-aalis ng Kanyang mga kasalanan, tulad ng kinakailangan para sa atin: walang pagkakaiba. pinapanood natin ang paggawa ng ating Diyos para sa atin sa bawat pagsubok at labanan, sa bawa’t pagpapala sa mundo; lahat ng bagay na darating sa atin ay magdadala ng pagpapala sa mundo kung ang ating buhay ay nakatago sa ebanghelyo ng dugo ng Kordero. Samakatuwid, kinakailangang itanaw ang kanyang mga mata sa Kordero ng Diyos na nag-aalis ng Kanyang mga kasalanan, tulad ng kinakailangan para sa atin: walang pagkakaiba. pinapanood natin ang paggawa ng ating Diyos para sa atin sa bawat pagsubok at labanan, sa bawa’t pagpapala sa mundo; lahat ng bagay na darating sa atin ay magdadala ng pagpapala sa mundo kung ang ating buhay ay nakatago sa ebanghelyo ng dugo ng Kordero. Samakatuwid, kinakailangang itanaw ang kanyang mga mata sa Kordero ng Diyos na nag-aalis ng Kanyang mga kasalanan, tulad ng kinakailangan para sa atin: walang pagkakaiba.

“Kapag tinitingnan nila siya kung sino ang kanilang tinusok, sila ay mananangis para sa kanya, tulad ng isang nanlulumo

para sa isang tanging anak, at umiyak nang masakit sa kanya, tulad ng isang umiiyak sa isang panganay” (Zacarias 12:10, RSV). Kanino natin makita ang tinusok? Ang Anak ng Diyos sa krus-Ang Kanyang mga kamay at paa ay nilusukan ng mga kuko, Ang Kanyang kilay ay tinusok ng mga tinik. “Kapag tinitingnan nila siya kung sino ang kanilang tinusok ...” Sino ang titingnan? Yaong mga nagtagpas sa Kanya. At ano ang resulta? “Sila ay mananangis para sa kanya, tulad ng isang nanlulumo para sa isang tanging anak.” Sa sangkatauhan, tanging sa liwanag ng kaluwalhatian na nagniningning mula sa krus na ang kasalanan ay nakikita kung gaano ito kasindak-sindak; walang ibang paraan kung saan ang isang tao ay maaaring magbangis para sa kasalanan.

ANG WALANG BAHID NA KORDERO

Ngayon, isaalang-alang ang kawalang-sala ng tupa bilang isang angkop na simbolo ni Cristo: “May isang tao na nagtrabaho para sa isang karne ng kumpanya sa pag-iimpake para sa maraming taon. Pinutol niya ang mga lalamunan ng iba’t ibang uri ng mga hayop at narinig ang kanilang mga hiyaw ng kamatayan. Narinig niya ang mga hayop na umuulan. Narinig niya ang mga chickens squawk. Narinig niya ang mga baboy na squeal. Ngunit hindi niya pinatay ang isang tupa. Isang araw, nagdala ang isang magsasaka ng isang kordero upang ihain. Tulad ng negosyo tulad ng dati, kinuha ng lalaki ang kanyang matalim na kutsilyo at pinutol ang lalamunan ng tupa. Ngunit ang kordero ay hindi kumulid tulad ng mga baka, o sumisigaw tulad ng mga pigs, o nagpapaikut-ikot tulad ng mga manok. Ang maliit na tupa ay tahimik na tumayo sa harap ng kanyang berdugo. Sa pamamagitan ng dugo ng buhay na dumadaloy mula sa lalamunan nito, ang maliit na kordero ay umabot patungo sa mamamatay nito, licked ang dugo mula sa kanyang mga kamay, at nagsimulang madapa mula sa gilid sa gilid. Pagkatapos ay ang maliit na tupa ay bumagsak at nawala sa kamatayan. Ang lalaki ay napilitan ng kamatayan ng maliit na tupa upang hindi siya makapatay ng ibang hayop. “Tiyak na ang ganitong karanasan ay maaaring

sabihin sa amin ng isang bagay ng kawalang-sala, at maging ang awa at pag-ibig ng isang kordero! Gayunpaman ang pagkawalang-sala ay maaari lamang mahawakan nang maikli sa kawalang-kasalanan, awa, at pag-ibig ng Isa kung kanino nilikha ang maliit na nilalang! Kinuha Niya sa Kanyang sarili ang sakripisyo na kinakailangan ng kasalanan.

Ngayon, habang ang sakripisyo ng isang kordero ay makikita sa kabuuan bilang angkop na simbolo ng sakripisyo ni Cristo, maliwanag din na ang sakripisyo ng mga hayop ay hindi kailanman tunay na makakakuha ng anumang kasalanan, sapagkat ang isang hayop ay hindi maaaring magbigay para sa halaga ng isang tao, o hindi maaaring magbayad ang isang hayop para sa sukatan ng pagkakasala para sa isang tao, na ginawa sa itaas ng mga hayop. Nagsasalita ang Dios tungkol sa kawalan ng mga sakripisyo ng dugo nang walang Kristo:

Isaias 1:11 "Sa anong layunin ang karamihan ng iyong mga hain sa akin? sabi ng PANGINOON: ... Hindi ako nagagalak sa dugo ng mga toro, o ng mga kordero, o ng mga kambing niya. "

Ang Diyos ay hindi nalulugod sa kamatayan, ngunit handa na ang kamatayan ay dumating kung ito ay nangangahulugan ng pagdadala ng mga kaluluwa sa kaligtasan kay Kristo.

Oseas 6: 6 Sapagka't ako'y naghangad ng kaawaan, at hindi hain; at ang kaalaman tungkol sa Diyos higit sa mga handog na sinusunog.

Ang kaalaman tungkol sa Diyos ay matatagpuan sa ebanghelyo, gaya ng ating hinawakan. At ang mga sakripisyo ay upang dalhin ang mga tao sa isang kaalaman tungkol sa kabutihan at awa ng Diyos, ngunit hindi kailanman nais ng Diyos ang kamatayan ng isang hayop, higit pa kaysa sa Kanyang hinahangad ang nagkasalang paghatol sa isang makasalanan. Tulad ng kamatayan ni Cristo na nagdadala ng mga tao sa kaligtasan, at gayon din sa dugo ng bawat martir, may isang paghahayag na tumutukoy sa kaligtasan kay Kristo. Kahit na ang dugo ng mga marytrs, gayon

din ang dugo ng mga hayop na naging dahilan upang ang mga tao ay tumingin kay Cristo para sa kaligtasan na nagtutupad ng pinakamataas na atas ng lahat ng mga hayop sa parang. Ngunit kung ang sakripisyo ay hindi naging sanhi ng mga tao upang tumingin kay Kristo, ang tanong ay tinanong, "Ano ang layunin ng mga sakripisyo na ito?" (T. 11)

Muli, sinasabi sa atin ng Kasulatan na ang Diyos ay hindi nagnanais, ni nangangailangan ng dugo ng mga toro o ng mga kambing, ngunit nangangailangan ng higit na hain kaysa sa mga ito.

Mga Awit 40: 6-7 "Ang hain at paghahandog ay hindi mo nais; aking binuksan ang mga tainga ko: ang handog na susunugin at ang handog dahil sa kasalanan ay hindi mo iniaatas. (7) Nang magkagayo'y sinabi ko, Narito, ako'y naparito: sa dami ng aklat ay nasusulat tungkol sa Akin ... "

Ang mga salita ni Kristo ay narito na kahit na sa mga araw ni David sa pamamagitan ng Espiritu Santo, "Narito, dumating ako: sa dami ng aklat na ito ay isinulat sa akin ...". Ngayon, anong aklat ang sinasabi nito? Ito ay nagsasalita tungkol sa mismong aklat na inihula ng pagdating ni Kristo sa batas ng mga sakripisyo at mga handog.

Kapag binuksan ng Diyos ang ating mga tainga, makikita natin ang lahat ng ibinigay Niya sa atin bilang iluminado sa pamamagitan ng pananampalataya, sapagkat "ang pananampalataya ay dumarating sa pakikinig, at pandinig sa pamamagitan ng Salita ng Diyos." Ang mga bagay na naririnig natin sa pamamagitan ng Salita ng Diyos ay patnubayan tayo ang ebanghelyo ni Cristo. At ito ay nasa ebanghelyong iyon lamang, upang matukoy ang tunay na halaga ng isang kaluluwa. Si Cristo mismo ay kinuha sa laman ng tao at mamatay sa kahalili ng tao. Ang nag-iisa ay maaaring masiyahan ang mga paghahabol ng sirang batas ng Diyos: "Ikaw ay tiyak na mamamatay ...", at ipakita na ang Diyos ay hindi magtiis ng anuman, kahit na ang kanyang bugtong na Anak, ang Anak kung saan ginawa ang lahat ng mga bagay, ang Isa na mahal na mahal ng Kanyang Ama.

Sa gawaing ito, sa pamamagitan ng pagpapakita na ang Diyos ay hindi magtatagal ang Diyos para sa kaligtasan ng sangkatauhan, at sa pagtupad nito, ang mga pagtatanghal ni Satanas laban sa Diyos ay sa wakas ay masumpungang hindi totoo.

ANG HALAGA

Isaias 53:10 “Gayunpaman, nalugod ang PANGINOON [Ama] na durugin siya; kaniyang pinapagkasala: pagka iyong gagawin ang kaniyang kaluluwa na handog dahil sa kasalanan, kaniyang makikita ang kaniyang binhi, kaniyang palalaguin ang kaniyang mga kaarawan, at ang kalugodlugod ng Panginoon ay uunlad sa kaniyang kamay.

Isaalang-alang na nalulugod ang Ama na sugpuin ang Isa na Kanyang ipinagkaloob, sapagkat ang Kanyang kaluluwa ay ang handog para sa kasalanan upang dalhin ang “kanyang binhi” sa buhay na walang hanggan. Gaano karaming maaaring isaalang-alang ang halaga ng naturang sakripisyo, at ano ang kinakailangan para sa kanya na maging isang walang kasalanan, walang-sala, dalisay na sakripisyo?

1 Pedro 2: 21-22 “... Si Cristo din ay nagdusa para sa atin, na nagbigay sa atin ng isang halimbawa, na dapat ninyong sundin ang kanyang mga hakbang: (22) Na hindi nagkasala, ni ang kasamaan ay nakasumpong sa kanyang bibig:”

Sa mga tao, si Kristo lamang “ay walang kasalanan”, at sa pamamagitan ng Kanyang perpektong sakripisyo, maaari nating malinis mula sa lahat ng ating mga kasalanan. Ang kanyang kawalang-sala bilang isang tao ay kinakailangan upang maging ang Kordero ng Diyos. Tulad ng naunang nabanggit, ang halaga ng tao ay hindi masisiyahan ng mga hayop, sapagkat siya ay isang tao. Gayundin, ang halaga ng isang tao ay maaaring tunay na maipakilala lamang ng Isang handang bayaran ang presyo. Ngayon, napansin natin na ibinigay ng Diyos ang Kanyang tanging Anak sa pag-ibig sa ating mga kaluluwa:

1 Pedro 1: 18-20 “Yamang nalalaman ninyo na hindi kayo tinubos

ng mga bagay na mapapahamak ... (19) Datapuwa't sa mahalagang dugo ni Cristo, na gaya ng isang tupa na walang kapintasan at walang dungis: (20) ang pundasyon ng mundo, ngunit nahayag sa mga huling beses na ito para sa iyo ... "

At sinasabi sa atin ng Biblia na ang Diyos Ama ay hindi kailanman isang tagapag-alaga, ni Kristo mula sa pag-iingat ng Kanyang sariling buhay, ngunit itinakda na ang sakripisyong ito sa kaso na ang sangkatauhan ay dapat mahulog. Kaya sa langit, nagkaroon ng predetermination upang tubusin ang tao sa mahalagang dugo ni Cristo.

2 Timoteo 1: 9-10 Na siyang nagligtas sa atin, at tayo'y tinawag na banal na pagtawag, hindi ayon sa ating mga gawa, kundi ayon sa kaniyang sariling layunin at biyaya, na ibinigay sa atin kay Cristo Jesus bago pa magsimula ang sanglibutan, (10) Datapuwa't ngayon ay nahayag sa pamamagitan ng paglitaw ng ating Tagapagligtas na si Jesucristo, na nagwagi ng kamatayan, at nagdala ng buhay at walang kamatayan sa liwanag sa pamamagitan ng evangelio:

Awit 72: 12-14 "Sapagka't ililigtas niya ang mapagkailangan sa kaniyang paghingi; ang dukha din, at siya na walang katulong. (13) Siya ay ililigtas ang dukha at nangangailangan, at ililigtas ang mga kaluluwa ng nangangailangan. (14) Kaniyang tutubusin ang kanilang kaluluwa mula sa pagdaraya at karahasan: at mahalaga ang kanilang dugo sa kaniyang paningin.

Tunay na isang kahanga-hangang pag-iisip! Na mahalaga tayo sa Kanyang paningin! Kahit sa aming mababang-loob, mortal estate! Na sinasabi, gaano kalaki ang pag-isipan kung anong pagdurusa ang kailangan ng Anak ng Diyos na si Kristo upang maging karapat-dapat na ang Inosenteng Kordero upang alisin ang ating mga kasalanan? Kung sakaling nais nating maunawaan at palakihin ang kalaliman ng halaga ng ating mga kaluluwa sa Diyos, dapat nating isaalang-alang ang sukat ng mga paghihirap ni Cristo na kinakailangan upang maging walang-sala na biktima: hindi isang mabilis at pansamantalang kamatayan tulad

ng sa mga sakripisyo ng hayop; hindi, ang sakripisyo ng Kanyang dugo ay nagsasabi sa atin nang higit pa.

1 Pedro 3:18 “Sapagka’t si Cristo man ay dating naranasan dahil sa mga kasalanan, ang matuwid sa mga di matuwid, upang maibalik niya tayo sa Dios, na pinatay sa laman, ngunit binuhay sa pamamagitan ng Espiritu:

Ang Lamang, ang Inosenteng Biktima, ay talagang nagdusa. Hindi niya hinawakan mula sa tao kahit ang Kanyang sariling buhay. Ang buhay na iyan ay isa sa pagpapahinuhod sa pagiging katulad ng makasalanang laman at tinutukso: “ngunit sa lahat ng mga puntong tinukso na tulad ng sa atin, gayon ma’y walang kasalanan.” (Hebreo 4:15) At sa pagiging tempted, dapat tunay na itinuturing na tama, palakihin ang Kanyang sakripisyo sa ating isipan na higit sa anumang sakripisyo ng hayop, ngunit ang sakripisyo ni Cristo ay higit sa atin kaysa ito. Ang karagdagang timbang ay maaaring karagdagang idinagdag sa paghihirap na iyon kapag naiintindihan ang isang bagay ng dakilang intimacy na gaganapin sa pagitan ng Ama at ng Kanyang Anak. Ang gayong pag-aaral ay sobrang lapad, at walang alinlangang pag-aaralan natin ito para sa kawalang-hanggan, ngunit alang-alang sa haba ng pag-aaral na ito, ang ilang mga pahayag na nagpapakita na ang intimacy ay maaaring magkasiya.

“Ako at ang aking Ama ay iisa.” (Juan 10:30) Sinabi ni Jesus. Sinasabi rin Niya ang tungkol sa Kanyang kaugnayan sa Ama, “Pinagkalooban ako ng Panginoon sa simula ng kanyang daan, bago ang kanyang mga gawa ng matanda ... Pagkatapos ay nasa tabi ko siya, tulad ng isang nagdala sa kanya: at ako ay araw-araw na galak, nagagalak bago siya “(Mga Kawikaan 8:22, 30) Ang Anak ay hindi kailanman naging walang Ama, ni nakilala ang anuman kundi ang malapit na pakikipag-isa sa Presensya ng Kaniyang Ama. Sa pagsasalita nito sa Kanyang panalangin, sinabi ni Cristo: “At ngayon, O Ama, luwalhatiin mo ako sa iyong sarili sa kaluwalhatian na mayroon ako sa iyo bago ang sanlibutan.” (Juan 17: 5) Sa pahayag na ito lamang, mga edad walang katotohanang nakuha. Wala nang mga tunay na nauunawaan

kung gaano katagal na ang pagsasama na ito sa pagitan ng Diyos Ama at ni Kristo na Anak ay, sapagkat ito ay mahaba sa kawalang-hanggan nakaraan na sa may wakas na pag-iisip, halos walang pasimula. Para kay Kristo, ang pagsasama na iyon ay hindi kailanman nabali. Ang Ama, sa pagsasalita ng malapit na pakikisama sa Kanyang minamahal na Anak, ay gumagalaw kay Zacarias sa hula: "Gumising, O tabak, laban sa aking pastol, at laban sa taong aking kapwa, sabi ng PANGINOON ng mga hukbo ..." (Zacarias 13: 7) Sa pag-set ito ng pundasyon upang magkaroon ng sulyap sa pagiging matalik sa pagitan ng Ama at ng Kanyang minamahal na Anak, maaari tayong mas maunawaan ang pagdurusa na talagang tinitiiis ng Anak na maging Kordero.

Sinasabi sa Kasulatan sa atin ang sakripisyo: "At ipapatong niya ang kaniyang kamay sa ulo ng handog ukol sa kasalanan." Ngunit ito ay isang sagisag lamang ng nasugatan na ulo ni Cristo. Kung ang Prinsipe ng kapayapaan ay nakaranas lamang ng korona ng mga tinik, sapat na iyan, ngunit higit pa ang ibig sabihin nito: sapagkat ang paghahandog para sa kasalanan na ang mga kasalanan ng mundo ay inilagay sa Kanyang ulo ay higit pa rito. Ang tunay na bigat ng sakripisyo para sa kasalanan ay maaaring makita sa kadakila ng kasalanan at kung ano ang ginagawa nito sa tao. Pinagtiisan niya ang parusa ng kasalanan; at higit pa, pinahintulutan Niya ang sakit ng paghihiwalay mula sa Kanyang Ama: "ang iyong mga kasamaan ay naghiwalay sa pagitan mo at ng iyong Diyos, at ang iyong mga kasalanan ay nagtago ng Kanyang mukha mula sa iyo." Ngunit hindi Siya ang mga kasalanan Niya.

Isaias 53: 5-6 "Nguni't siya'y nasugatan dahil sa ating mga pagsalangsang, siya'y nabugbog dahil sa ating mga kasamaan: ang parusa ng ating kapayapaan ay sumasa kaniya; at sa kanyang mga guhit ay gumaling tayo. (6) ... inilagay ng Panginoon sa kanya ang kasamaan ng ating lahat. "

Ngayon ang paghihirap ng Kordero ng Diyos ay tunay na tunay. Itinatabi ang Kanyang kaluluwa ay isang paghihiwalay na hindi kailanman naging bago pa ang mga pundasyon ng mundo,

ngunit kailangang matiisin na bayaran ang Kanyang sariling dugo ng sahod ng kasalanan. Ang kasalanan ay nangangahulugang kamatayan. Ang ibig sabihin ng kamatayan ay paghihiwalay. At ang paghihiwalay ay nangangahulugan ng isang gastos na walang hanggan na hindi ito maaring bigyang-pansin: at walang makakasimpatiya sa kalakhan ng gayong sakripisyo. Gaano pa kaya kung isinasaalang-alang natin na Siya ay “hindi nagkasala” at hindi Siya karapat-dapat sa paghiwalay! Ngunit ang nag-iisa ay maaaring maging kwalipikado sa Kanya bilang ating kapalit; bilang ating Kordero para sa kasalanan.

2 Corinto 5:21 “Sapagkat ginawa niya siyang kasalanan para sa atin, na hindi nakakilala ng kasalanan; upang tayo’y gawin ng katuwiran ng Dios sa kaniya.

LUMBAY HANGGANG KAMATAYAN

Di-nagtagal ay natapos ni Cristo ang gawain na ibinigay sa Kanya. Ito ay ang Paskuwa kung kailan dapat na ang Kordero ay ibinigay upang patayin para sa lahat na maniniwala sa Kanya bilang perpektong Sakripisyo. Habang kasama ng mga disipulo, binigyan Niya ang tinapay at alak bilang simbolo ng Kanyang nasira katawan at ng Kanyang ibinuhos na dugo. Dapat silang makibahagi sa mga simbolong ito bilang isang pagtatanghal na tinanggap nila mismo ang Kanyang sakripisyo, at naniwala sila na sa Kanya, ang kanilang mga kasalanan ay ilalagay. Gayon din sa sandaling ito nang kunin nila ang pakikipag-isa ng Kordero, at nakikibahagi sa Kanyang kamatayan, ang kasalanan ay tunay na inilagay sa ulo ng Kordero ng Diyos.

Marcos 14: 33-36 “At dinala niya si Pedro at si Santiago at si Juan, at nagpasimulang masindak ang pagkamangha, at totoong mabigat; (34) At sinabi niya sa kanila, Ang aking kaluluwa ay totoong namamanglaw hanggang sa kamatayan: mangatira kayo rito, at mangagpuyat. (35) At lumakad siya ng kaunti, at nahulog sa lupa, at nananalangin na, kung posible, ang oras ay maaaring humiwalay sa kanya. (36) At sinabi niya, Abba, Ama, lahat ng mga bagay ay nangyayari sa iyo; alisin mo sa akin ang

sarong ito: gayon ma'y hindi ang ibig ko, kundi ang iyong ibig.

Ang mga sakit ng paghihiwalay mula sa Diyos ay totoong tunay, nagdadala ng kalungkutan sa Kanya na sumaklaw sa buong sangkatauhan. Inipit ni Kristo ang lupa habang ang paghawak ng Kanyang kaluluwa sa Diyos ay pinutol. Ipinangako ni Cristo na ibaling ang kalungkutan sa mga disipulo nang ipadala Niya ang Espiritu ng Katotohanan, at magdudulot ito ng ganap na kagalakan.

Mga Awit 16:11 "Ipakikita mo sa akin ang landas ng buhay: sa iyong harapan ay puno ng kagalakan ..." Ngayon, hindi naramdaman ni Cristo ang kagalakan, ngunit ang kalungkutan, at ang pangakong iyan ay matutupad lamang sa pamamagitan ng mismong paraan. Ang tunay na kalungkutan ng kamatayan mismo: paghihiwalay mula sa Wellspring ng buhay, paghihiwalay mula sa Presensya ng Diyos, ang paghihiwalay na nadama ng ating mga unang magulang nang alam nilang sila ay hubad. "Tunay na dinala niya ang ating mga karamdaman, at dinala ang ating mga kalungkutan" (Isa 53: 4)

Mateo 27:46 At nang mga oras na ikasiyam ay sumigaw si Jesus ng malakas na tinig, na nagsasabi, Eli, Eli, lama sabactani? sa makatuwid baga'y, Dios ko, Dios ko, bakit mo ako pinabayaan?

Ito ang pagdurusang ni Kristo upang matiis, bukod pa sa kagipitan na taglay ang anak ng tao. Totoo na ang pagsasakripisyo ng hayop ay hindi pa rin nakaharap sa paghihirap sa panukalang iyon, ngunit gaano pa ang nalalaman ng Anak ng Diyos: lubusang nakaaalam sa Kanyang walang-tigil na pakikisama sa Diyos na Kanyang Ama, na ngayon ay mapapasama upang bayaran ang presyo para sa paghihimagsik ng tao . Sinasabi na ang halaga ng isang bagay ay hindi tinutukoy ng bagay mismo kundi ng isa na gustong bayaran ang presyo para sa bagay na iyon, at kapag nakita natin ang kalaliman ng pangako sa sakripisyo na talagang nais ng Diyos Ama at ng Kanyang Anak

upang magbayad para sa iyo at para sa akin, maaari naming maipakita nang mabuti na ito ay isang walang katapusang sakripisyo sa kanilang relasyon.

ANG SAPAT NA SAKRIPISYO

Ang mga bagay na natiyak ng dugo ni Cristo para sa atin, hindi ang isang di-mabilang na dami ng mga pahina o mga artikulo ay maaaring sapat na masasabi. 1 Corinto 6:20 "... hindi kayo ang inyong sarili. Sapagka't kayo'y binili na may halaga: kaya't luwalhatiin ninyo ang Dios sa inyong katawan, at sa inyong espiritu, na siyang sa Dios. "Kung tayo'y nabibili ng dugo na iyan, hindi tayo sariling. Nang malaman ang dugo na nabuhos sa walang katapusang halaga, maaari nating madaling makita na ang Diyos ay hindi isang tagal ng anumang mabuting bagay, ngunit ibinigay ang Isa na ginawa Niya sa lahat ng langit.

Roma 8: 32-33 "Siya na hindi ipinagkait ang kaniyang sariling Anak, kundi iniligtas siya para sa ating lahat, kung papaano hindi siya makakasama sa kanya ng malayang paghahatid sa amin ng lahat ng mga bagay? (33) Sino ang maglalagay ng anumang bagay sa tungkulin ng mga hinirang ng Diyos? Ang Diyos ang nagpapatwiran. "

Bukod pa rito, ang kamatayan ay binayaran nang lubusan sa kasiyahan ng mga batas na sinasabing: Ang Diyos ay hindi isang sinungaling, at sa katunayan ay nagdala ng parusa, ngunit sa pamamagitan ng Inosenteng Kordero, isang pagtubos ay ginawa. Sa Kristo, natagpuan natin ang mga salita na natupad:

Awit 85: 10-11 "Ang awa at katotohanan ay natutugunan; ang katuwiran at kapayapaan ay hinalikan ang bawat isa. (11) Ang katotohanan ay bubunutin sa lupa; at ang katuwiran ay magmumula sa langit. "

Sa pamamagitan ng dugo ni Kristo, may access tayo sa katuwiran na hindi sa ating sarili. Higit pa rito, mayroon tayong kapayapaan na lumalampas sa mga huwad na katiyakan ng isang diyos na walang Diyos; isang kapayapaan lamang ang

nakakasiguro sa Diyos sa pamamagitan ng dugo ng Kanyang Anak.

Juan 14:27 “Ang kapayapaan ay iniwan ko sa inyo, ang aking kapayapaan ay ibinibigay ko sa inyo: hindi gaya ng ibinibigay ng mundo, ibinibigay ko sa inyo. Huwag magulumihanan ang iyong puso, ni matakot. At ang kamatayan ni Kristo ay malinaw na walang hanggan ng isang sakripisyo kaysa sa anumang makapaghahatid ng makamundong sakripisyo: Mga Taga Roma 5: 1, 7-11 “Kaya’t dahil sa pagiging matuwid sa pamamagitan ng pananampalataya, mayroon tayong kapayapaan sa Diyos sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu Cristo: ... ang tao ay mamamatay: gayon pa man dahil sa isang mabuting tao ang ilan ay maaaring mangahas na mamatay. (8) Nguni’t pinuri ng Dios ang kaniyang pagibig sa atin, sa gayon, samantalang tayo’y mga makasalanan pa, si Cristo ay namatay dahil sa atin ... (10) Sapagka’t kung tayo’y mga kaaway, ay nangagkasundo tayo sa Dios sa pamamagitan ng kamatayan ng kaniyang Anak, , na nakipagkasundo, tayo ay maliligtas sa pamamagitan ng kanyang buhay. (11) At hindi lamang gayon, kundi tayo rin ay nagagalak sa Diyos sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na sa pamamagitan niya ay tinanggap na natin ngayon ang pagtubos. ”

ANG DUGO NG TIPAN

Ang bawat sugat na nagdadala sa kasalanan sa paglikha ng Diyos ay maaaring tunay na magbubunyag ng isang kutsilyo sa lalamunan ng “Kordero ng Diyos,” at sa bawat kasalanan, ang krus ay malinaw na nagpapakita kung ano ang nagawa kay Cristo, ngunit ang kasalanan ay hindi kailangang maging sa ating karanasan anumang na.

Mga Taga Roma 6:11 “Gayundin, isipin din ninyo ang inyong sarili na tunay na patay sa kasalanan, ngunit buhay sa Diyos sa pamamagitan ni Jesu-Cristo na ating Panginoon.”

At natural na ang kamatayan sa kasalanan ay sa pamamagitan ng mismong kamatayan ni Kristo. Ang dugo ni Cristo ay parehong pagpurga at itinalaga ang mga taong sumapi sa Kanyang dugo na

sakripisyo, at ito ay sa pamamagitan lamang nito na ang mga kasalanan ay maaaring alisin. Ang tanong ay tinanong ng apostol, “paano tayo, mga patay sa mga kasalanan, mabuhay pa roon?” Kung tunay na pinaniniwalaan natin, ang sagot ay hindi natin magagawa. Sa ebanghelyo, tunay na masasabi na “kung ang isang tao ay namatay para sa lahat, ang lahat ay patay:” (2 Corinto 5:14) At para sa mga tumanggap ng dugo sa ganitong paraan, sila ay lubos na nakaugnay sa Kanyang sakripisyo bilang Si Isaias ay.

Mateo 26:28 “Sapagkat ito ang aking dugo ng bagong tipan, na ibinuhos para sa marami para sa kapatawaran ng mga kasalanan.”

Sa sinaunang panahon sa Israel, ang sakripisyo ng dugo mula sa isang hayop ay ginamit upang ipakita ang pagtatalaga ng bayan ng Diyos sa mismong sakripisyo. Pansinin kung paano ang dugo ng sakripisyo ay sumali sa altar, sa mga anak ng Diyos, at sa lahat ng mga bagay na nauukol sa kanilang kaugnayan sa Diyos:

Exodo 24: 6-8 At kinuha ni Moises ang kalahati ng dugo, at inilagay sa mga baso; at ang kalahati ng dugo ay iniwisik niya sa altar. (7) At kinuha niya ang aklat ng tipan, at binasa sa pakinig ng bayan: at kanilang sinabi, Lahat ng sinabi ng Panginoon ay aming gagawin, at maging masunurin. (8) At kinuha ni Moises ang dugo, at iniwisik sa bayan, at sinabi, Narito, ang dugo ng tipan, na ginawa ng Panginoon sa inyo tungkol sa lahat ng mga salitang ito.

Ngayon, ang dugo na ito ay hindi naiiba sa anumang iba pang dugo ng nilalang. Hindi ito maaaring masiyahan o italaga ang kahit sino nang walang pananampalataya sa lahat. Ni ang mga nabigo sa pag-unawa sa dugo ni Kristo ay makatatanggap ng anumang pakinabang dito. Pansinin na kailangang hawakan ng dugo ang mga bagay na itinalaga. Iyan ay katulad ng kay Isaias noong ang buhay na karbon mula sa altar ng sakripisyo ay humipo sa kanyang mga labi; na kumakatawan kay Cristo, at angkop sa kanya para sa ministeryo ng propeta.

Hebreo 9: 22-23 "At halos lahat ng bagay ay sa pamamagitan ng batas na nalinis ng dugo; at walang pagbubuhos ng dugo ay walang kapatawaran. (23) Samakatuwid kinakailangan na ang mga pattern ng mga bagay sa mga langit ay dapat na purified sa mga ito; datapuwa't ang mga bagay sa langit ay may mas mabuting mga hain kaysa sa mga ito. "

At ano ang mas mahusay na sakripisyo? Ang sakripisyo ni Cristo sa pamamagitan ng pananampalataya. Iyan ay sapat upang linisin ang Isaias ng kanyang kasamaan noon, at sapat na upang linisin ang ating kasalanan ngayon. Iyan ang dugo ng pagtatalaga; pinapayagan ang ating mga kaluluwa kay Kristo. Walang pagkakaiba, maliban sa natapos na katotohanang si Cristo ang gumaganap ng mismong bagay na ibinigay Niya sa Kanyang sarili. Ngunit ang bagay na iyon ay maaaring makamit sa sinumang naniniwala sa kaluluwa, at NAGLILINGKOD SA BAWAT PAGESALUWAS SA KALULUWA, sa sandaling iyon ng paniniwala. At ito ay nag-iisa na kung saan ay magbigay sa amin upang maging kung ano ang tinatawag na sa amin upang maging. Mga Hebreo 9:14 Gaano pa kaya ang dugo ni Cristo, na sa pamamagitan ng walang hanggang Espiritu ay naghandog sa kanyang sarili na walang kapintasan sa Diyos, nililinis ang inyong budhi mula sa patay na mga gawa upang paglingkuran ang buhay na Diyos? At kung tayo ay linisin mula sa mga patay na gawa upang paglingkuran ang buhay na Diyos,

Roma 12: 1 "Kaya nga, mga kapatid, ipinamamanhik ko sa inyo, sa pamamagitan ng mga kaawaan ng Diyos, na inyong iharap ang inyong mga katawan na isang buhay na hain, banal, katanggap-tanggap sa Diyos, na inyong makatwirang paglilingkod."

Ikaw, ang iyong sarili, ay magiging isang buhay na sakripisyo. Ang lahat ng iyong sinasabi at ginagawa ngayon ay upang ihayag ang Kordero ng Diyos. Pagkatapos ng buong mundo, sa pagtingin sa buhay na sakripisyo na ito, "bago na ang mga mata ni Jesus Cristo ay maliwanag na itinakda, ipinako sa krus", ay makikita ang kaluwalhatian ni Kristo sa pamamagitan ng iyong pag-uugali. At sa pag-ugnay sa kanila sa pamamagitan

ng iyong buhay, maaari din silang mahawakan sa buhay na uling ng altar, at pumasok sa awa at biyaya na dumating sa iyo sa pamamagitan ng sakripisyo ni Cristo.

KONKLUSYON

Kaya kung ano pagkatapos? Ito ang tawag para sa mga hindi nakakaalam ng kapayapaan na tanging ang dugo ni Cristo ang makapagtatangol; na ang paglilinis na Siya lamang ang makapagdadala. Upang maitakda sa harap ng mga tao ang Kordero ng Diyos na nag-aalis ng mga kasalanan ng mundo ay ang pinakamahalaga at mahalaga sa mga gawa. Sinasabi sa atin ng Kasulatan na “Siya ay hinamak at tinanggihan ng mga tao”, at gaano totoo din ito ngayon ni Cristo? Gayunpaman, ito ay ang mensaheng iyon na isang tawag sa trumpeta upang ituro ang mga mata ng lahat ng tao sa pinaka-kailangan, sapagkat sa pamamagitan ng Sakripisyong iyon lamang ang kasalanan ay maaaring alisin (at ang puntong iyon ay binanggit nang paulit-ulit, dahil ito ang punto ng maraming hindi na pumasok sa paniniwala sa, na dapat pinindot sa bahay sa isip). Samakatuwid ang kaalaman sa Kordero na iyon ay napakahalaga para sa lahat upang makita nang malinaw ang makapangyarihang kaligtasan na ibinigay ng Diyos at ni Cristo sa lahat ng naniniwala; upang makita mo na Siya ay naglagay ng mga pag-angkin sa iyong buhay at isang halaga, sapagkat nakita Niya kung ano ang maaari mong maging sa pamamagitan ng dugo ni Cristo, at na ang Kordero ng Diyos ay maaaring “maliwanag na itinakda, ipinako sa krus sa gitna mo” sa araw na ito sa lahat ng naniniwala. Anong kalaliman ng pagmamahal! Napakagandang kaligtasan! Tatanggapin mo ba ang Cordero at maging isang buhay na sakripisyo ngayon?

7 Facts About the Seventh Day

Adapted from Why God Said Remember by Joe Crews.

Part of Satan's strategy to destroy humanity's trust in God has been to attack His claim as the Creator. Obviously, the theory of evolution is part of this deceptive and soul-destroying effort. With its amoral humanistic emphasis, Darwin's doctrine has turned millions into religious skeptics and enshrouded in darkness their need for the Savior.

Yet while many Christians rightly denounce this unscientific belief, ironically, many are still falling into the devil's trap of denying God's sovereignty over the earth. That trap is the ages-long effort to twist and destroy the observance of the seventh-day Sabbath.

Through Satan's false information and man's trust in traditions over the sure word of Scripture, millions of Christians have been led to discount or even reject the importance of observing the Sabbath. "The seventh day is the sabbath of the Lord: ... in it thou shalt not do any work" ([Exodus 20:10](#)). No one disagrees with the clear meaning of this text, yet millions are finding ways not to follow it.

Why? The general Bible ignorance of the church and the clever arguments of Satan have created a climate of prejudice against the holiness of the seventh day in favor of the observance of Sunday. So in the interest of promoting God's law over the theories of men, let's take a moment to rediscover some amazing facts about the seventh-day Sabbath.

Fact #1:

The Seventh-day Sabbath Establishes

God's Sovereignty

Why does Satan hate the Sabbath so much? Because the Sabbath identifies the true God and His claim of ultimate sovereignty.

God certainly anticipated the controversy over the Genesis account of Creation. He knew that after the fall of man, there would be doubts about His claims of manufacturing all the staggering mass of matter by merely commanding it to exist.

To safeguard His sovereignty, He established a mark that denoted His absolute right to rule as Lord. He chose to memorialize His display of creative power by setting aside the seventh day of the Creation week as a holy day of rest and remembering.

God wrote these words: "Remember the sabbath day, to keep it holy. Six days shalt thou labour, and do all thy work: But the seventh day is the sabbath of the Lord thy God: in it thou shalt not do any work. ... For in six days the Lord made heaven and earth, the sea, and all that in them is: ... wherefore the Lord blessed the sabbath day, and hallowed it" ([Exodus 20:8-11](#)).

Once a week, as the earth rotates on its axis through space, the Sabbath reminder travels around the earth reaching every man, woman, and child with the message of an instant creation and the one who did the creating.

Why did God say remember? Because to forget the true Sabbath is to forget the true Creator.

Does it really matter that much? See "The One Unimportant Commandment?" below.

Fact #2:

The Seventh-day Sabbath Was Made for Everyone

A multitude of Christians call God's fourth commandment the "Jewish Sabbath." But nowhere is this expression found in the Bible. The seventh day is called "the sabbath of the Lord," and it is never called "the sabbath of the Jew" ([Exodus 20:10](#)).

Luke, a Gentile writer of the New Testament, often refers to things that were particularly Jewish. He writes of the "nation of the Jews," "the people of the Jews," "the land of the Jews," and the "synagogue of the Jews" ([Acts 10:22](#); [12:11](#); [10:39](#); [14:1](#)). But he never refers to the "sabbath of the Jews," although he mentions the Sabbath repeatedly.

Christ also taught that "the sabbath was made for man" ([Mark 2:27](#)). Adam and Eve were the only two people who existed when God actually established the Sabbath. There were no Jews in the world until 2,000 years later, so it was never meant just for the Jews. Jesus uses the term "man" in the generic sense, referring to all mankind. The same word is used in connection with the institution of marriage that was also introduced at creation. Certainly no Christian can believe that marriage was made only for the Jews.

Fact #3:

It's Not About Just Keeping Any Day

Every word of God's Ten Commandments was written by His own hand in stone. Every word is serious and meaningful. No line in them is ambiguous or mysterious. Sinners and Christians, educated and uneducated, are not confused about the words "seventh day." So why do they discount those words if every other word in the commandments is considered to be ironclad?

Satan wants the world to accept Sunday as the day he has chosen for worship, but any day will do for him so long as it means we're breaking God's command.

Genesis describes the origin of the Sabbath like this: "Thus the heavens and the earth were finished, and all the host of them. And on the seventh day God ended his work which he had made. ... And God blessed the seventh day, and sanctified it: because that in it he had rested from all his work which God created and made" ([Genesis 2:1-3](#)).

Which day did God bless and sanctify? The seventh day. How was it to be kept holy? By resting. Could any of the other six be kept holy? No. Why? Because God commanded not to rest those days but to work. Does God's blessing make a difference? Of course. Parents pray for God to bless their children because they believe it makes a difference. The seventh day is different from all the other days because it has God's blessing.

Has God ever given man the privilege of choosing his own day of rest? No. In fact, God confirms in the Bible that the Sabbath is a matter settled and sealed by His own divine power. Read Exodus 16. For 40 years, God worked three miracles every week to show Israel which day was holy: (1) No manna fell on the seventh day; (2) they could not keep manna overnight without spoilage; (3) but when they kept manna over the Sabbath, it remained sweet and fresh!

But some Israelites had the same idea as many Christians have today. They felt that any day in seven would be okay to keep holy: "It came to pass, that there went out some of the people on the seventh day for to gather, and they found none." What happened? "And the Lord said unto Moses, How long refuse ye to keep my commandments and my laws?" ([Exodus 16:27, 28](#)).

God met them and accused them of breaking His law by going forth to work on the seventh day. Would God say the same thing

to those who break the Sabbath today? Yes. He is the same yesterday, today, and forever ([Hebrews 13:8](#)).

But why the seventh day, exactly? See “Why the Seventh Day?” below.

Fact #4:

We Know the True Seventh Day

Some reject the seventh-day Sabbath over the belief that we cannot know which day it falls on today, so picking any day should be okay. But this is fallacy. Here are four proofs that identify the true Sabbath.

1: According to Scripture, Christ died on Friday and rose on Sunday, the first day of the week. Practically all churches acknowledge this by observing Easter Sunday and Good Friday. “This man went unto Pilate, and begged the body of Jesus. And he took it down, and wrapped it in linen, and laid it in a sepulchre that was hewn in stone, wherein never man before was laid. And that day was the preparation, and the sabbath drew on. The women also, which came with him from Galilee, followed after, and beheld the sepulchre, and how his body was laid. And they returned, and prepared spices and ointments; and rested the sabbath day according to the commandment” ([Luke 23:52–56](#)).

This is clear evidence that Jesus died the day before the Sabbath! The day of His death was a “preparation day” because it was the time to get ready for the Sabbath. Notice, then, that the women rested over the Sabbath “according to the commandment.” The commandment says, “The seventh day is the Sabbath,” so we know they were resting on Saturday. The very next verse says, “Now upon the first day of the week, very early in the morning, they came unto the sepulchre, bringing the spices which they had prepared. ... And they found the stone rolled away from the sepulchre” ([Luke 24:1, 2](#)).

2: The calendar has not been changed so as to confuse the days of the week. Just as we know that Jesus and His followers observed the same day as Moses, we can be positive that our seventh day is the same day Jesus observed. Pope Gregory XIII did make a calendar change in 1582, but it did not interfere with the weekly cycle. What did Gregory do to the calendar? He changed Friday, October 5, 1582, to be Friday, October 15, 1582. He did not affect the weekly cycle of days.

3: The Jews have observed the seventh day from the time of Abraham, and they still keep it today. An entire nation of people, all around the world, continue to observe a Sabbath they have known for more than 4,000 years.

4: Over 100 languages on earth use the word "Sabbath" for Saturday. For example, the Spanish word for Saturday is "Sabado," meaning Sabbath. What does this prove? It proves that when those languages originated long ago, Saturday was recognized as the Sabbath day and was incorporated into the very name of the day.

Fact #5:

The Sabbath Is Not a Memorial of Deliverance Out of Egypt

This is a belief taken and twisted out of the Old Testament: "The seventh day is the sabbath of the Lord thy God: in it thou shalt not do any work, thou, nor thy son, nor thy daughter, nor thy manservant, nor thy maidservant, nor thine ox, nor thine ass, nor any of thy cattle, nor thy stranger that is within thy gates; that thy manservant and thy maidservant may rest as well as thou. And remember that thou wast a servant in the land of Egypt, and that the Lord thy God brought thee out thence through a mighty hand and by a stretched out arm: therefore the Lord thy God commanded thee to keep the sabbath day" ([Deuteronomy 5:14, 15](#)).

Some people suggest this means that God gave the Sabbath as a memorial of the Exodus from Egypt. But the Genesis story of the making of the Sabbath ([Genesis 2:1-3](#)) and the wording of the fourth commandment by God ([Exodus 20:11](#)) reveals the seventh-day Sabbath as a memorial of creation.

The key to understanding these two verses rests in the word "servant." God said, "Remember that thou wast a servant in the land of Egypt." And in the sentence before, He reminds them "that thy manservant and thy maidservant may rest as well as thou." In other words, their experience in Egypt as servants would remind them to deal justly with their servants by giving them Sabbath rest.

It was not unusual for God to harken back to the Egyptian deliverance as an incentive to obey other commandments. In [Deuteronomy 24:17, 18](#), the Bible says, "Thou shalt not pervert the judgment of the stranger, nor of the fatherless; nor take a widow's raiment to pledge. ... Thou wast a bondman in Egypt, and the Lord thy God redeemed thee thence: therefore I command thee to do this thing."

Neither the command to be just nor to keep the Sabbath was given to memorialize the Exodus, but God told them that His goodness in bringing them out of captivity constituted a strong reason for them to deal kindly with their servants on the Sabbath and treating justly the strangers and widows.

In the same way, God spoke to them in [Leviticus 11:45](#), "I am the Lord that bringeth you up out of the land of Egypt ... ye shall therefore be holy." No one would insist that holiness did not exist before the Exodus or that it would be ever afterwards limited only to the Jews!

Fact #6:

The Sabbath Is Not Meant to Memorialize the Resurrection

It is true that Jesus rose on a Sunday. It is one of the pivotal moments in the history of the world.

But nowhere does the Bible hint that we should keep Sunday holy. Many other wonderful events occurred on certain days of the week, but we have no command to keep them holy either.

There is, of course, a memorial of the resurrection commanded in the Bible, but it is not to determine a new day of worship. Paul wrote: “Therefore we are buried with him by baptism into death: that like as Christ was raised up from the dead by the glory of the Father, even so we also should walk in newness of life” ([Romans 6:4](#)). Baptism is the memorial of Christ’s death, burial, and resurrection. However, the Sabbath is a memorial of creation.

Still have a question about this? See “The Upper Room” below.

Fact #7:

The Sabbath Will Be Celebrated for Eternity

The Sabbath is an arbitrary arrangement of God that serves a powerful purpose. It is His claim – His seal – over the world and all human life. It is also a sign of the redemption He offers to every single one of us.

Surely this is why God will preserve Sabbathkeeping throughout eternity. That’s right! “For as the new heavens and the new earth, which I will make, shall remain before me, saith the Lord, so shall your seed and your name remain. And it shall come to pass, that from one new moon to another, and from one sabbath to another, shall all flesh come to worship before me,

saith the Lord” ([Isaiah 66:22, 23](#)).

The Sabbath is so precious to God that He will have His people observe it throughout all time in the beautiful new earth to come. If it is so precious to Him, should it not be precious to us? If we are going to keep it through all eternity, why not keep it now as our pledge of obedience to Him?

Trust and Obey: There Is No Other Way

It is easy to understand why the devil has waged a continuing, desperate battle against the seventh-day Sabbath. He has worked through the pride of tradition, misinformation, and religious bigotry to destroy the sanctity of God’s special sign of authority – the Sabbath.

But with these Sabbath facts in hand, may God grant every Christian the courage to honor the Sabbath commandment as His special test of our love and loyalty.

It might be a duty to keep the seventh-day holy. But it should not be a burden. In an age of false gods and spirituality, of atheistic evolution, and the stubborn traditions of men, the world needs the Sabbath more than ever. It is more than just a test of our loyalty to the Creator. It is more than just a sign of our sanctification through His power. It is His promise of a lasting, eternal gift of restoration.

More Interesting Facts!

The One Unimportant Commandment?

God made it very clear that, regardless of feelings, those who abuse the Sabbath are guilty of breaking His law. James explains that it is a sin to break even one of the Ten Commandments: “For whosoever shall keep the whole law, and yet offend in one point, he is guilty of all. For he that said, Do not commit adultery, said also, Do not kill. Now if thou

commit no adultery, yet if thou kill, thou art become a transgressor of the law" ([James 2:10](#), [11](#)).

Most of the commandments begin with the same words: "Thou shalt not." But the fourth commandment is introduced with the word "Remember." Why? Because God was commanding them to call something to memory that already existed but had been forgotten.

Why the Seventh Day?

Why did God bless the seventh day as a day of worship? Because He had just created the world in six days. It was a memorial to the birth of the world, a reason to remember that mighty act.

So could the Sabbath memorial be changed? No. Because it points backward to an accomplished fact. For instance, July 4 is Independence Day in the United States. Can it be changed? No. Because the Declaration of Independence was signed on July 4, 1776. Your birthday cannot be changed either. It is a memorial of your birth, which happened on a set day. History would have to run through again to change your birthday, to change Independence Day, or to change the Sabbath day. We can call another day Independence Day, and we can call another day the Sabbath, but that does not make it so.

The Upper Room

Those who believe that Sunday worship honors the resurrection of Jesus often cite the upper room meeting of the disciples on the same day that He rose from the grave. They argue that this gathering was meant to celebrate His resurrection. But the Bible record of the event reveals another set of circumstances.

Mark writes that even though the disciples were confronted

with the eyewitness story of Mary, they “believed not. After that he appeared in another form unto two of them, as they walked, and went into the country. And they went and told it unto the residue: neither believed they them. Afterward he appeared unto the eleven as they sat at meat, and upbraided them with their unbelief and hardness of heart, because they believed not them which had seen him after he was risen” ([Mark 16:11–14](#)).

Obviously, none of those upper room disciples believed that He was raised from the dead, so they could not have been joyously celebrating the resurrection. John explains their reason for being together with these words: “The doors were shut where the disciples were assembled for fear of the Jews” ([John 20:19](#)).

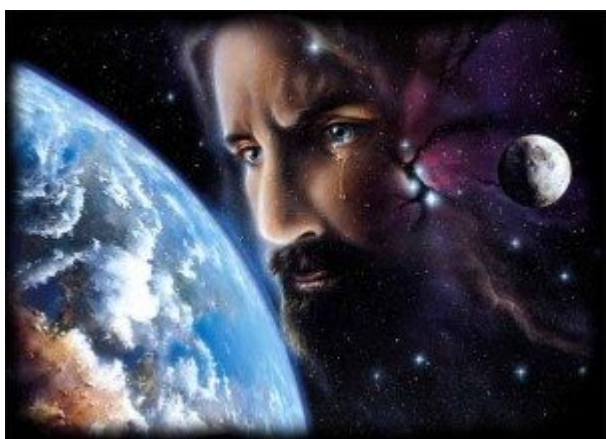
Ang Rebelasyon Ni Hesukristo: Ang Selyo Ng Buhay na Diyos

Sa Biblia, nakita natin ang lawak ng kung ano ang dapat nating dalhin sa pagtingin. Ang Salita ng Diyos ay upang bigyan kami ng isang karanasan na nagiging sanhi sa amin upang tingnan ang mundo, hindi bilang tao nakikita ito, dahil “ang diyos ng mundo na ito ay binulag ang mga isip ng mga hindi naniniwala”, ngunit ito ay nagbibigay sa amin ng isang magkano ang iba’t ibang mga pananaw . Ang isang iba’t ibang mga pananaw ay hindi lamang nagdudulot sa atin na makita kung sino ang Diyos, kundi sa pagtingin sa kung sino ang Diyos, upang makita ang mundo sa isang nakagugulat na kalagayan: upang makita ang mundo sa mga bagong mata.

Ang karanasang ito na nakakakita ng mga bagong mata ay upang

makita kung ano ang hindi pa nakikita, dahil nakita ito sa pamamagitan ng mga mata ng pananampalataya. Ito ay posible lamang sa pamamagitan ng pagiging ipinanganak muli.

Sumagot si Jesus at sinabi sa kaniya, Katotohanan, katotohanang sinasabi ko sa iyo, Maliban kung ang isang tao ay ipinanganak na muli, hindi niya makikita ang kaharian ng Diyos.
(Ju 3: 3)

Nakakakita ba tayo sa pamamagitan ng mga mata ng kaharian ng Diyos?

Ang isang tao ay hindi maaaring “makita” ang mga bagay ng Diyos maliban kung siya ay “ipinanganak na muli”. Gayunman, hindi natin “nakikita” ang mga ito nang may mga mata ng laman, ngunit sa espirituwal na mga mata natatandaan natin ang mga bagay na inihanda ng Diyos para sa mga nagmamahal sa Kanya.

“Datapuwa’t gaya ng nasusulat, Ang mata ay hindi nakakita, o nakarinig man ang tainga, o pumasok man sa puso ng tao, ang mga bagay na inihanda ng Dios sa mga nagsisiibig sa kaniya. Nguni’t ipinahayag sila ng Dios sa atin sa pamamagitan ng kaniyang Espiritu; sapagka’t sinasaliksik ng Espiritu ang lahat ng mga bagay, oo, ang malalim na mga bagay ng Dios.

Pansinin na bagama’t hindi ito pumasok sa puso ng tao, nakita ito ng Espiritu. Ang ipinanganak ng laman ay laman, at hindi nakikita o nakikilala ang espirituwal na mga bagay. Sa kabutihang palad, nakikita ng mga ipinanganak ng Espiritu ang

mga espirituwal na katotohanan. Marami sa ngayon ang nagsasabi na hindi ito pumasok sa ating mga puso kung ano ang inihanda ng Diyos para sa atin, ngunit hindi natin dapat ibahagi ang kasunod na talata, na inihayag Niya ito sa Kanyang mga anak na isinilang ng Espiritu, ngunit ito ay lubusang nakikita mula sa susunod na apostol Pablo Ang mga salita na “ang puso ng tao” ay tumutukoy sa karnal na puso:

“Sapagkat sinong tao ang nakakaalam ng mga bagay ng isang tao, maliban sa diwa ng tao na nasa kanya? gayon din ang mga bagay ng Diyos ay hindi nakakakilala sa tao, kundi ang Espiritu ng Diyos. Ngayon kami ay nakatanggap, hindi ang espiritu ng sanlibutan, kundi ang espiritu na mula sa Diyos; upang malaman natin ang mga bagay na malayang ibinibigay sa atin ng Diyos. ”
(1Co 2: 9-12)

Sinasabi sa atin ng Kasulatan kung natatanggap natin ang Espiritu ng Diyos, ang mga bagay ng kaharian ng Diyos na Siya “ay nagsiwalat ... sa atin sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu.” Kaya’t nakikita natin ang mga kagandahan ng mga bagay na hindi nakikita ng pananampalataya, sapagkat “ang pananampalataya ay ang sangkap ng mga bagay na inaasahan, ang katibayan ng mga bagay na hindi nakikita. “(Hebreo 11: 1)

Ito ay ang mga bagay na hindi nakikita na ang mga anak ng Diyos ay matatag na makikita, at ito ang prinsipyo ng Kaharian ng Diyos.

Ang paglakad sa pamamagitan ng pananampalataya sa salita ng Diyos na buhay at hindi sa pamamagitan ng naaaninag na mga

kontradiksiyon ng kasalukuyang paningin ay mahalaga sa pag-aaral kung paano makita ang buhay bilang Kristiyano

“Habang hindi natin tinitingnan ang mga bagay na nakikita, ngunit sa mga bagay na hindi nakikita: sapagkat ang mga bagay na nakikita ay temporal; ngunit ang mga bagay na hindi nakikita ay walang hanggan. ”

(2Co 4:18)

Higit pa sa walang hanggang alituntunin ng kaharian ng Diyos, ito ang pinakamahalagang prinsipyo na nais ng Diyos na palaging naroon ang Kaniyang bayan, na siyang pananampalataya. Sa pamamagitan ng pananampalataya, maaari nating makita nang malinaw ang walang hanggang Diyos, na di nakikita sa makalangit na paningin, tulad ni Moises, na “tumitiwalang nakikita Niya ang di nakikita” (Hebreo 11:27)

Ngayon, kung ano ang tungkol sa pananampalatayang ito na nagpapakilala sa atin sa mundo ng mga bagong mata. Ito ay walang maikling ipinanganak ng Kaharian ng Diyos. Ngayon ano ang sinasabi ng Kasulatan tungkol sa kung paano matanggap ang pananampalatayang ito? “Kaya nga ang pananampalataya ay dumarating sa pakikinig, at ang pandinig sa pamamagitan ng salita ng Diyos.” (Roma 10:17) Ang pananampalatayang ito na dumarating sa Salita ng Diyos ay ang bagay na nagdadala sa atin sa isang bagong karanasan sa kapanganakan, na nagbibigay sa atin ng espirituwal na ito paningin:

“Naipanganak na muli, hindi sa binhi ng kasiraan, kundi sa walang kasiraan, sa pamamagitan ng salita ng Diyos, na nabubuhay at nananatili magpakailanman.”

(1Pe 1:23)

Ang Salita ng Diyos ay hindi masisira, at ang binhi na walang kasiraan ay naglalaman ng lahat ng kailangan nating dalhin sa buong paglago ng ating espirituwal na kapanahunan kung patuloy tayong lumalago sa gayong espirituwal na binhi, ngunit ang mundo ay gumaganap sa ibang antas. Hindi ito ang mga mata ng

pananampalataya, ni hindi ito nakikita o alam ang mga bagay ng makalangit na kaharian, at ganoon din, hindi sila maaaring magkaroon ng totoong pananaw ng di nakikitang Diyos maliban kung umaasa sila sa Kanyang paghahayag na ipinahayag kay Cristo, at sa amin.

ISANG BAGONG PANGALAN

Kapag tayo ay ipinanganak muli, bagama't binigyan tayo ng bagong mga mata upang makita ang karakter ng Diyos, binibigyan tayo ng bagong pangalan. Gayunpaman, tulad ng makikita natin, ang dalawang bagay na ito ay konektado sa ating karanasan sa panganganak bilang mga anak ng Diyos.

Hiniling ni Moises ang buhay na Diyos, at sinabi ng Diyos na ipahayag Niya ang Kanyang pangalan kay Moises:

“At sinabi niya, Ipinamamanhik ko sa iyo, ipakilala mo sa akin ang iyong kaluwalhatian. At kaniyang sinabi, Aking papangyayarihin ang lahat ng aking kabutihan sa harap mo, at aking ipahahayag ang pangalan ng Panginoon sa harap mo; ... At ang PANGINOON ay bumaba sa ulap, at tumayo kasama niya roon, at ipinahayag ang pangalan ng PANGINOON ... at ipinahayag, Yahuwah, Yahuwah Diyos, maawain at mapagbiyaya, mahabang pagtitiis, at sagana sa kabutihan at katotohanan, Pagpapanatiling awa para sa libu-libong, pagpapatawad ng kasamaan at pagsuway at kasalanan, at iyan ay hindi kailanman ay iwawaksi ang nagkasala; ... ”

(Exo 33: 18-19 ... 34: 5-7)

Ang pangalan ng Diyos ay may kinalaman sa Kanyang katangian. At ang pangalan na ibinigay sa atin sa bagong karanasan sa kapanganakan ay ang pagbuo ng Kanyang katangian sa atin. Kinuha niya mula sa amin ang masama na karakter, tulad ni Jacob (na isang manlilinlang) at binibigyan tayo ng bagong pangalan, tulad ng Israel (na nangangahulugang tagumpay):

“At iiwan mo ang iyong pangalan para sa isang sumpa sa aking mga pinili: sapagka't papatayin ka ng Panginoong Dios, at

tatawagin mo ang kaniyang mga lingkod sa pamamagitan ng ibang pangalan: ... Magalak kayo magpakailan man sa aking nilikha: sapagka't, narito, aking nililikha ang Jerusalem nagagalak, at ang kanyang bayan ay isang kagalakan. "

(Isa 65: 15-18)

Ito ay maliwanag na upang ipanganak muli sa pamamagitan ng malikhaing Salita ng Diyos, na dapat nating makita ang isang bagay ng pag-ibig ng Diyos para sa atin, at talikdan ang ating mga kasalanan. Kailangan nating kinakailangang ipanganak na muli, tingnan ang isang bagay ng pagkatao ng Diyos: ito ay kapag sinimulan nating makita ang isang bagay ng puso ng Diyos, at kapag ang isang bagay ay mas madaling makita, tayo mismo ay nagsimulang makita kahit na nakikita Niya ang perpektong karunungan ng Kanyang mga paraan, ang kasamaan ng kasalanan, at ang mga gawain ng mundo, at lalakad sa mga paraan ng Kanyang Espiritu.

"Sapagka't ang aking mga pagiisip ay hindi ang inyong mga pagiisip, ni ang inyong mga lakad ay ang aking mga lakad, sabi ng Panginoon. Sapagka't kung paanong ang langit ay lalong mataas kay sa lupa, gayon ang aking mga daan ay lalong mataas kay sa iyong mga lakad, at ang aking mga pagiisip kay sa iyong mga pagiisip. Sapagka't kung paanong ang ulan ay bumababa ... at hindi bumabalik doon, kundi binubuhos ang lupa, at pinalalabas at namumulaklak, upang makapagbigay ito ng binhi sa manghahasik ...: Gayon ang salita ko ay lalabas sa aking bibig: hindi babalik sa akin ang walang bisa, ngunit gagawin nito ang aking pakialam, at ito ay uunlad sa bagay na ipinadala ko rito. "

(Isa 55: 8-11)

Sa pamamagitan lamang ng Salita ng Diyos, maaari nating ibahagi sa Kanyang mga iniisip, ang Kanyang mga paraan, at ang

Salitang iyon lamang ang maaaring maging binhi ng Espiritu, sapagkat ang Kanyang mga Salita ay “Espiritu, at sila ay buhay.” (Juan 6:63) Bukod dito, inihalintulad ng Biblia ang parehong taludtod ng “Espiritu” at “isip” ay ang parehong. Sa aklat ng Isaias, tinatanong nito ang tanong: “Sino ang nagturo ng Espiritu ng Panginoon? O itinuro sa Kanya ang Kanyang tagapayo? “(40:13) Sinasabi ni Paul na ito,” Sinong nakakaalam ng isipan ng Panginoon? O sino ang Kanyang tagapayo? “(Roma 11:34) Sa dahilang ito, ang Kanyang mga kaisipan at mga paraan ay malinaw na sinabi na matatagpuan sa parehong salitang ito na naglalaan sa atin ng Kanyang Espiritu (Kanyang pag-iisip / pag-iisip), at inilarawan bilang ulan na dumarating, at kung saan ang pag-ulan na may kaugnayan sa amin, ay magdudulot sa atin na umunlad at lumago.

“Kung magkagayo’y malalaman natin, kung susunod tayo upang makilala ang PANGINOON: ang kanyang paglabas ay inihanda tulad ng umaga; at siya ay darating sa amin tulad ng ulan, tulad ng huli at dating ulan sa lupa. ”

(Hos 6: 3)

Ang pagkakaroon ng isang bagong pangalan, na siyang karakter ng Diyos, at mga bagong mata, at isang bagong Espiritu, sa pamamagitan ng di-nabunong binhi na pinupugngan ng Diyos sa pagpapahayag ng Kanyang sariling presensiya, tayo ay “bagong nilikha” sa puso at isipan kay Cristo Jesus habang naglalakad tayo sa mundong ito. Sa pamamagitan ng pananampalataya, tayo ay mga anak ng Diyos, at sa pagkakaroon ng isipan ng Espiritu ng Diyos, ang mga bagay na hindi ipinahayag sa mga puso ng mga tao ay inihayag na sa atin nang higit pa at higit pa, nang lubusan na ipapakita natin ang mga bagay na ay ipinahayag sa amin:

“Ngunit lahat tayo, na may bukas na mukha na nakikita na tulad ng isang salamin sa kaluwalhatian ng Panginoon, ay nabago sa iisang larawan mula sa kaluwalhatian hanggang sa kaluwalhatian, tulad ng sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon.”

(2Co 3:18)

TUNAY NA PAGMAMAHAL INIHAYAG

“Ngayon sinasabi ko ito, mga kapatid, na ang laman at dugo ay hindi maaaring magmana ng kaharian ng Diyos; ni ang katiwalian ay nagmamana ng di pagkasira. ”

(1Co 15:50)

Ang laman ay hindi maaaring magmana ng di-masisira na katangian ng Diyos, at may mabuting dahilan. Ang laman ay hindi makapagdudulot ng pag-ibig sa mga kaluluwa. Hindi ito posibleng makagawa ng bunga ng Espiritu na pumapasok sa Kaharian ng Diyos sa atin.

Ang laman ay sira “dahil sa kasalanan” (Roma 8:10), ngunit “ang bunga ng Espiritu ay pag-ibig ...” (Gal 5:22). Ipinakikita ng Kasulatan na ang laman at ang Espiritu ay “nagkasala sa isa’t isa” (Gal 5:17) “Sapagka’t kung kayo’y nabubuhay ayon sa laman, ay mangamamatay kayo: datapuwa’t kung sa pamamagitan ng Espiritu ay pinapanglupaypay ang mga gawa ng katawan, mabubuhay kayo. ”

(Roma 8:13) At kung ipinapahayag natin na ipinanganak sa Diyos, na minana ang Kaniyang pagkatao, na kung saan ay Kanyang pangalan, kailangan nating malinaw na mahayag ang pag-ibig, sapagkat” ang Diyos ay pag-ibig “.

Ang mga alituntunin ng pagmamahal ay dapat na lubos na maipakita sa atin na ipahayag natin ang kapahayagan ng kaluwalhatian ng Diyos, na hiniling ni Moises na makita, sa buong mundo (Tingnan ang Pahayag 18: 1). Ano ang pag-ibig? Sinasabi ng Kasulatan na ang pag-ibig “ay hindi nagagalak sa kasamaan, ngunit ito ay nagagalak sa katotohanan”. Ni ang pag-ibig ay “maghanap ng sariling”, hindi

Nakikita ba natin ang mga bagay tulad ng nakita mismo ni Cristo sa Espiritu at katotohanan?

pagiging makasarili, at “hindi nag-iisip ng masama”, ngunit nakikita ang tunay na kalikasan ng kasalanan, na sa halip na iniisip ang kasamaan ng isa pang kaluluwa, nakikita nito na sila ay mga biktima ng kasalanan, na may hawak ang parehong pananaw sa pagitan ng kaluluwa at ang kasalanan na humahawak nito. Nabihag ang biktima na nasumpungan sa pag-iyak ng puso ni Kristo sa krus, “Ama, patawarin mo sila, hindi nila alam kung ano ang ginagawa nila!”

Ito ang pag-ibig na ihahayag natin sa mundo: ito ang katangian ng pagmamahal ng Ama. Sinabi sa atin na ang Espiritu ng pagmamahal na nagbibigay sa atin ng pag-iisip ng Diyos sa sangkatauhan ay walang iba kundi ang bagay na “kung saan kayo ay tinatakan hanggang sa araw ng pagtubos” (Efeso 4:30), at nang araw na iyon ng pagtubos papalapit, isang espesyal na gawain ang ibinigay upang matiyak na ang selyo na ito ay puno at kumpleto sa pagkatao ng Ama na napahanga sa amin bago bumalik si Cristo upang kunin ang lahat ng natubos na tahanan. “At nakita ko ang ibang anghel na lumulusong na mula sa silangan, na may tatak ng Dios na buhay: at siya’y sumigaw ng malakas na tinig sa apat na anghel, na pinagkaloobang saktan ang lupa at ang dagat, na sinasabi, Huwag kang matakot sa lupa, ni ang dagat man, ni ang mga punong kahoy, hanggang sa aming tinatakan ang mga lingkod ng aming Dios sa kanilang mga noo. At narinig ko ang bilang nila na tinatakan: at may tinatakan na isang daan at apatnapu’t apat na libo sa lahat ng mga tribo

ng mga anak ni Israel. ”

(Apo 7: 2-4)

Ang panawagan ng pamamagitan ni Kristo ay upang pigilin ang mga hatol mula sa pagdating sa lupa hanggang sa ang bilang ng Kanyang kaharian ay binubuo: 144,000 na “tinatakan ... sa kanilang mga noo”.

“At ako’y tumingin, at narito, nakatayo ang isang Cordero sa bundok ng Sion, at kasama niya’y isang daan at apat na pu’t apat na libo, na may nakasulat na pangalan ng kaniyang Ama sa kanilang mga noo.”

(Apocalipsis 14: 1)

ANG SELYO SA BATAS NG DIYOS

Maaari nating makita sa Kasulatan na ang isang mahalagang bahagi ng selyo ng Diyos ay matatagpuan sa Kanyang batas na isinulat ng Kanyang Espiritu sa puso ng natubos na anak ng Diyos na nakatayo kasama ni Cristo sa Mt. Sion:

“Ihigpit mo ang patotoo, tatakan mo ang kautusan sa gitna ng aking mga disipulo ... Narito, ako at ang mga anak na ibinigay sa akin ng Panginoon ay para sa mga tanda at mga kababalaghan sa Israel mula sa PANGINOON ng mga hukbo, na tumatahan sa bundok ng Sion.”

(Isa 8: 16-18)

Bukod dito, ang kapangyarihan ng Diyos na gawing banal ang Kanyang mga anak ay ipinahayag na malinaw sa Kanyang batas sa utos ng Sabbath, na nagpapatotoo sa Kanyang malikhaing kapangyarihan at kapangyarihan ng pagtubos (Tingnan ang Exodo 20: 8-11 at Deut. 5: 12-15). Ang pangalan ng Yahuwah, parehong bilang Tagapaglikha at Manunubos, ay binanggit nang ilang beses sa utos, at upang ipangilin ang lahat ng iba pang mga utos ay dapat pakabanal sa puso ng anak ng Diyos. Ang salitang Sabbath ay nagmula sa salitang Hebreo na “Shabbah”, na puno ng kabuluhan kapag isinasaalang-alang ang tatak ng Diyos. Ito ay nangangahulugang “sumpa” o “isang pangako”, at

nangangahulugang “pitong” na sa isip ng Hebreo ay nangangahulugang isang kumpletong o buong panunumpa. Kung ang batas ay dapat na isang malaking kadahilanan para sa pagbubuklod ng mga lingkod ng Diyos, gaano pa ang totoo sa utos ng Sabbath na nakikita ang pagpapahayag ng lahat ng selyo sa parehong pangalan at ito ay mga sipi? Maaaring tama ang sinabi na ang utos ng Sabbath ay nagtataglay ng selyo ng buhay na Diyos sa loob nito ng mga banal na hangganan.

ANG SELYO SA PAG-UUGALI NG DIYOS

Ngayon, ano ang nakita natin tungkol sa selyo? Ito ay matatagpuan sa batas, at higit sa lahat, sa Sabbath. Higit pa rito, sa pamamagitan ng kung ano ang tinatakan natin? Ang Espiritu ng Diyos ay nagdadala ng lahat ng wangis ng Diyos sa kaluluwa ng tao na nagtatak sa atin. Kaya ano ang selyo? Ang pangalan ng Ama, ang Kanyang katangian, ay nakakaapekto sa ating mga puso. At paanong ipinakikita ng pagkatao ng pag-ibig ng Diyos sa ating buhay? “At sinabi ng Panginoon sa kaniya, Lumakad ka sa gitna ng bayan, sa gitna ng Jerusalem, at maglagay ka ng tanda sa mga noo ng mga lalaking hiningi, at yaong sumigaw dahil sa lahat na karumaldumal na ginawa sa gitna niyaon. (Ezekiel 9: 4)

Kung ang selyo ay karakter ng Ama, totoo rin na ito ay ang marka na inilalagay sa mga na hininga at sumisigaw dahil sa mga kasuklamsuklam na ginagawa sa gitna ng mga nag-aangking tao ng Diyos. Ang katangian ng Diyos ay ang mapoot sa kasalanan ngunit iniibig ang makasalanan, at ang pag-ibig ay “hindi nagagalak sa kasamaan, kundi nagagalak sa katotohanan.” Ang mga kaluluwang ito na nabubuhay sa kanilang mga kasuklamsuklam ay dapat nating kilalanin na hindi “natanggap ang pag-ibig ng katotohanan upang sila ay maligtas “(2 Mga Taga-Tesalonica 2:10) at paano tayo magagalak kung wala silang maligtas na kalagayan? Nadarama ba natin ang kalakhan ng kasalanan na ang bunga ay nagdadala ng kamatayan? Dapat makita ng mga anghel ang karakter ng Ama sa atin, tulad ng kay Cristo, na kinapootan ang kasamaan tulad ng Kanyang

ipinagtatanim. Pinatutunayan nito na ang Kanyang mga pag-iisip patungo sa parehong kasalanan at ang makasalanan ang ating mga kaisipan, at ang Kanyang mga paraan ay ang ating mga paraan.

Ang liwanag ng krus ay nagdadala upang tingnan ang parusa ng nagkasala sa katarungan ng Diyos, at ang kaloob na buhay sa perpektong pag-ibig at awa ng Diyos.

hindi nagsisisi. “Buhay ako, sabi ng Panginoong DIYOS, wala akong kaluguran sa pagkamatay ng masama; nguni’t ang masama ay humiwalay sa kaniyang lakad at mabuhay: humiwalay kayo, humiwalay kayo sa inyong masasamang lakad; para sa kung bakit kayo mamamatay, O sambahayan ng Israel? “(Ezekiel 33:11) Ang anumang iba pa kaysa sa salitang ito ay dapat na maingat na pag-usisa sa liwanag ng batas ng kasalanan at kamatayan sa krus ng Kalbaryo at iniwan” bilang isang sumpa para sa Aking Pinili “na tayo” ay maaaring gawin ang katuwiran ng Diyos “kay Kristo.

“At hindi na magkakaroon pa ng sumpa: datapuwa’t ang luklukan ng Dios at ng Cordero ay mapapasakanya; at ang kaniyang mga lingkod ay maglilingkod sa kaniya: at kanilang makikita ang kaniyang mukha; at ang kaniyang pangalan ay magiging sa kanilang mga noo. ”

(Apok 22: 3-4)

Ngunit ang kahila-hilakbot na kapalaran ng mga nag-aangking mga tao ng Diyos na hindi nagmamahal sa kanilang puso ay

paghatol. Wala silang selyo ng Espiritu ng Diyos, at ang espesyal na marka ng pagkatao ng Diyos ay hindi napahanga sa kanila, upang ang mga anghel ng Diyos ay dumaan sa kanila, at sila ay naiwan sa mga hindi maiiwasang paghuhukom na dinala sa pamamagitan ng pagpapabaya sa napakaraming kaligtasan.

“At sa mga iba ay sinabi niya sa aking pandinig, Magsiparoon kayo sa pagsunod sa kaniya sa tabi ng bayan, at sumiping: huwag ninyong lisanin ang inyong mata, o maawa man kayo ...”
(Eze 9: 4-5)

“Kung gaano kalaki ang kaparusahan, ipagpalagay mo, ay dapat siyang maisip na karapat-dapat, kung sino ang nagtapak sa ilalim ng paa ang Anak ng Diyos, at binilang ang dugo ng tipan, kung saan siya ay pinabanal, isang hindi banal na bagay, at ginawa sa kabila ng Espiritu ng biyaya? ”
(Heb 10:29)

“Sapagka’t dapat tayong lahat ay lilitaw sa harapan ng hukuman ni Cristo; upang matanggap ng bawa’t isa ang mga bagay na ginawa sa kaniyang katawan, ayon sa kaniyang ginawa, maging mabuti o masama. Kaya’t nalalaman namin na ang kakilabutan sa Panginoon, ay hinihikayat namin ang mga tao; ngunit tayo ay nahayag sa Diyos; at pinagkakatiwalaan ko rin ay nahayag sa iyong mga budhi. ”
(2Co 5: 10-11)

Nang makita ni Ezekiel ang pagpatay na nangyayari sa pamamagitan ng pangitain sa Jerusalem, ipinakita ang gayunding katangian ni Cristo sa krus, at dapat nating asahan na magpakita ng mas kaunti sa mga huling araw na ito kung isasaalang-alang ang natatakot na panganib ng kasalanan at ito ay mga kahihinatnan ng pagsasara mga biktima mula sa langit?

“At nangyari, samantalang kanilang pinapatay sila, at ako’y naiwan, na ako’y nagpatirapa, at sumigaw, at nagsabi, Ah Panginoong Dios! iyong pupuksain ang lahat na nalabi sa Israel sa iyong pagbubuhos ng iyong kapusukan sa Jerusalem? Nang

magkagayo'y sinabi niya sa akin, Ang kasamaan ng sangbahayan ng Israel at ng Juda ay totoong malaki, at ang lupain ay puno ng dugo, at ang bayan na puno ng kasamaan: sapagka't kanilang sinasabi, Pinabayaan ng Panginoon ang lupa, at ang Panginoon ay hindi nakakakita . ”
(Eze 9: 8-9)

ANG PAG-TATAPOS NA TAGPO

Ang pagpapasiya na iyon ay matagal nang ipinagpaliban sa pamamagitan ng pamamagitan ng ministryo ni Cristo sa Mataas na Priest. Kung nagsusumamo sa pagbuo ng kasalanan kasama nina Adan at Eba, sa pamamagitan sa pamamagitan ng krus, sa pag-iyak upang hawakan ang apat na hangin hangga't ang mga lingkod ng Diyos ay ganap na tinatakan ng katangian ng Diyos, nais ni Kristo na makita ang mga kaluluwa na naligtas mula sa kasalanan sa huli, “hindi nagnanais na ang sinuman ay mapahamak, kundi ang lahat ay magsisisi” (2 Ped. 3: 9) Noong una, ang Levitical high priest ay nagsusuot ng isang ginintuang korona, nakasulat na “Kabanalan kay Yahuwah”. Ito ay walang mas mababa kaysa sa pangalan ng Ama na nakasulat sa korona na kanyang isinusuot, at kung ito ang noo ng mataas na saserdote sa lupa, gaano pa kaya ang Mataas na Pari mula sa langit na ang kanyang pagkasaserdote ay walang katapusan? Bukod dito, ang mga anak ng mataas na saserdote ay naglingkod bilang mga saserdote sa templo, gayon pa man tayo ay “mga anak na kasama” ng ating Mataas na Saserdote, “isang maharlika pagkasaserdote” “pagkatapos ng Pagkakasunud-sunod ni Melquisedec”. Dapat ba ang pagkatao ng aming pamamagitan at pleadings ay anumang mas mababa kaysa sa sumasalamin sa kabanalan namin na minana sa koneksyon sa Kristo ng pari ministryo? At kapag ang maluwalhating pagbubuklod na ito ng pagkatao ng Diyos ay nakoronahan sa amin, pagkatapos ay ang intercession ay nagsisilbing layunin at natapos.

“At sa panahong yaon ay tatayo si Miguel, ang dakilang prinsipal na nakatayo sa mga anak ng iyong bayan: at magkakaroon ng panahon ng kabagabagan, na gaya ng hindi kailan

man nagkaroon ng bansa hanggang sa panahong yaon: at sa panahong yaon ang iyong bayan ay maliligtas, ang bawat isa na masusumpungan ay nakasulat sa aklat ... ”

(Dan 12: 1-2)

Kapag ang trabaho ay tapos na. Nakita natin si Cristo na kumukuha ng kaharian bilang isang Lion sa masasama, ngunit bilang isang Kordero sa mga tinubos, na nakatayo sa Bundok ng Sion at namumuno sa pamalo ng bakal:

Kapag ang bilang ng mga tinubos ng kaharian ni Kristo ay binubuo, kung magkagayon ay babalik si Cristo upang dalhin pauwi ang kanyang mga anak.

“Ang mga hari sa lupa ay nagpupulong, at ang mga pinuno ay nagsanggunian, laban sa PANGINOON, at laban sa pinahiran niya ... Gayunpaman inilagay Ko ang Aking Hari sa aking banal na burol ng Sion ... Iyong babaliin sila ng pamalo ng bakal; Iyong ibabagsak sila na parang mga sisidlan ng magpapalyok. ”

(Psa 2: 2-9)

Ang bawat kaso ay napagpasyahan na ngayon. Ang mga pagpapasya na ginawa ay nirirma sa langit at sa bawat kaluluwa ay matatag at maayos na naayos; ang bilang ng mga natubos sa mga tao ay pangwakas at walang pangalawang pagkakataon. Ang bawat pagkatao ay lubos na nakakaakit sa kaluluwa, alinman sa pagpapala o pagmumura, buhay o kamatayan. Sa panahong ito ang dekreto ni Cristo na saserdote na Hari ay nagpahayag sa pagbaba ng Kanyang panalanging para sa tao: “Siya na hindi makatarungan, hayaan siyang maging di-makatarungan pa: at siya na marumi, siya ay magiging marumi pa: at siya na matuwid, maging matuwid pa rin siya: at siya na banal, maging banal pa

rin siya. ”

(Apo 22:11)

Samakatuwid, nawa ang buhay na Diyos, na ang pangalan ay pag-ibig, awa, katarungan, at katotohanan, ay nagpapabanaḷ sa atin sa Kanyang Espiritu at pinapangyari tayong tumayo tapat at tapat sa Kordero sa Mt. Sion.

Ang Rebelasyon Ni Hesukristo: Tinanglawan Ng Kanyang Kaluwalhatian

Roma 1: 16-17

“Sapagka’t hindi ko ikinahihiya ang evangelio ni Cristo: sapagka’t siyang kapangyarihan ng Dios sa ikaliligtas ng bawa’t sumasampalataya; sa unang Judio, at gayon din sa Griyego. Sapagka’t dito ang katuwiran ng Dios ay nahayag mula sa pananampalataya hanggang sa pananampalataya: gaya ng nasusulat, Ang ganap ay mabubuhay sa pamamagitan ng pananampalataya.

Ang ebanghelyo ay ang kapangyarihan ng Diyos sa lahat ng naniniwala. At ano ang ebanghelyo? Ito ang ipinahayag na katuwiran ng Diyos. Ito ang Kanyang kabutihan, Kanyang awa, Kanyang katarungan, Kanyang pagmamahal. At dahil ang paghahayag na matatagpuan sa ebanghelyo ay pagpapahayag ng katuwiran ng Diyos, masasabi na sa ebanghelyo ang

kaluwalhatian ng Diyos ay nahayag. Gayunpaman, kung saan ang kaluwalhatian ng Diyos ay hindi ipinahayag sa ebanghelyo, maaaring walang ebanghelyo sa anumang tunay na kahulugan, dahil ang ebanghelyo ay ang katangian ng Diyos na ipinahayag sa nahulog na tao. Gayunpaman, ito ang pinag-aralan ng layunin ni Satanas na bulagin ang mga isipan sa paghahayag na ito: 2 Corinto 4: 3-4

“Nguni’t kung ang ating ebanghelyo ay itinago, ito ay itinago sa kanila na nawala: Na binulag ng diyos ng sanlibutang ito ang mga isipan ng mga hindi naniniwala, baka ang liwanag ng maluwalhating ebanghelyo ni Cristo, na larawan ng Diyos , dapat lumiwanag sa kanila. ”

Sinasabi nito na ang maluwalhating ebanghelyo ay nakatago sa mga nawala, na hindi naniniwala.

PAGSUWAY NG SINAUNANG ISRAEL

Noong una, ang mga anak ni Israel ay may pribilehiyo sa mga paghahayag ng pakikitungo ng Diyos sa kanila. Para sa kanila, ito ay isang patuloy na paghahayag ng ebanghelyo sa kanila, ngunit sinasabi sa amin na ang mga tao ay hindi naniniwala.

Hebreo 4: 2

“Sapagka’t sa amin ay ipinangaral ang evangelio, gayon din naman sa kanila: datapuwa’t ang salitang ipinangaral ay hindi pinagkalooban nila, na hindi sinasagisag ng pananampalataya sa kanila na nangakarinig nito.”

Sinong ipinangaral ang ebanghelyo? Ito ay ipinangaral sa sinaunang mga Israelita. Bakit hindi ito nakikinabang sa kanila? Sila “na unang ipinangaral ay hindi pumasok dahil sa kawalan ng pananampalataya” (Hebreo 4: 6)

Ang Diyos ay nagbangon ng isang tagapagligtas para sa kanila, ipinagtanggol sila mula sa mga salot na nangyari sa Ehipto, iniligtas sila sa pamamagitan ng dugo ng kordero ng Paskuwa, inilabas sila mula sa bahay ng pagkaalipin, at patuloy na nagpakain sa kanila ng tinapay mula sa langit. Ngunit para sa lahat ng ito, nabigo pa rin silang makita ang ebanghelyo, at naniniwala. At dahil ang ebanghelyo ay ang paghahayag ng kaluwalhatian ng Diyos, hindi sila naniwala sa kabutihan at awa ng Isa na naghahatid sa kanila.

Naniwala si Moises ...

Ngunit kabilang sa kanila ang naniniwala. Nakita niya ang ebanghelyo nang malinaw sa pamamagitan ng pananampalataya.

Hebreo 11:27

“Dahil sa pananampalataya si Moises ay ... nakaranas, na nakikita ang Kanya na di nakikita.”

Sa pananampalataya, nakita ni Moises ang kamay ng Diyos, at itinatag ang Kanyang atas, na naniniwala na ililigtas Niya ang Kanyang bayan. Sa pamamagitan nito, ipinakita niya na naniwala siya sa pangako ng Diyos, na naniniwala na tapat siya na nangako, at nabigyang-katwiran sa pamamagitan ng pananampalataya.

ANO ANG PANANAMPALATAYA?

Ngayon, sinasabi sa atin kung anong pananampalataya ang: “Ang pananampalataya ang sangkap ng mga bagay na inaasahan, ang katibayan ng mga bagay na hindi nakikita.” Ang “katibayan ng mga bagay na hindi nakita” ay inilagay sa harap ni Moises at sa buong Israel na ang Diyos ay mapagbiyaya at maawain, kahit na hindi ito malinaw na nakasaad na paraan. Ito ay halos ipinahayag sa Kanyang pakikitungo sa kanila, at ipinahiwatig nito na kasama Niya sila upang iligtas sila.

Roma 10:17

“Kaya’t ang pananampalataya ay dumarating sa pakikinig, at ang pakikinig sa pamamagitan ng salita ng Diyos.”

Paano dumating ang pananampalataya? Dumating ito sa pamamagitan ng pandinig. Ngunit paano dumating ang

pagdinig? Dumating ito sa pamamagitan ng Salita ng Diyos. Narito ang lihim sa matagumpay na pananampalataya. Ito ay sa pag-unawa na nilikha ng Diyos ang lahat ng bagay sa pamamagitan ng Kanyang Salita, kabilang ang pagdinig na humahantong sa pananampalataya. Kung gayon ang ating pananampalataya ay magpapatotoo na ang Diyos ang ating Tagapaglikha, at ang Kanyang Salita ay makapangyarihan. Sinasabi sa Kasulatan sa Salita na ito: Mga Awit 33: 9

“Siya ay nagsalita, at ito ay nagawa; Iniutos niya, at tumindig ito nang mabilis. ”

Juan 6:63

” Ang espiritu na nagbibigay buhay; ang laman ay walang kapakinabangan: ang mga salita na sinasalita ko sa iyo, ang mga ito ay espiritu, at sila ay buhay. ”

Narito ang ipinapakita ang lihim ng pananampalataya. Ang pag-unawa na ang lahat ng mga utos ng Diyos sa atin ay buong pagmamahal na ipinahayag sa atin sa kapangyarihan ng paglikha, kapag ibinigay Niya sa kanila “ito ay mabilis na nakatayo”.

ANG BATAS SA SINAI: PANINIWALA AT KASUWAYAN

Ang Diyos ay lumapit sa Israel pagkatapos ng lahat ng Kanyang maawaing pakikitungo sa kanila, at ibinigay sa kanila ang Kanyang batas. Gayon pa man ang mga salita na, sa pananampalataya, ay nangako sa buhay sa kanila ay hindi natanggap dahil sa kawalan ng pananampalataya.

Exodo 20: 18-19

“At nakita ng buong bayan ang mga kulog, at ang mga kidlat, at ang ingay ng pakakak, at ang bundok na naninigarilyo: at nang makita ito ng bayan, ay nagsialis, at tumayo sa malayo. At sinabi nila kay Moises, Magsalita ka sa amin, at aming didinggin: nguni't huwag magsalita ang Dios sa amin, baka kami ay mamatay.

Sa halip na tumayo nang mabilis sa pamamagitan ng Salita ng Diyos, nakita nila ang Salita na hindi mas mabuti kaysa sa kung sinasalita sila ng laman at dugo, na walang anumang kapangyarihan. Samakatuwid, “inalis nila, at tumayo sa

malayo.” Nakita nila ang Kanyang mga utos bilang isang makapangyarihang bato na ipinadala upang durugin sila. Nakita nila ang Diyos bilang isang tagapatay, at hindi bilang kanilang Manunubos. Sa ito, nakita nila lamang ang katarungan ng Diyos, ngunit nabigo na makita ang awa na ibinigay Niya sa kanila.

Exodo 20:21

“At ang bayan ay tumayo sa malayo, at si Moises ay lumalapit sa makapal na kadiliman na kinaroroonan ng Dios.”

Exodo 24:17

“At ang paningin ng kaluwalhatian ng PANGINOON ay parang apoy na lumalamon sa taluktok ng bundok ang mga mata ng mga anak ni Israel. ”

Sa takot sa matigas katarungan ng Diyos, hindi nila nais na lumapit sa Kanya, nakikita lamang na ito ay puksain ang mga ito. Si Moises ay “nananatili, na nakikita ang Kanya na di-nakikita” ngunit ang mga tao ay “hindi makapagtiis ng ipinag-uutos.”

(Hebreo 12:20)

Ngunit nakita ni Moises ang Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya, at may-lakas na lumapit sa Kanyang Presensya. Paano lumapit si Moises? Sa parehong paraan na lumapit tayo sa Diyos.

Hebreo 10: 19-22

“Sa gayon, mga kapatid, na may katapangan na pumasok sa pinakabanal sa pamamagitan ng dugo ni Jesus ... Lumapit tayo na may isang tunay na puso sa buong katiyakan ng pananampalataya ...” Mga

Efeso 2:13

“kayo na kung minsan ay malayo ay nalalapit sa pamamagitan ng dugo ni Cristo. ”

SI MOISES AY LUMAPIT

Si Moises ay lumapit sa Diyos, “At ang Panginoon ay nagsalita kay Moises nang harapan, gaya ng isang tao na nagsasalita sa kanyang kaibigan.” (Exodo 33:11)

Exodo 33: 17-19

“At sinabi ng Panginoon kay Moises, Ako ay gagawin mo rin ang bagay na ito na iyong sinalita: sapagka’t nakasumpong ka ng biyaya sa aking paningin, at kilala kita sa pangalan. At kaniyang sinabi, Ipinamamanhik ko sa iyo, ipakilala mo sa akin ang iyong kaluwalhatian. At kaniyang sinabi, Aking papangyayarihin ang lahat ng aking kabutihan sa harap mo, at aking ipahahayag ang pangalan ng Panginoon sa harap mo; at magiging mapagbiyaya kung kanino ako magiging mapagbiyaya, at magpapakita ng awa sa kanino ako magpapakita ng awa. ”

Exodo 34: 5-8

“At ang Panginoon ay bumaba sa ulap, at tumayo na kasama niya roon, at itinanyag ang pangalan ng Panginoon. At ang Panginoon ay dumaan sa harap niya, at ipinahayag, Ang PANGINOON, Ang PANGINOONG DIYOS, maawain at mapagbiyaya, mapagtiis, at sagana sa kabutihan at katotohanan, Nag-iingat ng libu-libo, pinatawad ang kasamaan at pagsalansang at kasalanan, at iyon ay hindi malinaw ang nagkasala; na dumadalaw sa kasamaan ng mga ama sa mga anak, at sa mga anak ng mga bata, hanggang sa ikatlo at ikaapat na salinlahi. At nagmadali si Moises, at

ay iniyukod ang kanyang ulo patungo sa lupa, at sumamba. ”

Sa pamamagitan ng pananampalataya sa dugo ng Kordero, lumapit si Moises upang makita ang kaluwalhatian ng Diyos, at ang Diyos ay nakipag-usap sa kanya nang harapan sa isang kaibigan. At “nang bumaba si Moises mula sa bundok ng Sinai ... Hindi naalaman ni Moises na ang balat ng kanyang mukha ay nagliwanag habang nakikipag-usap sa kanya.” Nakita ni Moises ang kanyang kaluwalhatian, at hindi namatay.

PAGTUNGHAY SA KALUWALHATIAN HINDI NG PALIHIM

Exodo 34:30

“At nang makita ni Aaron at ng lahat ng mga anak ni Israel si Moises, narito, ang balat ng kaniyang mukha ay nagliliwanag; at sila ay natatakot na lumapit sa kanya. ”

Sapat na ang mga tao ay natakot sa Diyos sa pamamagitan ng kawalan ng pananampalataya, ngunit nang bumalik si Moises, ang kanyang mukha ay nagliwanag sa kaluwalhatian ng Diyos, at ginawa nila ang katulad ng ginawa nila sa Diyos. Nakita ng mga Israelita na si Moises ay pumasok sa Presensiya ng Diyos at buhay, ay dapat na gumawa ng kaluwalhatian sa kanyang mukha na lumiwanag sa kanila, dahil sa ito, makikita nila ang isang bagay ng kabutihan ng Diyos, ngunit sa halip, minsan pa, sila ay natakot at nakatayo sa malayo.

Exodo 34:35

At nakita ng mga anak ni Israel ang mukha ni Moises, na ang balat ng mukha ni Moises ay suminag: at inilagay ni Moises ang lambong sa kaniyang mukha, hanggang sa siya’y pumasok upang magsalita sa kaniya. At inilagay ni Moises ang isang tabing sa kaniyang mukha, sapagka’t natakot sa kaniya ang mga anak ni Israel. Dahil dito ang tabing ay isang malinaw na tanda ng kanilang kawalan ng pananampalataya, at ang kanilang pagkabulag sa ebanghelyo, sapagkat ang lahat ng nakita nila sa kaluwalhatian na ibinigay ng Diyos ay “pangangasiwa ng kamatayan” (2 Corinto 3: 7), at maaari lamang makita ang walang kapangyarihan mga salita na maaari lamang saktan ang mga ito, at hindi ibahin ang anyo ang mga ito.

2 Corinto 3:13

“At hindi gaya ni Moises, na naglagay ng isang lambong sa kaniyang mukha, upang ang mga anak ni Israel ay hindi makapagtitingala sa wakas ng itinakwil:

At ano ang nagwawalang hindi matitigilan ng mga Israelita?

2 Timoteo 1: 9-10

“Na siyang nagligtas sa atin, at tayo’y tinawag na banal na pagtawag, hindi ayon sa ating mga gawa, kundi ayon sa kaniyang sariling layunin at biyaya, na ibinigay sa atin

kay Cristo Jesus bago magsimula ang mundo, Ngunit ngayon ay

nahayag sa pagpapakita ng ating Tagapagligtas

Hesukristo,, at nagdala ng buhay at kawalang-kamatayan sa liwanag sa pamamagitan ng ebanghelyo: ”

Binuwag niya ang kamatayan, ngunit ang Israel ay binulag sa kawalan ng pananampalataya. Sapagkat maaaring nakita nila sa mukha ni Moises ang kaluwalhatian na nagniningning mula sa Trono ng Diyos, nakita nila ang mukha ng isang tao na kanilang natakot. Kaya ang Israel, sa pamamagitan ng kawalan ng pananampalataya ay nawala, ngunit si Moises ay pinagaan ng kaluwalhatian ng Diyos. At gayon din sa lahat na naniniwala sa ebanghelyo.

2 Corinto 3: 7-8

“Datapuwa’t kung ang pangangasiwa ng kamatayan, na nasusulat at nakitil sa mga bato, ay maluwalhati, na anopa’t ang mga anak ni Israel ay hindi makapagmasid sa mukha ni Moises dahil sa kaluwalhatian ng kaniyang mukha; kung aling kaluwalhatian ay aalisin: Paano hindi magiging maluwalhati ang pangangasiwa ng espiritu? ”

Nakita ni Moises ang pangangasiwa ng Espiritu, yayamang siya ay naniwala. Ang iba ay nakakita lamang ng isang pangangasiwa ng paghatol, isang mapapahamak na apoy sa kanila. Tulad ng ito ay noon, kahit na ito ay ngayon.

2 Corinto 3: 14-16

“Ngunit ang kanilang mga isip ay nabulag: sapagkat hanggang sa araw na ito ay nananatiling walang katulad na kislap ang pagbabasa ng lumang tipan; na ang vail ay natapos na kay Kristo. Nguni’t hanggang sa araw na ito, nang mabasa si Moises, ang lambong ay nasa kanilang puso. Gayunpaman kapag bumabaling sa Panginoon, ang takip ay aalisin. ”

Ang diyos ng mundong ito ay binulag ang kanilang mga isip na makita ang ebanghelyo. Samakatuwid, napakahalaga ay ang pananampalataya na inihayag ni Moises, na ito ay magiging isang halimbawa para sa lahat ng Israel. Napakahalaga sa araling ito, na ang pagkasaserdote, lalo na ang mataas na saserdote na nangasiwa nang direkta sa Presensiya ng Diyos, ay magsalita ng basbas sa Israel: Mga

Bilang 6: 23-27

“Salitain mo kay Aaron at sa kanyang mga anak na lalaki, na sinasabi, ay pagpapalain mo ang mga anak ni Israel, na sinasabi sa kanila, Pagpalain ka nawa ng Panginoon, at ingatan ka: pinasasambit ng Panginoon ang kaniyang mukha sa iyo, at naging mapagbiyaya sa iyo: Itinataas ng Panginoon ang kaniyang mukha sa iyo, at binigyan ka ng kapayapaan . At kanilang ilalagay ang aking pangalan sa mga anak ni Israel; at pagpapalain ko sila. ”

ANG MANTILYA AY MAAALIS

ng lahat ng pagpapala ni Moises sa Presensiya ng Diyos sa mga naniniwala, angkop na ang bawat isa na nagbibigay ng mensahe ni Elias ay magbibigay ng mensahe upang makita ang Kanyang kaluwalhatian, kahit na si Juan na bautista ay dumating sa ang Espiritu ni Elias:

Juan1: 29

“Nang sumunod na araw ay nakita ni Juan si Jesus na lumalapit sa kaniya, at nagsabi, Narito ang Kordero ng Diyos, na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan.”

Isaias 40: 3-9

“Ang tinig niya sumigaw sa ilang, Ihanda ninyo ang daan ng PANGINOON, gawing tuwid sa disyerto ang isang lansangan para sa ating Diyos ... itaas ang iyong tinig na may lakas; iangat ito, huwag matakot; sabihin mo sa mga lunsod ng Juda, Narito ang iyong Diyos! ”

At yamang darating si Elias bago ang dakila at kahila-hilakbot na araw ng Panginoon upang maihanda ang mga puso ng Kanyang mga tao, ang hula ay nagpapahayag na ang gayong mensahe ay upang lumiwanag ang lupa sa kahanga-hangang kaluwalhatian bago ang kahanga-hangang pangyayari:

Apocalipsis 18: 1

“At pagkatapos Ang mga bagay na ito ay nakita ko ang ibang anghel na bumaba mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan; at ang lupa ay pinagaan ng kanyang kaluwalhatian. ”

Ang huling dakilang paglipat ng Espiritu ng Diyos, ang huling dakilang pagsikat ng Kanyang kaluwalhatian sa isang bumagsak na mundo, na ibinigay ng mga taong naniniwala sa ebanghelyo ay sumisikat na.

2 Corinto 3: 17-18

“Ngayon ang Panginoon ang Espiritu na iyon: at kung saan ang Espiritu ng Panginoon ay may kalayaan. Ngunit lahat tayo, na may bukas na mukha na nakikita na sa isang salamin ang kaluwalhatian ng Panginoon, ay nabago sa iisang larawan mula sa kaluwalhatian hanggang sa kaluwalhatian, tulad ng sa Espiritu ng Panginoon. ”

Habang tinitingnan natin ang kaluwalhatian ng Panginoon, tayo ay binago, sa kaparehong imahe, na binago ng kapangyarihan ng paglikha na dinala mula sa Mataas at Matayog na naninirahan sa kawalang-hanggan. Ang Kasulatan ay nagpapatotoo tungkol sa Kanya na “nagtataguyod ng lahat ng mga bagay sa pamamagitan ng Salita ng Kanyang kapangyarihan”, (Heb.1: 2-3) at ang parehong salita na nilikha Niya ang mga mundo ay pareho din na “gaanong gumagawa din sa iyo na naniniwala. “(1 Mga Taga-Tesalonica 2:13) At dahil ang Salita ng Diyos na nagpapakita ng kaluwalhatian ay gumagawa sa lahat ng naniniwala, at si Kristo ang Salitang iyan (Juan 1), ito ay nangangailangan na ang salitang ito ng ebanghelyo, mula kay Adan, kay Moises, sa Daniel, kay Juan, sa atin, ang “kapangyarihan ng Diyos sa bawat isa na nananampalataya”, na nagawa nang may epekto sa kanila na naniwala, gayundin sa atin, na nagbibigay ng katapangan para sa lahat na lumapit sa Diyos, at sa pamamagitan ng kung saan ” mayroon tayong access sa pamamagitan ng pananampalataya sa biyayang ito kung saan tayo tumayo,

2 Corinto 4: 6

“Sapagka’t ang Dios, na nag-utos ng liwanag na lumiwanag mula sa kadiliman, ay naglililiwanag sa ating mga puso, upang ibigay ang liwanag ng pagkakilala sa kaluwalhatian ng Dios sa harap ni Jesucristo.

ANG PARANGAL SA MATAAS NA PAGKASASERDOTE AY PARA SA ATIN

Ang pagpaparangal ng saserdote ay sasabihin sa atin sa pamamagitan ng ating Dakilang Mataas na Saserdote; higit pa kaysa sa ngayon: ang kaluwalhatian sa Kanyang mukha ay mahahayag sa at sa pamamagitan natin. Hindi ang kaluwalhatiag nagniningning sa mukha ni Moises sa kanyang sarili, kundi ang kaluwalhatiag nagmumula sa mukha ng ating Panginoong Jesucristo na nagpapahayag ng ating mga mukha nang buong kaluwalhatian, kahit na ang mukha ni Moises ay lumiwanag. Pagpapalain ng Diyos ang Kanyang mga anak sa araw na ito, at “pinapangyari Niya ang Kanyang mukha”. Tanging “maging walang pananampalataya, ngunit paniniwala.”

[Ang Rebelasyon Ni Hesukristo:](#) [Ang Tunay Na Israel](#)

Ang katotohanan tungkol kay Cristo ay naglalagay ng lahat ng iba pang mga katotohanan, at sa Kanya ay ang lahat ng mga bagay na nakagapos, kung ang paglikha at pagtubos, ang sumpa ng kasalanan at ang mga pagpapala ng buhay, o kahit na ang bilang ng mga transgressor sa paghatol at pagtatatag at pagtatayo ng matagumpay na iglesya, para kay Cristo ang Anak ng Diyos ang pundasyon ng Kanyang simbahan.

Si Kristo ang pundasyon ng Israel at ang katuparan ng kung ano ang Israel ay nasa katotohanan; ang katotohanan tungkol sa pagkakakilanlan ng Israel ay natagpuan lamang ang kanyang sarili at laging kay Cristo, at bukod sa Kanya, wala nang Israel. At sa katotohanang ito, tulad ng lahat ng iba pang mga katotohanan, tumutukoy lamang sa Kanya sa Kanya bilang pagkakakilanlan ng Israel, at kung ang pagkakakilanlan ng Israel ay tunay at nasumpungan lamang sa Kanya, tunay na totoo na bukod sa Kristo, ang anumang propesyon ay " Israel "ay lubos na nabigo. Tiyak na sinasabi ng Kasulatan sa katotohanang ito, na kinakailangan na dapat nating banggitin dito kung sino ang bumubuo sa katotohanan ng Israel, na walang iba kundi si Jesu-Cristo.

ANG DALAWANG KAPATID AT ANG PAGKAPANGANAY

Ang sinaunang pasadyang pagpasa sa espirituwal na pagpapala ng ipinangakong binhi ng Mesiyas ay ang karapatan na ibinigay sa panganay na anak ng ama, na tinatawag ding "simula ng kaniyang lakas" (Deuteronomio 21:17). Gayunpaman hindi sa lahat ng mga kaso ay ang panganay na ibinigay sa banal na karapatan ng pagkapanganay na ito, ngunit ang pagsuway at kasamaan ay madalas na mawawalan ng pagpapala ng ipinangakong Mesiyas, at ipapasa ito sa iba. Maliwanag na mula sa lahi ng mga panganay na ito, darating si Kristo, at mas maliwanag na si Kristo ang binhi ng Israel. Ngunit kapag tinitingnan natin ang pagtaas ng pangalang "Israel", isang hindi kumpletong pag-unawa sa Banal na Kasulatan ay tila upang ibagsak ang batas ng mana para sa panganay. Kaya noong kailan naitataas ang pangalang Israel?

Si Isaac ay may dalawang anak na lalaki. Ang pangalan ng panganay ay si Esau, at ang pangalan ng bata ay si Jacob. Hinahangad ni Jacob ang espirituwal na pagpapala na ibinigay kay Esau bilang kanyang karapatan sa pagsilang, at "hinamak ni Esau ang kanyang pagkapanganay" (Gen. 25:34). Nakita ng Diyos ang pagnanasa sa puso ni Jacob, at si Jacob, sa kanyang matinding pagnanais para sa karapatan ng pagkapanganay, ay maluwag sa kalooban na dinaya ang kanyang

panganay na kapatid na lalaki na ibenta ang kanyang pagkapanganay, “para sa isang maliit na piraso ng karne” (Heb 12:16).

Ang mga pangalan ng lahat ng nilalang na nilalang sa langit ay binigyan ng mga pangalan na may kahalagahan, mula kay Lucifer (ibig sabihin, isang nagdadala ng liwanag) kay Adan (ibig sabihin Man), at totoo pa rin para sa mga pangalan ng mga tagapagmana ng tunay na pananampalataya, kahit na bagaman sa modernong kultura, ang pagsasanay na ito ay higit na nawala,. Si Jacob, na binigyang-kahulugan, ay nangangahulugang manlilinlang. Ang pagiging totoo sa kanyang pangalan, nilinlang niya hindi lamang ang kanyang kapatid na tumanggap ng kanyang karapatan sa pagkapanganay, kundi pati na ang kanyang ama na si Isaac, na ngayon ay napinsala mula sa pagkabulag, sa pagbibigay sa kanya ng pagpapala sa pagpapahayag na siya ang panganay na si Esau. Nagagalit na si Jacob ay napunta sa napakalaki na panahon upang tanggapin ang karapatan ng pagkapanganay ni Esau, “kinapootan niya si Jacob dahil sa pagpapala na pinagpala sa kanya ng kanyang ama: at sinabi ni Esau sa kanyang puso, ‘... Papatayin ko ang aking kapatid na si Jacob.’”

ANG PANGALANG “ISRAEL”

Si Jacob ay tumakas nang maraming taon mula sa mukha ng kanyang kapatid na si Esau, at sa paggawa nito, mula sa kanyang panlilinlang din. Ngunit si Jacob ay nakipagkita sa kanyang kasalanan, at sa pamamagitan lamang ng pagtugon sa kanyang kasalanan ay maaaring igalang ng Diyos si Jacob sa ipinangakong pagpapala. Si Esau ngayon ay naging isang mahusay na kumpanya sa mga hukbo, at nakipagtipan sa maraming babae ng nakapalibot na paganong mga bansa, at papalapit sa lugar ni Jacob, kanyang pamilya, mga tagapaglingkod, at mga kawan sa susunod na araw. Ang Diyos ay nagdadala ngayon sa harapan ni Jacob sa kasalanan na dala niya. Kinakailangan para kay Jacob na magkaroon ng isang bagong karanasan na magtatagumpay sa itaas ng karanasan ng kanyang mapanlinlang na pangalan na

dinala sa kanya, at pumasok siya sa buong gabi sa desperadong panalangin.

Subalit ang isang bagay na ginawa ni Jacob sa panalangin na ito ay ang katangian ng lahat ng kung ano ang Israel, at dapat ay dumaan, at tatanggapin ang lahat ng Israel sa iisang karanasan na mayroon siya. Nadama ni Jacob ang bigat ng kanyang kasalanan na pinipilit sa kanya ngayon sa mukha ng kanyang kapatid sa harapan niya, at ang Kasulatan ay nagpahayag: “Si Jacob ay nag-iisa; at nakipagbuno sa isang lalaki na kasama niya hanggang sa pagbubukang liwayway ng araw. “(Gen. 32:28) Gayunpaman, napagtanto ni Jacob na ang Isa na kanyang nakipagtalo ay ang Isa na kung saan ang pagpapala ng karapatan sa pagkapanganak ay itinuturo: Ang Binhi ng Abraham, ang Anak ng tao. Si Kristo, ang Isa na sa atin ay “binasbasan ... kasama ang lahat ng mga espirituwal na pagpapala sa mga lugar sa langit” (Efeso 1: 3), ay ang Isa na napakagaling ni Jacob sa panalangin: sapagkat Siya ang pinakapangunahan ng basbas Jacob kaya lubos na ninanais,

Alam ni Jacob kung ano ang ibig sabihin nito na hawakan si Kristo, at nakita ang pangangailangan na makipagbuno sa “Tao” upang makuha niya ang tunay na karanasan na dapat nating gawin. Kapag tinutukso na palayain si Cristo, kapag tila бага ang kanyang pagpapasiya ay dapat na maging weaker, at sa gayon ay nawala ang pagpapala, ang gripo ni Jacob ay lalong lumakas sa ilalim ng pagsubok, at sa pamamagitan ng pananampalataya ay sinabi niya “Hindi kita hahayaan, maliban sa Inyo pagpalain mo ako. “(Gen. 32:28) Pagkatapos ay hiniling ng Tao ang pangalan ni Jacob, bilang isang tanda ng kanyang pagpapahayag at pagsisisi, at bilang isang paalala na siya, siya mismo, ay hindi si Esau, bagaman nawala ni Esau ang pamana, ngunit Si Jacob, isang manlilinlang. Sa paggawa nito, pinatotohanan niya na hindi na siya magsasagawa ng panlilinlang sa tao sa paghanap ng pagpapala na maaaring ibigay ng Diyos, kundi “lumakad sa liwanag, na gaya ng nasa liwanag” (1 Juan 1: 7). Samakatuwid sinabi ni Kristo sa kanya,

Genesis 32:28 At kaniyang sinabi, Hindi na tatawaging Jacob ang iyong pangalan, kundi Israel: sapagka't ikaw ay naging prinsipal sa Dios at sa mga tao, at ikaw ay nanaig.

ANG PANGALAN ISRAEL

Ang nangyari sa Jacob sa sandaling iyon ay nagsasabi ng bawat karanasan ng mga nagdadala ng pangalang iyon. Ang ibig sabihin ng Israel ay "Isa na nananaig sa Diyos" o "Nakamit ang Diyos". Pinagtagumpayan ni Jacob ang kanyang kasalanan sa pamamagitan ng kapangyarihan ng pagpapala na maaaring mag-iisa sa Anak ng Tao sa kanya, at ito ang karanasan na ang lahat ng mga pangalan ng pangalan ng Israel ay kinakailangang dumaan upang maging tunay na Israel.

Isaias 65: 15-16 At iiwan mo ang iyong pangalan para sa isang sumpa sa Aking Pinili: sapagkat papatayin ka ng Panginoong Dios, at tatawagin ang Kanyang lingkod sa pamamagitan ng ibang pangalan: (16) Na siya na nagpapala sa kanyang sarili sa lupa ay pagpalain ang kanyang sarili sa ang Diyos ng katotohanan; at ang nanunumpa sa lupa ay susumpa sa pamamagitan ng Diyos ng katotohanan; sapagkat ang mga dating problema ay nakalimutan, at dahil sila ay itinago sa aking mga mata.

Ito ang karanasan ng Israel at ito ay para sa atin. Ngunit si Jacob ay hindi panganay pagkatapos ng laman, ngunit bilang Israel, siya at ang bawat isa pang bata ay maaaring magkaroon ng access sa biyayang iyon ng pagiging tunay na ibig sabihin na maging isang partisipasyon ng basbas ng Unang-ipinanganak na iyon.

ANG PANALANGIN NG PANGANAY

Habang nasa Ehipto, " naalala ng Diyos ang Kanyang tipan kay Abraham, kay Isaac, at kay Jacob." (Exodo 2:24) sa mga hiyaw ng binhi ni Abraham dahil sa pang-aapi na kanilang nakilala sa Egipto, at ito ay binhi na ang Diyos determinadong maghatid. Pansinin ang wika ng Diyos habang nagsasalita kay

Paraon tungkol sa Israel:

Exodo 4:22 At iyong sasabihin kay Faraon, Ganito ang sabi ng Panginoon, Ang Israel ay aking Anak, ang aking panganay:

Ang Israel ay tinatawag na “Anak ng Diyos”, maging ang Kanyang “panganay”. Ito ay ito, at ito lamang, na maaaring magbigay ng karapatan ng pagkapanganay kay Jacob. Kaya’t ang panganay na panganay ng panganay, bagama’t ipinahayag sa pamamagitan ng laman ng binhi, ay dapat na una at pangunahin, na ipinasa bilang isang espirituwal na pagkapanganay ng isang espirituwal na binhi, na higit sa una sa laman, ngunit hindi upang bawasan ang una sa laman kaya mahaba kung paanong magpapatuloy ang pag-aasawa sa pananampalataya na ibinigay sa kanya.

Ng “Binhi” na iyon, sinabi sa pinakaunang pangako ng ebanghelyo:

Genesis 3:15 At ako’y maglalagay ng alitan sa pagitan mo (ang ahas) at ang babae, at sa pagitan ng iyong binhi at ang kaniyang binhi; ito (ang binhi) ay magbubugbog ng iyong ulo, at susugat mo ang kanyang sakong.

Ngayon ang Binhi ay ipinahayag na isang tagumpay ng Satanas, ngunit maliwanag na ang panganay ni Eva ay hindi sapat upang maipahayag na ang “binhi”, sa isang literal na kahulugan, na nakikita na si Cain, ang panganay ni Eva, ay tinanggihan na espirituwal pagpapala dahil hindi niya hinanap ito alinsunod sa paraan na inorden ng Diyos, ngunit ginawa ni Abel, na kapatid ni Cain. Ng espirituwal na pagpapalang iyon na tinanggap ni Abel at si Cain ay hindi sinabi:

ADB1905 Hebrews 11 4 Sa pamamagitan ng pananampalataya ay naghandog si Abel sa Dios ng lalong dakilang hain kay sa kay Cain, na sa pamamagitan nito’y pinatotohanan na siya’y matuwid, ang Dios ay nagpapatotoo tungkol sa kaniyang mga kaloob: at sa pamamagitan nito ay patay na siyang nagsasalita.

Kahit na tinanggihan si Cain, at tinanggap ang kanyang

kapatid, si Cain sa kanyang galit ay inusig at pinatay ang kanyang kapatid, "At bakit niya pinatay siya? Sapagkat ang kaniyang sariling mga gawa ay masama, at ang matuwid ng kaniyang kapatid. "(1 Juan 3:12) Ngayon na ang mas mahusay na sakripisyo ay" sa pamamagitan ng pananampalataya ", ngunit ang pananampalataya ay hindi isang sakripisyo na nakikita ng mga mata ng laman, kundi ang hindi Nakita, sapagkat "ang pananampalataya ay ang sustansya ng mga bagay na inaasahan, ang katibayan ng mga bagay na hindi nakita" (Hebreo 11: 1), at mayroon lamang isang paraan na maaari nating ipahayag na "matuwid", at sa pamamagitan ni Cristo. Samakatuwid, si Cain ay tinanggihan sapagkat hindi niya hinawakan ang inordenang sakripisyo ng Diyos, na si Cristo, subalit natanggap si Abel yamang inalok niya ito sa pamamagitan ng pananampalataya, na hinawakan ang "tao" na ipinahayag na "Aking Pinili":

1 Pedro 1:20 "Na sa katunayan ay inordenan bago ang pagkakatatag ng sanlibutan, ngunit ipinakita sa mga huling panahong ito para sa iyo,"

Malinaw na ang pagpapala ng panganay na "Binhi" ay isang espirituwal na pagpapala kapag ipinangako ito sa tipan kay Abraham, nang sinabi sa kanya, " sa iyong binhi ay pagpapalain ang lahat ng mga bansa sa mundo;" " Ngayon kay Abraham at sa kanyang binhi ay ang mga pangako na ginawa. Hindi niya sinabi, At sa mga buto, bilang ng marami;kundi bilang isa, At sa Iyong binhi, na si Cristo. "(Gen. 26: 4, Galacia 3:16)

ANG TUNAY NA ISRAEL

Kung gayon, si Kristo ay maaaring maging concluded ay ang kabuuan ng lahat na Israel, na walang mas mababa kaysa sa simbahan ng Diyos, ay. Siya ang tunay na panganay ng langit, bilang "ang bugtong na Anak ng Diyos", at bilang Anak ng Tao, ang "Pinili" ng Diyos, na pinanghawakan ni Jacob na may matigas na pagkakapit, Siya ay angkop na ipinahayag na "ang ulo ng katawan, ang simbahan: sino ang simula, ang panganay

mula sa mga patay; upang sa lahat ng mga bagay ay magkakaroon siya ng karangalan. "(Col. 1:18) Kaya sa Kristo, ang ating lumang pangalan ay inilibing, upang tayo ay" maipanganak na muli "ng Diyos sa Kanya, para" Ang ipinanganak ng laman ay laman; at ang ipinanganak ng Espiritu ay espiritu. "(Juan 3: 6) Ito ang" komonwelt ng Israel ", at palagi. (Efeso 2:12)

Ito ang dahilan kung bakit ipinahayag ng Diyos ang Israel sa Ehipto upang maging "Kanyang Anak", hindi dahil sa laman, kundi dahil sa pangakong ginawa Niya kay Abraham na dapat silang maging espirituwal na binhi, at mga tagapagmana ng pananampalataya na ibinigay sa mga banal, at ang tanging mga taong maaaring tawaging "mga tagapagmana" ng totoong pananampalataya, yaong mga bahagi ng Panganay na ito.

Ang overcoming church, na ipinahayag na Israel at Anak ng Diyos, ay sa lalong madaling panahon na ang ipinangakong binhi, na si Cristo, ay ibinigay sa Eden. Ito ay pananampalataya sa Salitang iyan kung saan nag-iisa ang anumang ipinanganak ng espirituwal na pagpapala, kahit na sa panahong iyon " na ipinanganak na muli, hindi sa binhi ng kasiraan, kundi sa walang kasiraan, sa pamamagitan ng salita ng Diyos, na nabubuhay at nananatili magpakailanman." (1 Pedro 1:23) Ngayon, nagpatuloy ang Israel, pumasok sa Ehipto, at tinawag mula sa Ehipto, pagkatapos ay "binautismuhan ... sa ulap at sa dagat" (1 Corinto 10: 2), upang malihis ang ilang sa loob ng apatnapung taon , itinuturo sa kanila na "sa bawat *salitana* nagmumula sa bibig ng PANGINOON ay nabubuhay ang tao. "(Deut.8: 3). Sa pagkaunawa na ito, sa pamamagitan ng kabutihan ng Anak ng Tao, na ang tunay na Binhi, na nag-iisa ay bumubuo sa Israel, hindi tayo dapat magtaka na ang buhay ni Cristo ay ganap na nabubuhay sa mga karanasan ng Israel. Sapagkat si Cristo mismo ay isinilang bilang Anak ng Diyos, bilang isang tao, na ipinangako sa Eden at ipinahayag na ang "Salitang iyon ay naging laman" (Juan 1:14). At isinaysay ni Mateo ang talaangkanan ng "Binhi" na ito sa kanyang ebanghelyo, na nagpapahayag sa Kanya na maging totoong

Israel kung saan ang buhay ng Israel noon at ito ay natutupad at natutupad sa Kanya:

Mateo 2: 13-15 At nang sila'y magsialis, narito, ang anghel ng Panginoon ay napakita kay Jose sa isang panaginip, na nagsasabi, Bumangon ka, at kunin mo ang bata at ang kaniyang ina, at tumakas ka sa Egipto, at ikaw ay doon hanggang ako dalhin ka sa salita: sapagka't hahanapin ni Herodes ang bata upang patayin siya. (14) At nang siya'y bumangon, kinuha niya ang bata at ang kaniyang ina pagkagabi, at umalis sa Egipto: (15) At nandoon hanggang sa pagkamatay ni Herodes: upang matupad ang sinalita ng Panginoon sa pamamagitan ng propeta, na sinasabi, Mula sa Egipto ay tinawag ko ang aking anak.

Pagkatapos lumabas mula sa Ehipto, iniuugnay ng manunulat ng ebanghelyo ang pagbibinyag ni Kristo, at ang tukso Niya sa loob ng 40 araw, na sinang-ayunan ng walang pisikal na pagkain, ngunit nabubuhay sa pamamagitan ng Salita ng Diyos lamang.

Ipinahayag ni Mateo sa tuwina na si Cristo ay maging Israel, at ito lamang ay sa pamamagitan ng "Tao" na kung saan nakipagtalo si Jacob, na tinanggap niya ang pangalan ng "Isa na mananaig sa Diyos at tao", at ito ay totoo ng lahat ng iglesia ang dulo ng oras. Sapagkat nasusulat:

Apocalipsis 3:21 "Ang magtagumpay ay aking ipaglingkod na kasama ko sa aking luklukan, kung paanong ako'y dumadaing, at ako'y lumuhod kasama ng aking Ama sa kaniyang luklukan.

ANG BATO

Si Kristo ang "Bato na nagmula sa iyo" (Deuteronomio 32:13) upang maging "mga buhay na bato, itinayo ang isang espirituwal nabahay" (1 Pedro 2: 5) upang likhain ang buhay na simbahan ng Diyos. Patungkol sa Israel, Siya ay "ang Bato ng kaligtasan"; ang salitang para sa kaligtasan sa Hebreo ay angkop na "Yahshua", ang pangalan ni Cristo sa wikang Hebreo. Ang bayan ng Diyos ay pinaaalalahanan ng

Diyos: “Dinggin ninyo ako, ninyong sumusunod sa katuwiran, kayong nagsisihanap sa PANGINOON: tingnan ninyo ang bato kung saan kayo pinagputolputol, at sa butas ng hukay kung saan kayo hinukay.” (Isaias 51: 1)

Ang pagtingin sa bato mula sa kung saan kayo ay pinuputol ay walang mas mababa kaysa sa “tumingin kay Hesus, ang may-akda at nagtatapos sa ating pananampalataya” (Heb 12: 2), at ito ang pinakapangit na bato kung saan itinayo ang simbahan, ay itinayo, at laging itinatayo. Ipinahayag ni Cristo ang katotohanang ito nang higit na ganap na nagsalita kay Simon, na nagbibigay sa kanya ng pangalang Pedro, kahit na ang Jacob ay ibinigay ang pangalang Israel upang ipahayag ang isa at ang parehong katotohanan:

Mateo 16: 16-18 At sumagot si Simon Pedro at sinabi, Ikaw ang Cristo, ang Anak ng buhay na Diyos. (17) At sumagot si Jesus at sinabi sa kaniya, Mapalad ka, Simon Barjona: sapagka't hindi ipinahayag sa iyo ng laman at dugo, kundi ng aking Ama na nasa langit. (18) At sinasabi ko rin sa iyo, na ikaw ay si Pedro (isang bato), at sa ibabaw ng batong ito ay itatayo ko ang aking iglesia; at ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig laban dito. ”

Samakatuwid, ang pag-amin kay Cristo bilang ang pinakababang bato ay ang pundasyon na nagapi sa lahat ng mga pintuang impiyerno, at kung paanong ang Israel ay nanaig sa Diyos at tao, gayon din ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig laban sa tunay na Israel, ang panganay ng Diyos:

Hebreo 12: 22-23 “Datapuwa't kayo'y naparoon sa bundok ng Sion, at sa bayan ng Dios na buhay, sa makatuwid baga'y Jerusalem, at sa hindi mabilang na pulutong ng mga anghel, (23) sa pangkalahatang pagtitipon at iglesia ng panganay, na ay nakasulat sa langit ”

Ang simbhang iyon ng Bato, na si Yahshua (Kaligtasan), ay ang “iglesya ng panganay”, at itinalaga ng Diyos ang lahat ng

tumitingin sa Bato na ito, upang maging mga bato tulad ni Pedro, mula sa Bato ng Anak ng buhay na Diyos, at tumanggap ng isang bahagi na kasama ni Kristo sa Kanyang mana, " Kaya't hahatian ko siya ng *isang bahagi na* kasama ng dakila, at hahatiin niya ang samsam kasama ang malakas :"

ANG MENSAHE NG ELIAS

Ang mensahe ni Elias ay ang huling mensahe na darating sa mundo, ngunit sino si Elias? Siya ay isang mensahero ng tunay na Bato. Sa kanya ay maaaring sinabi na ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi nagtagumpay sa kanya, sa kabila na ito ay nagtagumpay sa halos lahat ng nag-aangking Israel sa panahon ni Elias. Kinilala niya ang dakilang katotohanan tungkol sa Bato ng kaligtasan, nang sa panahon ng apostasiya ang "altar ng Panginoon ... ay nabagsak":

1 Hari 18: 30-32 At sinabi ni Elias sa buong bayan, Lumapit kayo sa akin. At ang buong bayan ay lumapit sa kaniya. At kaniyang hinusay ang dambana ng Panginoon na nabagsak. (31) At si Elias ay kumuha ng labing dalawang bato, ayon sa bilang ng mga lipi ng mga anak ni Jacob, na kinaroroonan ng salita ng Panginoon, na sinasabi, Ang Israel ang magiging iyong pangalan: (32) At sa pamamagitan ng mga bato ay kaniyang itinayo ang dambana sa pangalan ng PANGINOON: at gumawa siya ng isang tren sa palibot ng dambana, na kasing dami ng dalawang takal na binhi.

Ang mga batong iyon ay pinangalanang Israel ni Elias, at bakit ang Israel? Sapagkat ang mga batong ito ay magtatayo ng tunay na altar, kung saan si Cristo ang Kordero ay gagawin ang mga "batong buhay" na isang "buhay na hain, banal at katanggap-tanggap sa Diyos" (Roma 12: 1) ni Jesu-Cristo. Si Juan Bautista, ang Elijah-mensahero ng kanyang panahon, ay may isang katulad na mensahe, na nagpapahayag na ang Israel ay lamang ang espirituwal na binhi, at hindi ang laman na binhi na nabagsak ng apostasiya.

Mateo 3: 9 “At huwag ninyong isipin na sinasabi sa inyong sarili, Kami ay si Abraham sa aming ama: sapagka’t sinasabi ko sa inyo, na ang Dios ay may kakayahang bumuhay ng mga anak kay Abraham sa mga batong ito.

Gayundin, alang-alang sa Israel na pinagpala, dapat silang talikuran mula sa kanilang mga kasamaan ni Cristo upang sila ay maibalik sa mga pagpapala ni Abraham at maging liwanag ng sanlibutan:

Gawa 3: 25-26 Kayo ang mga anak ng mga propeta, at ng tipan na ginawa ng Diyos sa ating mga ninuno, na nagsasabi kay Abraham, At sa iyong binhi ay pagpapalain ang lahat ng mga kamag-anak sa lupa. (26) Sa una mong Dios, na ibinangon ang kaniyang Anak na si Jesus, ay ipinadala mo siya upang pagpalain ka, sa pagtalikod sa bawa’t isa sa iyo mula sa kaniyang mga kasamaan.

Samakatuwid ang pangwakas na mensahe na dumating sa lupa ay hindi magkakaiba. Ang mga simbahan na ginawa ng patay na mga bato ay laganap sa apostasiya ng Babilonia, na naging dahilan upang alisin ang espirituwal na pagpapala mula sa mga bata upang kunin ang mga tagapagmana ng pangakong iyan, at ito ang dahilan na ang mensahe ng Elijah ay dapat dumating at magkakaroon ng parehong pagkakaiba ng pagpapanumbalik ng pangako ng pagpapala sa bayan ng Diyos:

Malakias 4: 5-6 Narito, aking susuguin sa iyo si Elias na propeta bago dumating ang dakila at kakilakilabot na araw ng PANGINOON: (6) At ibabalik niya ang puso ng mga ama sa mga anak, at ang puso ng mga anak sa kanilang mga ama, baka dumating ako at saktan ang lupa ng isang sumpa.

BAHAGI NG ISRAEL

Ang mga bagay na ito ay sapat na upang ipakita na si Kristo lamang ang maaaring bumubuo kung sino talaga ang Israel. Sapagkat “kung kayo’y kay Cristo, kayo nga’y binhi ni Abraham, at mga tagapagmana ayon sa pangako.” (Gal 3:29) Ang mana na ibinigay sa panganay ay ibinigay lamang kay Cristo, at

si Kristo ang pangalan ng “Pagbabagsak” Ibinigay ng Israel.

1 Juan 5: 4-5 “Sapagka’t ang sinomang ipinanganak ng Dios ay dumadaig sa sanglibutan: at ito ang pagtatagumpay na dumadaig sa sanglibutan, maging ang ating pananampalataya. (5) Sino ang dumadaig sa sanlibutan, ngunit siya na sumasampalataya na si Jesus ay Anak ng Diyos? ”

Ng Anak ng Diyos, sinasabi na Mga

Awit 89: 27-29 Gagawin ko rin siya na aking panganay, mas mataas kaysa sa mga hari sa lupa. (28) Ang aking kagandahang-loob ay itatitig ko para sa kanya magpakailan man, at ang aking tipan ay mananatiling matatag kasama niya. (29) Ang kaniyang binhi ay aking gagawin magpakailan man, at ang kaniyang luklukan ay gaya ng mga araw ng langit.

At kay Kristo, ang “Kanyang binhi” ay gagawin upang “magtitiis magpakailanman”, na “ang sinumang sumampalataya sa Kanya, ay hindi dapat mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.” (Juan 3:16)

Sa buod:

Ngayon, sino ang Israel? Ito ang binhi ni Abraham, ang overcoming seed ng babae. Sino ang Israel? Ito ang panganay ng Diyos, na ipinahayag na walang iba kundi ang Kanyang Anak. At kami ay Israel lamang sa pamamagitan ng Piniling iyon, kung kanino ang aming mga pangalan ay natitira bilang isang sumpa, na sa Kanyang kamatayan at pagkabuhay na muli, maaari tayong makibahagi sa Kanya ng pagpapala na nag-iisa ang Kanyang pagkapanganay.

Samakatuwid marinig natin ang pagtatapos ng bagay na nauukol sa Israel tulad ng nakasulat sa Apocalipsis:

Apocalipsis 21: 7 Ang magtagumpay ay magmamana ng lahat ng bagay; at ako’y magiging kaniyang Dios, at siya’y magiging anak ko.